

doğrultusunda yapılan bu darbe girişimi Kıbrıs'ın Rum kesiminde silahlı direniş ile karşılanmış, ve amacına ulaşmamıştı. Başta ABD emperyalizminin ve onun Yunanistan'daki yeminli uşağı faşist albaylar cuntasının; Kıbrıs'ta açık ENOSİScilerin (Kıbrıs'ı Yunanistan'ın bir parçası olarak gören Yunan milliyetçilerinin) çok yönlü kazanç elde etmelerine yolaçacak bu darbe hareketi, kısa zaman içinde hedeflerine ulaşamaması üzerine, ve silahlı direnişle karşılaşınca, durumlar karıştı. Darbe ye karşı silahlı direnişin sürmesi, bu mücadelenin sonuçlarının ne olacağı açısından bütün emperyalistleri, öncelikle de Amerikan emperyalistlerini kaygıya düşüren istenmeyen bir olgu idi.

Darbenin başarısızlığı, bir anda, zaten iyi ce buhran içinde bulunan faşist albaylar cuntasının buhranını uç noktasına yükseltti. Yunan faşistleri hareket edemez hale geldiler.

Tam böyle bir durumda, devreye Türk hakim sınıfları girdiler. O zamanın başbakanı "barış güvercinli" Ecevit önderliğinde Türk hakim sınıfları "fırsatı" değerlendirerek faşist Türk ordusunu Kıbrıs'a sürdüler. Bu açık işgal hareketi o günkü dönemde batılı emperyalist güçler tarafından onaylandı. Rus sosyal emperyalistleri de işgal hareketinin başlangıcında, faşist Türk hakim sınıfları tarafından bütün dünyaya "geçici ve sınırlı bir barış hareketi" olarak tanıtılan saldırıyı meşru ve doğru gördü ve gösterdi. Faşist Türk devleti giriştiği saldırı hareketini Kıbrıs anlaşmasının kendine tanıdığı "garantör devlet" statüsüne dayanarak, bir saldırı ve işgal hareketi değil de, meşru ve haklı bir "barış hareketi" olarak göstermeye çalıştı. Bu büyük bir sahtekarlıktır.

Kendi ülkesinde Kürt milletini ve Türk olma yan tüm milliyetleri hunharca ezmenin de aracı olan faşist Türk ordusu, Kıbrıs'a işgal ordusu olarak çıktı. O tam da işgalci ve faşist karakterine uygun olarak, Kıbrıs'a yağmacılık, kan, ateş ve katliam götürdü. İşgal yüzbinlerle Kıbrıslı Rum'un kuzey Kıbrıs'tan göçe zorlanmasını, aynı şekilde, onbinlerle Kıbrıslı Türk'ün güney Kıbrıs'tan evini barkını terk edip kuzey Kıbrıs'a göçmesini beraberinde getirdi.

Bugün Kıbrıs'ın kuzeyi, sayısı 30 000'i bulunan Türk ordusunun işgali altındadır. Bunun dışında Adanın güneyinde çok sayıda Yunan askeri, "Rum Milli Muhafız Ordusu" içinde çeşitli yerlerde mevzilenmiştir. İngiliz emperyalistlerinin Adada iki askeri üssünde çok sayıda İngiliz askeri vardır. Birleşmiş Milletler "Barış Gücü" askerleri de Kıbrıs'ın yabancı orduların işgali altında bir ülke görüntüsünü tamamlamaktadır. Adanın "Kıbrıs Rum" ve "Kıbrıs Türk" kesimi olarak bölünmesi durumu fiilende devam etmektedir.

Fiili duruma hukuki kılıf: KKTC'nin kurulması

Faşist Türk hakim sınıfları 1974 işgalinden bu yana süren Kıbrıs'ın fiili bölünmüşlüğüne hukuki bir görünüm vermek için 1983'te yeni bir manevra başlattılar. 15 Kasım 1983'te "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kuruluşu bildirisi kukla "Kıbrıs Türk Federe Devleti" parlamentosunda bütün üyelerin oybirliğiyle kabul edilerek; Kıbrıs'ın kuzeyinde 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusu tarafından işgal edilen ve hala işgal altında tutulan bölümde yeni bir "Türk devleti"nin kurulduğu ilan edildi.

Atılan bu adım, gerçekte 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusunun adaya çıkması ile yaratılan fiili durumun "resmi" bir görünüme büründürülmesidir.

Türkiye Cumhuriyeti devletindeki faşist hakim sınıflar bir süre hegemonyacı emellerini; Kıbrıs'ı Türkiye'ye bağlama emellerini gözlerden gizlemek için; işgal ertesinde, Kıbrıs'ın işgal ettikleri kesimini Türkiye'ye bağladıklarını resmen ilan etmemeyi uygun gördüler. Yattıkları fiili durum, onlara işgal ertesinde yeterli göründü. Çünkü bu fiili durum ile Türk hakim sınıfları açısından "Kıbrıs sorununun nihai çözümü" yönünde önemli mesafe alınmış oluyordu.

Açıktır ki, faşist Türk hakim sınıfları açısından Kıbrıs sorununun en iyi çözümü Kıbrıs'ın yeniden bütünüyle Türkiye işgali altına alınması; bütünüyle Türkiye'nin bir parçası haline getirilmesidir. Nasıl ki Helen şövenistleri için Kıbrıs Yunanistan'ın bir parçası ise; Türk şövenistleri için Kıbrıs, "anavatan" a bağlanmak isteği ile yanıp tutuşan bir "yavru vatan"dır.

* İ Ç İ N D E K İ L E R *	
* 1 Mayıs Yurtdışında	
* Gösterilerle Kutlandı!	s. 11
* Yaşasın Kızıl 1 Mayıs (KKP/B-ÖK)	s. 24
* 8 Mayıs 1945 - 8 Mayıs 1985	
* Hitler Faşizmini Yaratan	
* Alman Emperyalizmidir!	s. 28
* Paris'te Komünist Partisi ve	
* Partileşme Süreci Üzerine Ortak	
* Tartışma Toplantısı Yapıldı!	s. 32
* Bir Tartışma Yazısı: Ortak Tartışma	
* Yayın Organı Üzerine	s. 34
* Açık Tartışma:	
* Marksizmin Skolastik Bir Yorumu mu?	
* Yoksa Skolastizme Karşı Mücadele	
* Adına Marksizmin Özellikle Sınıf	
* Mücadelesi ile İlgili İlkelerinin	
* Affedilmez Bir Küçümsenışı mi?	s. 38
* Bölgelerden Haberler	s. 53

Ama uluslararası durum, bugünkü Türkiye Cumhuriyetinin gücü vb. faktörler gözönüne alındığında; Kıbrıs'ın bütününe Türkiye ya da Yunanistan'a bağlanmasının mümkün olmadığı, hakim sınıfların en azgın şöven sözcüleri dışın da herkesçe görülen bir durumdur.

Bu durum, amacı Kıbrıs'ı Ortadoğu'daki halklara karşı bir saldırı üssü, batmaz bir uçak gemisi olarak kullanmak isteyen Amerikan emperyalistleri tarafından; daha 1950'li yıllarda tespit edilmişti. Acheson planı adıyla anılan plana göre, "ikili Enosis" (yani Kıbrıs'ın bölünmesi; bir bölümünün Türkiye'ye, bir bölümünün Yunanistan'a bağlanması) öngörülmüştü. Türkiye ve Yunanistan'ın NATO üyesi ülkeler olduğu bilindiğinde, bu çözümün Adanın bir NATO üssü haline gelmesi demek olduğu ortadadır. Böyle bir çözüm Ada halkları açısından değil, emperyalizmin çıkarları açısından, öncelikle NATO içindeki emperyalist güçler, başta da Amerikan emperyalizmi için uygun ve yararlı bir çözümdür.

Bu çözüm tabii ki aynı zamanda Türk ve Yunan hakim sınıfları açısından da Adanın tek tarafı ilhakının bugünkü şartlarda imkansızlığı gözönüne alındığında en iyi çözümdür.

İşte 1974 Temmuz'unda Helen şövenistlerinin, azıllı Enosis yanlılarının başarısız darbe girişimi, Türk faşistlerine "Kıbrıs sorunu"nu çözmek için yıllardır bekledikleri fırsatı verdi. Onlar Kıbrıs'ın kuzeyini işgal ederek, ve orada kendilerine bağlı bir sahte bağımsız devleti sahneye çıkararak; Adanın bir bölümünün resmen de Türkiye'ye bağlanması için gereken ön adımları attılar.

Faşist Türk hakim sınıflarının Adada bir nevi valilik görevini üstlenen Kıbrıs Türk hakim sınıflarının temsilcileri; Türkiye'deki ağababalarının işareti doğrultusunda "Kıbrıs Türk Federe Devleti"ni kurduktan sonra, kendilerinin hiçbir şekilde Kıbrıs'ı bölmek istemeliklerini, "iki bölge, iki toplumlu federe devlet"ten yana olduklarını, Kıbrıs Rum temsilcileriyle görüşmeye hazır olduklarını açıkladılar. Bu açıklamalarla ne Türkiye'deki ne de Kıbrıs'taki Türk faşistlerinin kaybedeceği birşey yoktu. Görüşmeler, yaratılmış bir fiili durum temelinde, işgalci faşist Türk ordusunun silahları gölgesinde yapılacak görüşmeler olacaktır. Bu görüşmelerde Kıbrıs Rum temsilcileri ya "iki bölge, iki toplumlu federasyon" formülünü kabul etmek; ya da, görünüşte de olsa birleşik bir Kıbrıs devletinin kurulmasını engelleme sorumluluğunu yüklenmek alternatifleriyle karşılaşacaktı. Görüşmelere Rum tarafının yanaşmaması halinde ise Türk hakim sınıflarının planı, ayrı bir devlet kurulduğunu resmen açıklamak, fiili durumu resmi hale getirmek idi. Böylece dünya kamuoyu önünde "suç" Rum tarafına verilmiş olacaktı.

Nitekim 1983 başlarından itibaren Kıbrıs'taki "sahibinin sesi" yönetim Kuzey Kıbrıs'ta "bağımsızlık ilanı" için halk oyuna başvurulaca-

ğından çokça sözetmeye başladı. Başlangıçta, "bağımsızlık ilanı" Rum tarafını görüşmelere zorlamak, görüşmelerde fiili durumu onlara da yatmak, böylece "meşru" hale getirmek için tehdit unsuru olarak kullanılıyordu.

15 Kasım 1983'te ise zaman uygun görülerek; fiili durum resmileştirildi. 15 Kasım 1983'te "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kurulduğu açıklandı. Bu adım Kıbrıs'ın kuzeyinin bütünü ile ve resmen de Türkiye'ye bağlanması yolunda atılan yeni bir adımdı. İlk bakışta olan, yalnızca bir isim değişikliği idi. Zaten varolan ayrı devletin adı değiştirilmiş, Kıbrıs Türk Federe Devleti'nin ismi Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti olmuştur. Ama bu isim değişikliği aynı zamanda Türk hakim sınıflarının artık Kıbrıs'ın eski biçimde iki toplumun birarada yaşadığı birleşik bir devlet olarak yaşamasını, ilerisi için de engellemeye kesinlikle kararlı olduğunun yeni bir ifadesi idi. Atılan adım, geri dönüşü olmayan bir şekilde ikili Enosis planının gerçekleşmesi yönünde atılmış yeni bir adımdı.

"İkili Enosis" yönünde yeni adımlar

15 Kasım 1983'te atılan kukla KKTC'nin kurulduğunun ilanı adımını yeni ve beklenen adımlar izledi. Faşist "Türkiye Cumhuriyeti" devletinin denetiminde ve onun işareti ile kurulan; temeli 1974'teki işgal ile atılan kukla KKTC'nin uluslararası alanda devlet olarak tanınması için Türk faşistleri yoğun bir çabaya girdiler. Tabii Kıbrıs Rum kesimindeki hakim sınıflar ve Yunanistan'daki hakim sınıflar da tersi yönde yoğun bir faaliyet yürütmeye başladılar. Türk hakim sınıflarının çabaları şimdilik fazla bir sonuç vermedi. Türk hakim sınıfları ve onların Kıbrıs'taki "sahibinin sesi" uzantıları, Kıbrıs Türk hakim sınıflarının sözcüleri bir yandan KKTC'nin devlet olarak tanınması yönünde yoğun propaganda yürütürken; diğer yandan da atılan KKTC'nin kurulması adımının aslında Kıbrıs'ta birleşik bir devlet kurmak için gerekli önşart olduğunun; bu adımdan sonra iki tarafın birleşik bir Kıbrıs devletinde birleşmesinin —eşit şartlar temelinde birleşmesinin— önşartlarının oluşturulmuş olduğunu propagandasını yaptılar. Rum tarafına görüşmeler önerdiler.

Kıbrıs Rum kesiminin temsilcileri KKTC ile doğrudan görüşmenin önşartı olarak devlet kurma kararının kaldırılmasını getirdi. Rum tarafının görüşmeye yanaşmaması; Kuzey Kıbrıs'taki Türk hakim sınıflarının da, onların Türkiye'deki "büyük kardeş"lerinin de belli oranda işine geliyordu. Böylece karşı taraf "anlaşmaz", "uzlaşmaz" gösterilip "puan" toplanabiliyordu. Bir süre sonra bir kez daha Birleşmiş Milletler araya girdi. BM Genel Sekreteri, "Kıbrıs Cumhuriyeti" adına konuşan Kipriyanu, ve KKTC adına konuşan Denктаş ile ayrı ayrı gö-

rüşmeler yaparak, iki tarafın anlaşma zeminini yokladı.

BM Genel Sekreterliğinin, iki taraf arasında en azından temel ilkeler konusunda bir belge imzalanması önerisi, hem anlaşmanın içeriği konusunda anlaşma olmadığından; hem de zamanlama açısından özellikle Türk faşistlerinin işine gelmediğinden, uygulanamadı.

İki tarafın anlaştığı ve anlaşmadığı noktalar bu görüşmelerde şöyle ortaya çıktı:

1. Kıbrıs'ın geleceği konusunda: Toplumlararası görüşmelerin "iki bölge, iki toplum - lu, federal, bağımsız, bağlantısız ve silahsızlandırılmış" bir Kıbrıs için toplanması, her iki tarafın da söz olarak üzerinde anlaşmalarını tek konu. Her iki taraf da eğer toplumlararası görüşmeler yapılacaksa, amacın yu karda sayılan özelliklere sahip bir Kıbrıs yaratmak olduğunu açıklıyorlar. "İki bölge, iki toplumlu" Kıbrıs bugünkü fiili durumun, yani Türkler ve Rumların ayrı ayrı bölgelerde yaşaması durumunun, ve her ikisinin de bellibir anlamda ayrı devletlere sahip olmasının — ki bu durum 1974 işgalinin sonucunda ortaya çıkmış fiili durumdur— bugün her iki yanında artık "geri dönülmez olgu olduğunu" kabul ettiğini göstermektedir.

2. Toprak: Bugün Kıbrıs'ın yüzde 37'si faşist Türk ordusunun işgali altındadır. Türk tarafının en azından bir kesimi bu topraklardan bir kesiminden çekilmeyi, anlaşmak için bir "taviz" olarak kabul etmek gerektiğini savunmaktadır. Ama en fazla "taviz" (Türk faşistlerinin "taviz" dediği, tankla, top-tüfekle zorla ilhak edilmiş, işgal altına alınmış toprakların bir kısmının geri verilmesidir. Buna "taviz" demek, Türk hakim sınıflarının nasıl emperyalist, yayılmacı bir düşüncenin savunucusu ve uygulayıcısı olduklarının açık bir ifadesidir. Kaldı ki, bir bölümü böyle bir "taviz"e bile karşıdır!!!) yanlıları bile, en fazla verilecek toprak tavizinin %5 civarında olabileceğini söylüyor. Buna karşı Rum kesimi, toprakların nüfus oranına göre bölünmesini istiyor.

3. Ortak, Federe meclislerde temsil sorunu: Türk tarafı adına konuşan Denktaş'ın bu konudaki önerisi şöyle: "İki meclisli bir sistem kurulmalı ve birinci mecliste Türkler ve Rumlar sandalyeleri yarı yarıya paylaşmalı; ikinci cisinde ise temsil %30/%70 olabilir. Ancak federal kanunlar sadece mecliste bulunan Türk parlamenterlerinin yarısından bir fazlasının olumlu oy vermesi halinde çıkabilir. Aksi halde kanunlaşamaz."

Rumlar bu öneriyi kesinlikle reddediyorlar. Birinci mecliste %50/%50, ikinci mecliste %30/%70 temsil oranını kabul etmelerine rağmen, ka nun yapmayı ancak Türk olan kesimin çoğunluğu nun kabulü ile mümkün gören onaylama biçimini reddediyorlar.

4. Silahsızlanma: BM Genel Sekreterinin anlaşma taslağı, federal devletin kurulması yönünde önemli bir ilerleme olduğunda, bir "ge-

çiş dönemi hükümeti" kurulmasını, bu hükümetin kurulması ile birlikte Türk ordusunun belirli bir takvim içinde geri çekilmesini, Rum ordusunun da aynı takvime bağlı olarak dağıtılmasını, ve Adanın dışa karşı savunmasının eski garantör devletler (İngiltere, Türkiye, Yunanistan) tarafından sağlanmasını öngörüyor.

Bu öneriye şimdilik Denktaş'ın evet, Kipriyanu'nun hayır dediği biliniyor.

5. Daha önce üzerinde anlaşılmış görünen, Türk tarafının Magosa'yı (Maraş/Famagusta) BM denetiminde Rumların yerleşimine açması sorunu; bunun karşılığında Rum kesiminden talep edilen Lefkoşe havaalanının BM denetiminde uluslararası trafiğe açılması şartı yerine getirilmediği gerekçesi ile, Türk tarafı tarafından askıya alınmış durumda.

Bunlardan görüleceği gibi, bugün Kıbrıs'taki Türk ve Rum hakim sınıfları temsilcilerinin üzerinde anlaşmalarını tek nokta, en azından laf düzeyinde her ikisinin de kendilerinin "iki bölge, iki toplumlu, federal, bağımsız, bağlantısız ve silahsızlandırılmış Kıbrıs"tan yana olduklarını ilan etmeleri, bunun için görüşmeye hazır olduklarını ilan etmeleridir. Amabırakalım anlaşmayı, görüşmelere başlamak için bile getirdikleri önşartlar şimdilik görüşmelerin başlamasını bile imkansız kılmaktadır. Görüşmeler başlasa bile, anlaşmazlık olan konulardaki uzlaşmazlıklar şimdilik aşılmaz gibi görülmektedir. Ama her iki yanın hakim sınıflarının ister doğrudan, ister BM gözcülüğünde, isterse belki Türkiye, Yunanistan, İngiltere ve diğer bazı güçlerin doğrudan katılması ile de yapabilecekleri görüşmeler sonrasında bir anlaşmaya varmaları halinde bile, ortaya çıkacak yapı; eniyimser durumda, adı "bağımsız, bağlantısız, silahsızlandırılmış Kıbrıs" olsa bile; gerçekte Kuzeyi Türkiye'nin, Güneyi Yunanistan'ın denetiminde olan, çok gevşek birkaç federatif yapı içinde lafta birleşmiş olan, iki ayrı devlet olacaktır. Artık söz konusu, tartışma konusu; "ikili Enosis" in biçimidir. Başka bir şey değil.

Faşist Türk ordusunun işgali ile temeli yaratılan, KKTC'nin kuruluşu ile resmileştirilen bu fiili durum, KKTC'de 1985'de arka arka ya yapılan, ve en azılı faşistinden, Mümtaz Soysal, Uğur Mumcu vb. gibi "solcu!!!"lara kadar tüm Türk şövenistleri tarafından Kuzey Kıbrıs'ta "demokrasinin yerleşmesi", KKTC'nin dini devlet olarak kabul ettirmesi yönünde atılan adımlar olarak kutlanan Anayasa oylaması, ve cumhurbaşkanı seçimi ile daha da sağlamlaştırıldı. Hemen bu ay içinde yapılacak parlamento seçimleri ile Kıbrıs'taki Türk hakim sınıfları, girilen yolun dönülmezliğini biraz daha perçinlemek ve anlaşma görüşmeleri için pozisyonlarını daha da sağlamlaştırmak istiyorlar. Hem Türkiye'deki faşist hakim sınıfların, hem de onların Kıbrıs'taki uzantılarının, Rum tarafını seçmek zorunda bıraktıkları alternatif, ya Kuzey Kıbrıs'ın resmen Türkiye

ye bağlanması, ve resmi ikili Enosis; ya da, lafta bağımsız-bağlantısız olan, gevşek bir fe deratif yapı içinde birleşmiş, Kuzeyi Türkiye nin, Güneyi Yunanistan'ın —gayri-resmi !!!— denetiminde iki ayrı devlet. (Bu görüşmelerin Adada İngiltere'nin durumunda belirleyici bir değişiklik yapmayacağından yola çıkıyoruz. Onun için onu dışta tuttuk.) Bu gayri-resmi "ikili Enosis" Adadaki hakim sınıflar açısından resmi "ikili Enosis"ten daha uygun olduğundan ve bugünkü uluslararası konjonktür resmi bir ikili Enosis'e daha az uygun olduğu da gözönüne alındığında, ortaya çıkması muhtemel olanın böyle bir yapı olacağı söylenebilir. İşte emperyalistlerin ve uşaklarının Kıbrıs halklarına sunduğu çözüm budur!

Kıbrıs "sorunu" hakim sınıflar açısından şövenizmi körüklemenin de bir aracıdır

Kıbrıs'taki gelişmeler ve gerginlik gerek Türkiye'de 12 Eylül faşistlerinin; gerekse Yunanistan'daki hakim sınıfların da işine geliyor. Her iki ülke hakim sınıfları da karşılıklı olarak şövenizmi körüklemek; emekçi halkın diktatini ülke içindeki sorunlardan kaçırma ve sınıf mücadelesini şövenizm batağında boğmak için Kıbrıs "sorunu"nu kullanıyor.

Bugün Türk hakim sınıflarının "Türklük" üzerine, Türkün "gücü", "yenilmezliği" vb. üzerine nutuklar estirdiği korkunç şövenizm rüzgarında; emperyalistlerin ve onların Türkiye ve Yunanistan'daki uşaklarının yarattığı "Kıbrıs sorunu", "Ege sorunu" önemli bir rol oynuyor.

Ülkemizde hakim sınıflar on yıllardır ırkçı faşist Kemalist ideoloji ile eğitilen, "Ne mutlu Türküm diyene", "Bir Türk dünyaya bedel" iğrenç şöven ajitasyonlarıyla doldurulan şövenizm ile zehirlenmiş kitleleri en kolay bir şekilde milliyetçilik temelinde peşlerine takabileceklerini biliyor ve bunu uyguluyorlar. Ülkemizde Büyük Türk şövenizminin boyutlarını anlamak için 20 Temmuz 1974'teki sözde "barış", gerçekte işgal hareketini hatırlamak yeter. Bu hareket sırasında, kendisine "komünist", "devrimci" vs. diyen sendika ağalarının önderliğindeki DİSK, işçilerin bir günlük ücretlerini faşist Türk ordusuna yardım olarak verme çağrısı yapmıştı!

Nasıl Türk hakim sınıfları açısından "Kıbrıs", şövenizmin körüklenmesi için bir araç ise, aynı şekilde bu Yunanistan hakim sınıfları için de Helen şövenizmini körüklemek için bir araçtır. Onlar da Kıbrıs'ta Türk işgaline karşı mücadele adına, Kıbrıs'ın Yunanistan'ın bir parçası olduğu düşüncesi etrafında kitleleri kendi etraflarında toparlamaya çalışıyorlar.

Haziran ayı başında Yunanistan'da yapılan parlamento seçimleri; bu seçimler sırasında Yunan hakim sınıflarının siyasi temsilcilerinin yaptıkları açıklamalar; iktidarda olan ve yeniden seçilen "Pan-Hellenik!!! Sosyalist!!!

Parti" (PASOK) başkanı Papandreu'nun miting konuşmaları; ve bunlara karşı boyalı faşist Türk basınının takındığı tavırlar, şövenizmin boyutlarını gösterme açısından yeni bir ölçü oldu.

Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halkları, "Pan Hellenik"lik ile "sosyalizmi"; milliyetçilik-ırkçılık ile sosyalizmi birleştirme!!! maharetini gösteren, Yunanistan halkına baş düşman olarak "Türkleri" gösteren Papandreu gibi sosyalistler; şimdi Türkiye'de yeniden siyaset sahnesinde sesini duyurmaya başlayan ve en "solcu" görünümlü, PASOK'u eleştirirken "Türkiye'nin hiçbir yayılmacı amacı yoktur" (10 Haziran, Cumhuriyet) gibi laflarla Türk yayılmacılığını gözlerden gizleyen Ecevit gibi "Demokratik Solcu"lar tarafından da —hakim sınıfının diğer bütün sözcüleri gibi— birbirine karşı kışkırtılmaktadır.

Gerçekte milliyetleri değişik emekçi halkların birbirleri ile çözemeyecekleri bir mesele yoktur. Değişik milliyetlerden işçilerin ve emekçi halkların sınıfsal düşmanları — bunlar çeşitli devlet çerçeveleri içinde somut olarak değişik olsa da— temelde birdir.

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkıyla benzer sömürü çarkı altında yaşayan Yunanistan halkının arasında yaratılmış ve körüklenmiş düşmanlık; bu düşmanlıktan yararlanmak isteyen emperyalizmin ve ona bağlı egemen sınıfların yarattığı bir düşmanlıktır. Kıbrıs'ta yaşayan Rumlar, Türkler, ve diğer milliyetlerden emekçiler için de durum aynıdır!

Gerçek çözüm devrimdedir!

İşçiler ve emekçi kitleler yıllardır süren bu it dalaşı ile sorunun nasıl çözülemeyeceğini daha çok kavramakta, daha iyi anlamaktadır. Her geçen gün daha fazla işçi ve emekçi, Kıbrıs sorunu denen sorunun gerçek çözümünün emperyalistlerin ve uşaklarının her türlü çözüm önerisine karşı bir çözüm olması gerektiğini görmektedir.

Kıbrıs'ta varolan durum hakkında kendisine komünist, Marksist-Leninist ismi takan örgütlerin bir bölümü, son yıllarda faşist Türk ordusunun işgal hareketine karşı tavır almama, varolan durumu adeta kanıksayan, olağan bir durum gören suskun bir tavır içine girdiler.

Şövenizme karşı mücadelede, Kıbrıs işgaline karşı mücadelenin önemini görmeyen, tersine bu hastalıklar içine işlemiş olan bu örgütlerin komünistlikle ilgileri sadece isimlerindedir.

Kıbrıs konusunda çeşitli revizyonist ve oportünist örgütler geçmişte değişik tavırlar takındılar. T"K"P gibi, TSİP, TİP gibi Rus sosyal emperyalizmine uşaklık etme yolunu seçen partilerin Kıbrıs konusundaki tavrının belirleyicisi, Rus sosyal-emperyalistlerinin bu konudaki tavırları oldu.

Bu takımlar önce Kıbrıs "Barış Harekatı"(!) nı desteklediler! Sonra işgalci faşist Türk ordusunun hiç de ilk çıkartma alanıyla yetin -

(S.1'den devam)

Türkiye'de demokrasi...

Bu kendini en açık bir biçimde "Pişmanlık" yasası adı verilen muhbirliği teşvik yasasına; ve 1918 sayılı "Kaçakçılığın Men ve Takibine Dair Kanun"un bazı maddelerinin değiştirilmesine dair kanun konusunda takınılan değişik tavırlarda ortaya koydu.

Mayıs ayı içinde, sözkonusu iki kanun, diğer bazı kanunlarla birlikte ANAP oyları ile onaylanarak yasa haline getirilerek, onaylanmak üzere cumhurbaşkanlığına —yani 12 Eylül cunta başı Evren'e— sunuldu.

Bu kanunlardan "Pişmanlık Yasası" adı verildi; "suçunu itiraf eden" ve "örgütünü ele veren", "örgütünün çökertilmesi konusunda yardımcı olan" "teröristler" in cezalarında indirim yapılmasını öngörüyordu. Yapılan ihbarın doğruluğu anlaşılırsa, Türk Ceza Kanununun 125, 131, 141, 142, 146 ve 163. maddelerinden hüküm giyenleri kapsıyordu. Ölüm cezaları 15 yıla kadar, müebbet hapis 10 yıla kadar, diğer hapis cezaları da dörtte bire kadar indirilecekti. Yasa'nın işleyebilmesi için, muhbirlik yaparak örgütlerinin çökertilmesinde "hizmet edenler!!! in korunmasının da devlet tarafından üstlenilmesi, bu gibi "pişmanlar" (Siz muhbirler, hainler, satılmışlar vb. okuyun) 'ın kimlik değiştirmesi vb. için imkanlar öngörülüyordu.

Diğer yasa ile ise kaçakçılık suçlarının önemli bir bölümüne af getiriliyordu, ve özellikle yargılanan ve hapislerde bulunan Mafia babalarını ve yamaklarını sabırsızlıkla bekletiyordu. Yasa, bir dizi kaçakçılık suçuna hapis cezası gerektiren hükümleri kaldırıyor, hapis cezası yerine para cezası esasını getiriyor ve buna bağlı olarak da bu suçlardan tutuklu bulunanların derhal salıverilmesini de öngörüyordu.

"Pişmanlık Yasası" diye adlandırılan yasa hükümet tarafından "af için bir ön adım" olarak kavranan; ve örgütleri çökertmede örgütler içinde yer alan zayıf kişileri kullanmayı hedefleyen bir yasa idi.

Bu iki yasa da 12 Eylül'ün cunta başı Evren tarafından veto edildi.

Japonya ziyaretinden dönen Özal başkanlığın da toplanan ANAP meclis grubu, Pişmanlık Yasası denen yasayı değişiklik yapmadan; diğer ve to edilen yasayı ise belli değişikliklerle yeniden meclisten geçirme kararı aldı. Böylece çelişme açıkça su yüzüne çıktı. Sözkonusu çelişme, cuntanın "devlete karşı suç" ilan ettiği konularda çok katı bir tutum takınmaktan yana olması, bu gibi suçlarla ilgili verilen cezalarda hangi nedenlerle olursa olsun yapılacak bir indirimin ters sonuçlar vereceği şeklindeki tutumundan kaynaklanmaktadır. Şimdi normal durumda 3,5 yıl kalan seçimlerde yeniden seçilmek diye bir kaygusu bulunmayan, bu

yüzden de af isteyen yüzbinlerle potansiyelle doğrudan karşı karşıya olmayan cuntanın tersine, ANAP seçimleri düşünmek durumundadır. Ve bu yüzden de kısmi bir af hazırlığı içindedir. Bu affın kapsamı konusunda kesin sonuçlara varmak için ise "Pişmanlık Yasası" denen muhbirlik yasasından ANAP birçok fayda ummaktadır. ANAP, devrimci örgütler içinde çözülmüş, yıkılmış, hakim sınıfların safına geçmiş olanlara yenilerinin katılacağını, kendi canını kurtarmak için geçmişteki dava arkadaşlarını ihbar edecek kişilerin çıkacağını ummaktadır. İşte ANAP bunun için "Aftan Önce Pişmanlık Yasası" demektedir. Cunta ile Özal hükümeti ve ANAP grubu arasındaki bu konudaki çelişme, "ihbarı", "muhbir"i teşvik edip etmeme; ya da devrimci örgütlerin çökertilmesi için her aracı kullanıp kullanmama değil; böyle bir aracın kullanılmasının amaca ne kadar uygun olduğu sorunudur. Cuntanın kaygısı, hem muhbirlik yasaının sonuçlarından, hem de kaçakçılık yasasında yapılan değişikliklerden yanlış(!) kişilerin yararlanabileceği yönündedir. Vetoların gerekçesinde bu açıkça dile getirilmektedir. Özal tam bir tüccar zihniyeti ile "terörist" dedikleri devrimcilerin kişisel zaafı olan bir bölümünü satın alarak; kaçakçılardan ise para cezası alarak da amaca ulaşmak isterken; cunta bu konularda tüccar pazarlığı yöntemini kullanmayı amaca uygun görmemekte, bu konuda şiddet yöntemini tek yöntem olarak önermektedir. Bu, aralarında amaç birliği olanların, ve fakat bir noktada kullanılacak araç konusunda anlaşamayanların bir çelişmesidir. Özde bir çelişme değildir.

Geçilen "demokrasi"nin yeni polis yetki yasası:

Geçen ay içinde siyasi alanda ülkemizde kamuoyunu en çok ilgilendiren konulardan biri, "Polis yetki yasası" konusundaki tartışmalar oldu. Haziran ayının birinci yarısında mecliste tartışmaya sunulan polisin yetkilerini önemli ölçüde genişleten yasa tasarısı, özellikle SO DEP'in, kurulmamış DSP'nin, ve mecliste de HP nin geniş tepkilerini çekti. Birçok yazar, profesör vb. de bu yasa tasarısına, tasarının "polis devleti" yaratma anlamına geldiği biçimin de eleştiriler getirdiler. HP mecliste iç tüzük hükümlerini, parlamentarizmin oyunlarını kullanarak yasanın çıkmasını engelleme, gecik tirme için engellemelere başvurdu. Mecliste, 12 Eylül'den bu yana görülmeyen itişmeler, da laşmalar oldu. Ve bunlar kamuoyuna da yansıtıldı. Bütün direnişlere, eleştirilere rağmen birkaç noktada yapılan değişiklik dışında, yeni "Polis Yetki Yasası" ANAP'ın çoğunluk oyları ile meclisten geçti. Özal ve çevresi ta-

rafından "demokrasiye geçişin gerekliliği" olarak propaganda edilen yeni yasanın ilginç bazı maddeleri şöyle:

* Genel ahlak ve edep kurallarına aykırı davranışlarda bulunanlar (bunların kim olduğuna, yetkiyi kullanan polis karar verecek!!!); eşcinseller (neden acaba?) polis tarafından fişlenecek ve parmak izleri ile fotoğrafları alınacak.

* Polis, sendikalara, derneklere ve kulüplere ait lokalleri kapatabilecek. (Eski yasa göre bu ancak mahkeme kararı ile mümkündür)

* Devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğüne, Anayasa düzenine, genel güvenliğe, genel ahlaka zararı dokunacak oyunlar oynatılan, temsil verilen, film gösterilen yerler polisçe kapatılabilecek.

(Böylece salonunu elinde tutmak isteyen salon sahipleri, bundan böyle oynatılacak film, tiyatro, düzenlenecek gece vb. de polisin müdahalesine gerek bırakmayacak sansürü uygulamak zorunda bırakılacaklar. Ve polis hem savcı, hem hakim, hem davacı, hem şahit, hem de uyuşurucu olarak hareket edecek. Özal hükümeti gerçekten de "bürokrasi"yi azaltıyor!!! Ama bu azaltma bu durumda polisin keyfilikini arttırma, vatandaşların haklarını daha da kısıtlama anlamına geliyor.)

* Devletin bütünlüğü ile, kaçakçılık ve uyuşurucu madde suçluları hükümlüleri, sorguya çekilmek üzere polisçe 15 günlüğüne cezaevinden alınabilecek.

(Böylece hüküm giymiş olmak, yargılandığı devletin son bulmuş olması da, bir tutuklunun poliste yeniden işkenceye alınmaması anlamına gelmeyecek. İşkence tehdidi tutukluların başı üzerinde sürekli olarak Demokles'in kılıcı gibi sallanacak. Burada esas kastedilenlerin ön celikle "devlet bütünlüğü ile ilgili suç işleyen"ler; devrimci tutuklular olduğu açıktır.)

* Polis, kimliği belirlenemeyen kişileri 24 saat süre ile gözaltına alabilecek. Kimliği tespit edilemeyenlerin parmak izleri veya fotoğrafları alındıktan sonra haklarında işlem yapılabilecek.

(Bu madde ile teorik olarak herkesin — yanında kimliği olmak, tanıdıkları olmak vb. yerleri terli değildir. Polis, kimliğin sahte olduğundan kuşkulandığı, şahitlerin yalan söylediğinden kuşku duyduğu gerekçesi ile bu hükme dayanabilir— polisçe 24 saat tutulması, parmak izlerinin ve fotoğraflarının alınması yasal hale getirilmektedir.)

* Toplum için tehlike oluşturan akıl hastası, uyuşurucu madde veya alkol tutkunu, serseri veya hastalık bulaştırabilecek kişiler polisçe gözetim altına alınacak.

(Kimin toplum için tehlike oluşturan akıl hastası olduğunu, serseri olduğunu vb. tabii polisin kendisi belirleyecek!!!)

* Polis, genel ahlak ve edebe aykırı davranışta bulunan, söz, şarkı vb. gösteri yapanlar hakkında şikayet olmasa bile işlemde bulunacak.

(Ve tabii genel ahlak ve edebe uygun ve aykırı davranışın ne olduğu hakkında yine anlaşılır Türk polisi karar verecek... Olur böyle vakalar...)

Yukarıda birkaç ilginç maddesinden örnekler verdiğimiz yeni "Polis Yetkileri Yasası" açık bir biçimde polisin yetkilerini olağanüstü ölçüde genişleten, "vatandaşları" (ki kuşkusuz bu yasanın aleyhinde işleyeceği vatandaşlar işçilerdir, emekçilerdir, ezilen, sömürülen halk yığınlarıdır) polisin keyfilikine terketmeyi yasal hale getiren bir yasadır. Bu yasa gerçekte faşist cunta anayasasının ruhuna uygun bir yasadır. Ve geçilen "demokrasi"nin ne biçim bir demokrasi olduğu konusunda bilgi veren bir yasadır. Bu yasanın çıkarılması için gece-gündüz demeden çabalayan başbakan Özal, ve ANAP milletvekilleri de; savunucusu oldukları "demokrasi"nin nasıl bir demokrasi olduğunu bir kez daha ispatlamışlar, bu konuda "başarılı bir sınav"!!! daha vermişlerdir.

Bu yasanın mantığı, sıkıyönetim, olağanüstü hal yasaları gibi orduyu doğrudan yasal olarak devreye sokan yasalarla birlikte; devlet silahlı güçlerinin yetkilerini mümkün olduğunca genişleterek en geniş yetkiyi yasal hale getirmek ve böylece "yeni askeri müdahalelere gerek kalmamasını sağlamaya" hizmet etmektir. Polisin yetkilerinin bunca genişletilmesi ile, sıkıyönetimin kalktığı alanlarda da "güvenlik boşluğu" doğması önlenmeye çalışılmaktadır. İşte Özal ve takipçilerinin bu yasanın demokrasiye geçişte bir adım olduğu yönündeki propagandalarının temelindeki mantık ve yaklaşım da budur.

"Polis Yetki Yasası", "güvenlik" gerekçesi ile polise verilen yasal yetkilerin genişliği; hakim sınıfların bir dizi sözcüsünü bile rahatsız edecek düzeydedir. Özellikle "genel ahlak ve edebe uygun ve aykırı" davranışının ne olduğuna polisin karar verme yetkisi; hakim sınıflar adına kalem oynatan birçoklarını aşırı ölçüde rahatsız etmiştir. Kanunun çok sivri maddelerinin cunta başı tarafından veto edilmesi; veya HP'nin açacağını ilan ettiği Anayasa mahkemesinden dönmeye ihtimali de vardır. Ama bu kanun değişse bile, bu değişiklik kanunun ruhunda olmayacaktır.

Geçilen "demokrasi"de partiler Parlamento içi ve dışındaki "muhalefet partileri"

Geçilen "demokrasi"nin yerleşme yönünde ilerleyen kurumlarından bir bölümü de partiler.

Bunların bir bölümü geçen aylar içinde kongrelerini yaptı, bir bölümü kongre hazırlığı içinde. Bunlara da bir göz atmak, geçilen "demokrasi"nin gelişmeleri açısından ilginçtir.

Şu anda iktidar partisi olan, ve 6 Kasım seçimlerinde "cuntaya en uzak" görüntüsünü sergilediği için çoğunluk oyları toplayan —cunta tarafından çoğunluğu toplaması beklenmeyen

— izinli ANAP, Nisan ayı içinde yaptığı kongresinde, kendisini geçmişin özellikle MHP, M SP-AP'nin bir kesiminin devamı olarak gören hiziplerin bir partisi olduğu görünümünü bir kez daha sergiledi. Kongrede; eski MHP'nin de, eski MSP'nin de bu parti içinde önemli bir güce sahip olduğu; MHP'nin bu partide iktidara iyi ce ağırlık koymak için gövde gösterilerine giriştiği; kongrede hizipleri birleştireci, ve hizipler-üstü bir görünüme bürünen, ve bir anlamda kendi hizibini oluşturan Özal'ın bu partinin hala hakimi olduğu görüldü. Kongrede ve kongre sonrasında yapılan seçimlerde MHP'li - ler gövde gösterisi ile elde etmek istediklerini elde edemediler. Ve küçük çapta da olsa yönetici kademeler içinde gerilediler. Gerek Genel Kongre için hazırlanan il kongrelerinde izlenen yöntemler (Merkezin işine gelmeyen seçimlerin iptal edilmesi —İzmir'de olduğu gibi), ve gerekse kongrede (mesela gazetecilere karşı) izlenen yöntemler, bu partinin "demokratikliği", "demokrasi savunuculuğu" vb. konusunda bilgilendirici olaylar oldu.

Meclisteki "muhalefet" partilerinden — aslında cuntanın sivil iktidar partisi olmaya namzet olarak kurulmuş olan— MDP, 6 Kasım seçimlerinde ve daha sonraki yerel seçimlerde en düşük oy alan parti olmanın moral bozukluğu içinde, ne yaptığını ve yapacağını bilemez durumda. Bu partinin **kitle partisi** olarak geleceği yoktur. Bu partidekilerin birçoğu, hangi partiye gitmenin, ya da hangi partiyle birleşmenin daha iyi olacağını hesapları içindedir. Tabii bu parti, "devlet" in güvenliğini ilgilendiren konularda ANAP ile beraber hareket etmeye, ve hatta onu geçmeye hazırdır. Bu parti kongre hazırlığı içindedir. Kongre bu partinin geleceği hakkında daha somut veriler verecektir.

Meclisteki diğer muhalefet partisi HP, son dönemde bir ölüm-kalım savaşı vermektedir. Ufukta hem parti içindeki hiziplerin hesaplaşacağı Kongre vardır. Hem de meclis dışında HP'nin oy aldığı tabana seslenen, ve yerel seçimlerde HP'yi (genel seçim ölçeğinde) meclis dışına iten SODEP; ve de daha kurulmadan HP'den güçlü bir görünüm içinde bulunan DSP'nin baskısı vardır. İşte son dönemde HP'yi mitingler düzenlemeye, meclis içi "sert muhalefet" yapmaya iten bu faktörlerdir. HP bir birleşme vb sözkonusu olursa, kendini pahalı satmanın yattırımını yapan bir cunta partisidir.

Meclis dışındaki partilere gelince:

Bunlardan 14 Mayıs'ta (Demokrat Partinin iktidara geldiği tarih!) kongresini yapan DYP, geçen aylar içinde adından en çok söz ettiren parti oldu. "Sağ" kanatta ANAP'ın esas rakibi olan bu parti, açıkça eski AP'nin oylarına talip olan; kadrolarını eski DP ve AP'lilerin oluşturduğu bir partidir. Ve cunta yasaklarına rağmen bunu kongresinde açıkça ilan etmiştir. Bu partinin kongresi, bir anlamda cuntayı doğ-

rudan karşısına almayan, fazla sivri çıkışlar yapmayan bir siyasetin savunucusu olan eski Odalar Birliği başkanı Mehmet Yazar ile; bugün demokrasi havarisi kesilen, ve cunta ile "uzlaşmaz" görünümlü Demirel'in favorisi Cindoruk arasında çekişmeli bir başkanlık yarışına sahne olmuştur. Sonuçta "Demirel nerede, biz orada" diye tempo tutan delegelerin çoğunluğu tercihlerini Cindoruk lehine belirlemiştir. Bu kongre cuntanın birçok yasağının zaman içinde geçerliliğini kaybettiğini, ve Demirel gibi "eski siyasetçileri" bir daha gelmemesine siyaset sahnesinden silme hesaplarının tutmadığını göstermiştir. Demirel faktörü bu kongrede açıkça siyasi sahnede varlığını ve ağırlığını —kongreye katılmadan da— duyurmuştur. Bu partinin bugün demokrasi havarisi kesilmesi kimseyi şaşırtmamalıdır. Bu partinin bugün "önce siyasi özgürlük" demesinin temelinde yatan şey, bu partinin halk yığınları için siyasi özgürlük savunması değil; bizzat kendi siyasi kadrolarının bir bölümünün siyasetten ya saklı olmasıdır. Bu partinin DP'nin ve AP'nin gerçek mirasçısı olduğunu söylemek, bu partinin niteliği hakkında herhalde beslenen hayallerin boş hayaller olduğunu uzun uzadıya anlatmayı gereksiz kılmalıdır.

Parlamento dışındaki "muhalefet" partilerinden SODEP ise, özellikle DSP'nin kuruluşunun yakın olduğu açıklandıktan bu yana, "sosyal - demokrat" tabanı kaptırmamak için faaliyetlerini hızlandırmıştır. Son yaptığı Sarayhanemitingi bunun bir göstergesidir. Bu parti, hakim sınıfların faşist düzenine karşı var olan sol potansiyeli, ve devrimci potansiyeli düzen sınırları çerçevesinde tutma görevine talip bir partidir. "Sol" sosyal adaletçi propagandaları, her türlü devrimci sol'un legal bütün imkanlarının elinden alınmış olduğu ortamda, bu partiye bir çekicilik kazandırmaktadır. Mecliste olmaması, bu parti açısından, hitap ettiği oy tabanı yönünden bir dezavantaj değil, avantaj durumundadır. Bu partinin gerçek niteliğinin teşhiri görevdir. Sarayhanemitinginde "Faşizme ölüm!", "Yaşasın 1 Mayıs!" gibi sloganları atanlar polisçe götürülürken, bu partinin miting sorumlularının tek kelime etmemeleri, tersine polise yardımcı olmaları, bu partinin niteliği hakkında bilgi vermektedir. Bu niteliğine rağmen; bugün kurulu hakim sınıf partileri içinde en "sol" görünümlü, ve en tutarlı demokrasi savunucusu görünümlü olan bu partinin; toplumsal muhalefeti kendi tekeline alarak uysal tutmak için düzenlediği ve düzenlemesi muhtemel olan eylemler; cuntayı rahatsız etmektedir ve edecektir. Çünkü bu gibi eylemler devrimciler açısından, bu eylemlere katılan ileri kitle içinde propaganda ve ajitasyon imkanlarını yaratmaktadır. Evren'in Sarayhanemitingi sonrasında yaptığı değerlendirme, "ders aldık" vs. sözleri bu rahatsızlığın açık ifadesidir.

Parlamento dışındaki "muhalefet" partilerin

den, adından —özellikle "sol" çevrelerde—en çok söz edileni; henüz kurulmamış olan, ve fa kat Rahşan Ecevit tarafından kuruluş hazırlıklarının tamamlandığı ve 19 Ağustos'ta kurulacağı ilan edilen DSP'dir. Bu partiyi diğerlerinden ayıran, cunta ile hiçbir uzlaşmaya girmeye yanaşmayacağını belirten açıklamaları; cunta anayasasını doğrudan karşısına alan tavırları; partinin kuruluşunda geniş bir taban çalışması yapma vb. olgulardır. Bu parti özelikle devrimci yığınlar açısından, onları düzene bağlama fonksiyonunu, reformlar içinde boğma, uyutma fonksiyonunu üstlenme potansiye line sahip bir parti olarak doğmaktadır. O bu niteliği ile devrimciler açısından ciddiye alınmak zorundadır. Uzun süreçte, hakim sınıfların "sol"u ehlileştirmek için kullanacakları esas araç olma adayı bu partinin gelişmesi iyi izlenmek zorundadır.

Cuntanın verdiği kırmızı pasaportla Avrupa başkentlerinde "demokrasi" üzerine "dersler" veren Ecevit'in partisinin savunacağı demokrasi, Cunta anayasasının verdiği haklar çerçevesinde verilecek bir "mücadele" ile kazanılacağı söylenen bir "demokrasi"dir. Böyle bir demokrasinin işçi sınıfı önderliğinde, bütün emekçilere, ezilenlere, halka en geniş demokrasi olan halk demokrasisi ile uzaktan yakından ilgisi olamayacağı açıktır.

Türkiye'de bugün geçilen demokrasi değildir. Geçiş; askeri faşist cunta biçimi bir faşizmden, üstü kaba parlamenter demokrasi maskesi ile örtülü bir faşizme geçiştir.

Türkiye'de demokrasiye geçiş Özallarla, Calplerle, Sunalplerle olmaz!

Onların alternatifi olduğunu söyleyenlerle; "bir bilen"in en has adamı olduğunu açıklamakla övünen Cindoruk gibilerle; faşizmin uygulayıcısı olan DP ve AP'nin devamı olduğu ile övünen DYP gibi partilerle; SODEP gibi cunta izli, cunta anayasasının izin verdiği çerçevedeki muhalefet partileri ile geçilmez demokrasiye!

Demokrasiye, 1974'te "Kıbrıs fatihi" olma şansına!!!, şerefine!!! (Siz şerefsizliğine anlayın) erişenlerle; 1978'de sıkıyönetimi getirenlerle, Ecevitlerin partileri ile varılmaz!

Demokrasiye, Rus sosyal emperyalizminin unsaklarının bir bölümünün oluşturduğu ve burjuva muhalefetin "sol" yanını oluşturmak için can atan "Sol Birlik"çilerle; onların bir yanını kuyrukçu, bir yanını darbeci planları ile varılmaz!

İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri için; halklar için demokrasiye, hakim sınıfların şu veya bu partisinin kuyruğuna takılmakla, ya da onların kuyruğuna takılmayı öneren her renk - ten, her boydan oportünist - revizyonistlerin gösterdiği yollardan varılmaz.

Demokrasi; işçi sınıfının, emekçi halkın, bütün ezilenlerin, sömürülenlerin, milli zulüm altında inleyenlerin dişi ile, tırnağı ile şeker gibi zorla hakim sınıflardan koparılıp a-

linacaktır.

Onu almanın tek yolu, hakim sınıfların faşist diktatörlüğünü işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile yerle bir etmekten, işçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğünü kurmaktan; durmaksızın proletarya diktatörlüğü yönünde; sosyalizm yönünde mücadele etmekten geçer!

Bunun için bugün komünistlerin sarılacağı esas görev, böyle bir devrime önderlik edebilecek partiyi yaratma çalışmasıdır.

15.6.1985

İ. Kaner

*

1 MAYIS YURTDIŞINDA GÖSTERİLERLE KUTLANDI!

Uluslararası proletaryanın birlik, mücadele, dayanışma günü 1 Mayıs, üç yıldır olduğu gibi bu yıl da devrimci içeriğine uygun bir şekilde biz Bolşevikler tarafından yurtdışında kutlandı.

DGB'nin hükümet yanlısı 1 Mayıs gösterileri ne karşı, çeşitli ülke ve milliyetlere mensup devrimci örgütlerin ortak gösterisini sağlayabilmek, devrimci alternatifi güçlü kılabilmek için devrimci gruplara aşağıdaki eylem birliği çağrısını yaptık:

HAYDİ DEVRİMCİ 1 MAYIS'A

1 Mayıs, uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür.

Bu günü onun devrimci geleneğine uygun olarak kutlamak, bütün komünistlerin ve devrimcilerin görevidir.

Batı Almanya'da bugün emperyalist Batı Alman devletinin bir parçası olan, onunla bü tünleşmiş olan DGB'li sendika ağaları önderliğinde her yıl düzenlenen 1 Mayıs gösterilerinde; 1 Mayıs'ın devrimci geleneği ayaklar altına alınmakta; DGB'li sendika ağalarının önderliğindeki 1 Mayıs gösterileri, Batı Alman emperyalizminin propaganda gösterileri şeklinde yürümektedir.

Devrimci güçlerin DGB'li sendika ağalarına muhalefetlerini dile getirir şekilde katılımları da —birkaç istisna dışında— bu yürüyüşlerin genel karşı-devrimci, reformcu ve emperyalizm yanlısı görünüşünü değiştirmemektedir.

Bugünkü somut durumda 1 Mayıs'ta Batı Almanya'da, 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmak, devrimci güçlerin DGB'li sendika ağaları ile arasına kesin çizgiler çektiği eylemlerle mümkündür. Bunun içinde bulunduğumuz şartlarda en iyi yolu, bizce, DGB'li sendika ağalarının düzenlediği yürüyüşlere (ayrı blok kurarak da olsa) katılmak değil; onların yaptığı karşı-devrimci eylemlerin karşısına, devrimci eylem alternatifini ayrı yürüyüş şeklinde koymaktır. Ayrı yürüyüş, görüşümüze göre, yapıldığı yerlerde DGB'nin yürüyüşlerini mümkün olan en geniş şekilde rahatsız etme, DGB yürüyüşlerinde en geniş propaganda eylemleri ile birlikte, içiçe düzenlendiği zaman, amacına; bugün Batı Almanya'da iki ayrı 1 Mayıs olduğunu, birinin burjuvazi tarafından yozlaştırılmış 1 Mayıs; diğeri Devrimci 1 Mayıs olduğunu

gösterme amacına en iyi şekilde ulaşabilir. Böyle bir eylemi, sizlerle de eylembirliği içinde gerçekleştirmek için görüşmek istiyoruz.

Biz eylembirliği platformu olarak:

- * Dünya emperyalizmine ve her türlü gerici lige karşı
- * 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini Batı Almanya'da yaşatmak için
- * Emperyalist DGB aygıtına, emperyalist DGB şeflerine ve Batı Alman emperyalistlerinin 1 Mayısına karşı
- * Batı Almanya'daki yerli ve yabancı işçilerin ve devrimcilerin birliğini dile getiren ayrı, bağımsız, devrimci 1 Mayıs'ı için

öneriyoruz.

Bu temelde birleşen grupların, ajitasyon-propagandada özgürlük temelinde eylembirliğini savunuyoruz.

Eylembirliği görüşmeleri için

YER:

ZAMAN:

SAAT:

Ne var ki, bu yıl da çağrımıza GUAFS dışında hiçbir örgüt yanıt vermedi. Bu gruplar Partizan, HK, İleri'nin iki kanadı, Kawa, Dev-Sol, Proleter Dayanışma, Spartakus, GDS, ve bazı Batı Alman "otonom anti-emperyalist" gruplardır. Bu grupların sorunu "sessizlikle" geçiştirme tavırlarının ibret verici olduğunu vurgulamalıyız. Hiç kuşku yok ki, sorunu suskunlukla geçiştirme tavrı, oportünizmin karakteristik bir özelliğidir.

Bu gruplar çağrımız hakkında olumlu veya olumsuz yönde tavır takınmadıkları gibi, üç yıldan bu yana uyguladığımız eylem biçimi hakkında da tavırsızlık içindedirler.

Bunların içinde GDS ve Spartaküs bizim "sarı" rengimizin, kendilerinin "kızıl" rengini bozabileceği korkusu ile, bizimle yürüyüş, miting vb. eylemlerde birliğimizin gösterilmemesi için özel çaba harcıyorlar!! Açıktır ki onların bu tavrı ve buna kaynaklık eden teorileri Marksizm-Leninizmden başka herşeydir. 1 Mayıs ile ilgili polemik içinde; 1 Mayıs'ta doğru tavır takınmanın proleter enternasyonalizmi konusunda en önemli kıstaslardan biri olduğunu söyleyen GDS, 1985'de gele gele 1 Mayıs'ta 1 Mayıs'la ilgili hiçbir bildiri bile çıkarıp geniş bir şekilde dağıtmama noktasında konaklamıştır. Tabii "sahibinin sesi" Spar

takus'tan da buna bağlı olarak tavır beklemek gerek.

Yine bu gruplardan HK, kendini dünyanın merkezi, ve Türkiye'de en güçlü ve yıkılmadan "dimdik ayakta" duran bir grup olarak görme evhamına kapıldığı için, bizim gibi "küçük grupların" çağrılarını hiç duymamaktadır. Onlar, "Yeşiller" ve "DGB" gibi güçlü "kitle" örgütleri dururken, birkaç yüz kişilik gruplarla ortak iş yapmaya hiç mi hiç tenezzül etmemektedirler. Çünkü onlar için önemli olan, iş yapmaktır. İş yaptığın grubun siyasi konumu vs. onlar için pek önemli değildir.

Öteden beri bizi "bir avuç bürokrat" ve "kavga kaçkını" olarak gören Partizan, elbette çağrımıza yanıt vermeyecekti! Hele hele bizimle eylembirliği vs. yapmaya kalkması, bize karşı yönelttiği bir yığın aslı-astarı olmayan suçlamaların, bizzat kendisi tarafından çürütülmesi olacaktı. Üstüne üstlük, bu zavallı Menshevikler uzun bir süreden beri bizim artık öldüğümüzü, mezara gömülme üzere bekleyen bir "mevta" olduğumuzu propaganda etmektedirler. Her ne kadar bu zavallı fikir fukaraları yer yer kendilerini kaybedip, "ölü" olan bizlerden çeşitli olaylar karşısında tavır takınmamızı bekliyorlarsa da, aslında bizim "ölmüş" olduğumuza "yürekten inanmışlardır"!!!

Bütün bunlardan dolayıdır ki, çağrımıza yanıt vermemiş olmalarını "yadırgamıyoruz"!

Çağrıya cevap vermeyen diğer gruplar içingeçerli olan bakış açısı ise şudur: Geniş kitleler nerde ise, biz oradayız; Bolşevik Parti-zan'ın 1 Mayıs'larda yaptığı eylemler "sol sekte eylemlerdir" vs.

Bunların içinde, Dev-Yol'un belli bir kesimi, her ne kadar gönülsüz de olsa, kendini DGB'den belli oranda bir şehirde ayırma ihtiyacı duymuşsa da, bu durum onların genel bakış açılarının değiştiğini göstermez.

Mart ortasında çağırdığımız "eylembirliği" toplantımıza hiçbir grup temsilcisinin katılmaması, ve çağrı hakkında hiçbir tavır (GUAFS dışında) takınmamaları, bu yıl da 1 Mayıs eylemini yalnız başımıza yapacağımız gerçeğini gösteriyordu. Durumun böyle olmasına rağmen, geçen yıllara oranla bu yıl yeni birtakım gelişmeler oldu.

Bu gelişmeler ve bizim bu gelişmeler içinde takındığımız tavırlar hakkında Merkez Komitesinin 16 Nisan 1985 tarihli genelgesinde şu değerlendirilmeler yer almaktadır:

"Bu yıl, geçen yıllardaki 1 Mayıs'lardan deşişik olarak, bizim 1 Mayıs'larda alternatif yürüyüş eylemi koyma yönünde yaptığımız propaganda ve pratiğimizin de etkisi ile, Partizan oportünistleri kendilerini DGB'den daha kalın çizgilerle ayırma ihtiyacında duyan bir konumda gösterdiler. Batı Almanya'nın en azından iki bölgesinde (Du. ve S'ta) kendilerinin aslında DGB'den ayrı yürüyüş yapma yanlısı oldukları biçiminde tavır takındılar. Bu yeni bir

durumdu.

Oportünistlerin, bizim devlete karşı konumları itibarı ile devrimci olarak değerlendirdiklerimizin, en azından bir bölümünün, kendilerini DGB'den bütünüyle ayrı eylem yaparak ayırma; DGB'li sendika ağalarının düzenlediği yürüyüşlerin peşinde yürümek yerine, kendi bütünüyle bağımsız, ayrı, alternatif yürüyüşünü gerçekleştirme yönünde tavır takınması, bizim açımızdan, ilerletilmesi, yaygınlaştırılması, tutarlı hale getirilmesi için de mücadele etmemiz gereken olumlu bir gelişme idi. Böyle bir durumda Partizan'ın ve diğer bazı devrimci grupların (ama yalnızca Partizan olsa, yalnızca onun bile) DGB'den ayrı yürüyüş yapmaları halinde, belli konularda anlaşma sağlanması koşulu ile, onlarla birlikte yürümek — tabii ki kendimizi onlardan da propaganda-ajitasyonumuzla kesin bir şekilde ayırarak, onların DGB'den yarı-gönüllü ayrılığını açıkça ve yoğun bir şekilde teşhir ederek — Merkez Komitemize doğru görünüyordu. Bu yüzden bu yıl eylem konusunda somut karar almak için bu cephedeki gelişmelerin beklenmesinin doğru olacağı sonucuna varıldı.

Gelişmeler şunu gösterdi:

Partizan oportünistlerinin S'taki bölümü yapılan görüşmelerde kendilerinin ayrı yürüyüşten yana olduklarını, ve fakat ayrı yürüyüşü devrimci grupların (özellikle HK, Dev-Yol, Dev Sol'un) tavrına bağlı olarak ele aldıklarını, bunların çoğunluğunun ayrı yürüyüşten yana tavır takınmaması halinde, ayrı yürüyüş yapmayesine, DGB ardında blok oluşturarak yürüyeceklerini açıkladılar. Yalnızca bizimle birlikte yapılacak bir ayrı yürüyüşten yana olmadıklarını kesin olarak açıkladılar. Sonuç olarak onlar, kendilerinin doğru bulduklarını söyledikleri eylemi —güç olduğu halde—, oportünistlerin diğer kesimlerinin buna yanaşmadığı gerekçesi ile yapmama tavrını takınarak, ne kadar belkemsiz oportünistler olduklarını bir kez daha belgelediler.

Du'da ise daha ilginç bir gelişme oldu. WWA adlı bir Batı Alman grubu, bizim eylembirliği toplantısı çağrımızdan iki hafta kadar sonra, Du. ve çevresindeki devrimci grupları DGB'den ayrı bir yürüyüş yapma şeklinde bir eylem önerisi üzerinde görüşmek üzere toplantıya çağırıldı. Bizim önce bölgesel-gözlemci olarak katıldığımız bu eylembirliği toplantısında, Partizancılar S'takine benzer bir tavır takındılar. Bizim ayrı eylem konusunda ısrar etmemiz sonucu olarak da ortaya şu durum çıktı: Partizan, Dev-Yol, WWA ve Bahnhof işgalcilerinden oluşan bir eylembirliği, önce DGB yürüyüşüne blok kurarak katılma, ardından miting alanında rahatsız etme eyleminden sonra, ayrı bir yürüyüş yapma kararı aldı.

Bütün tutarsızlığına, yarı-gönüllülüğüne rağmen, Partizan oportünistleri; onlarla birlikte Dev-Yol, ve iki Batı Alman grubunun, DGB yürüyüşü sonrasında, mitingi rahatsız ettikten

sonra ayrı yürüyüş düzenlemesi olgusu, bizim açımızdan, ileriye doğru atılmış, olumlu bir adım anlamına geliyor ve bu eylemde onlarla eylembirliği gerçekleştirme; bunun imkanı yoksa bu eyleme ajitasyon-propaganda serbestliği temelinde katılma imkanını gündeme getiriyordu. Eğer bu imkan varsa, o zaman GUAFS ile eylem birliği içinde gerçekleştirilecek bir blok ile, Du'daki bu ayrı yürüyüşe merkezi olarak katılma, bunun yanında bazı bölgelerde küçük propaganda grupları bırakma Merkez Komitesine doğru görünüyordu. Bu birçok nedenden doğru olurdu:

* Bölgesel yerine merkezi seferber etmede, bölgelerde seferber edebileceğimizden daha az bir gücü seferber edebileceğimiz varsayılsa bile, (ki bugünkü gücümüz gözönüne alındığında, 1 Mayıs'ta bölgesel seferber etmemiz halinde, yalnızca kendi gücümüzle yürüyüş biçiminde bir eylem gerçekleştirmemiz mümkün değildir. Merkezi yürüyüşün bizim gücümüz göze alındığından ki alternatifi, iki ya da üç bölgede DGB yürüyüş-mitinglerini rahatsız etmeye bağlı olarak düzenlenecek ayrı miting eylemleridir. Mitinge seferber etmek ise, bir yürüyüşe seferber etmeye göre sayıyı düşürücü bir rol oynayacaktır.) merkezi yürüyüşte gücümüzün mümkün olan en yüksek düzeyde olması hem kendi moralimiz, hem de birlikte yürüdüğümüz oportünistleri etkilemek; yaptığımız propaganda ve ajitasyonun güçlülüğünü sağlamak; kendimizi herkesin görebileceği bir biçimde birlikte yürüdüğümüz oportünistlerden ayırmak açısından doğru olurdu.

* 1981'den bu yana ilk defa oportünistlerin devrimci gördüğümüz kesimlerinden bir bölümüyle yanyana gelme durumumuzda, gücümüzün merkezi olarak seferber edilmesi, bu olgunun önemi uygun olurdu.

* 1985 şartlarında Batı Almanya'da, DGB'den ayrı, devrimcilerin yaptığı, kendini Karşı - Devrimden eyleminin kendisi ile ayırdığı noktada, bunu gerekçelendirdiği noktada, devrimci bir içeriğe de sahip olacak böyle bir yürüyüş mümkün olduğunca güçlü katılmak, eylemin bizim açımızdan olumlu bu yönünü desteklemek açısından da doğru olurdu.

* Bu eyleme katılmamız halinde, katılabileceğimiz en büyük güçle katılmamız, eylemin DGB'den yarı-gönüllü ayrılan yanını yoğun bir şekilde eleştirmek, ve doğru olan, bizim propaganda ettiğimiz ve 1982'den bu yana uyguladığımız ayrı eylemin oportünistlerce iğdiş edilmesini engellemek açısından da doğru olurdu.

Bu ve benzeri nedenlerle Merkez Komitemiz bu yürüyüşü düzenleyen oportünistlerle —onlar bizim eylembirliği toplantı çağrımıza cevap verme zahmetine bile katlanmadıkları, böylece bizimle eylembirliğine ilgi duymadıklarını açıkça gösterdikleri halde— anlaşma yolları aradı.

Yapılan görüşmelerde, böyle bir eylemin, eylembirliği biçiminde, yani üzerinde anlaşılan

ortak bir platform temelinde gerçekleştirilmesinin mümkün olmadığı ortaya çıktı."

Durumun bu şekilde sonuçlanmasında esas rolü Partizan oynamıştır. Onlar 1 Mayıs eylemini DGB'nin sahte gösterisine karşı, pratikte proleter enternasyonalisti devrimci bir eylem olarak gerçekleştirme önerimizi sudan bahanelerle geri çevirdiler.

Dev-Yol, Partizan ve iki Batı Alman grubunun yarı-gönüllü de olsa, DGB mitinginde sendika ağalarını rahatsız edici eylemden sonra "ayrı bir yürüyüş" düzenleme planları, ileriye atılmış bir adımdı ve biz bu adımı, eleştirilerimize rağmen, güçlendirmek için desteklemeyi doğru buluyorduk.

İşte bu amaçla da onların düzenlediği bütün eylembirliği toplantılarına katıldık. Ve bu toplantılarda, grupların devrimci bir platform temelinde eylembirliğini sağlamaya çalıştık. Ancak bu yöndeki bütün olumlu girişimlerimiz, Partizan yöneticilerinin oportünist engelleri ile karşılandı. Onlar, biz Bolşevikleri "kaale almama" —eh, ne de olsa ölmüş bir grubuzve devrimci çevreden dışlama "taktiğini" bu alanda da özenle uygulamaya çalıştılar ve bunda başarılı da oldular.

Biz, devrimci bir platform temelinde, bütün grupların DGB'nin mitingini protesto ettikten sonra, ayrı bir yürüyüş yapmalarını ve yine bu yürüyüşte de bütün gruplara "ajitasyon ve propaganda özgürlüğünün" tanınmasını önerdik. Ortak bir platform üzerinde anlaşmak mümkün olmadığı için, bir başka öneride bulunduk.

Bu öneri, herkesin ajitasyon ve propaganda özgürlüğü temelinde, kendi blokunu kurarak yürümesi; merkezi arabayı ortak kullanması önerisi idi. Bu önerimiz de geri çevrildi. Partizan bu öneriyi geri çevirirken, çok "ilkeli" gerekçeler getiriyordu. Diyordu ki, "BP bize revizyonist suçlaması getiriyor, biz buna müsaade etmeyiz." İşte eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesini "savunan" Partizan menşeviklerinin acınacak halleri buydu!

Onlar bununla da yetinmediler, bizim kendi yürüyüşlerinin geçtiği caddelerde, kendilerinin arkasında, kendi araçlarımızla ajitasyon ve propaganda özgürlüğü temelinde yürümemize bile müsaade etmeyeceklerini üzerine basa basa tekrarladılar. Partizan oportünistlerinin bu tavırları, Dev-Yol ve diğer iki Batı Alman grubu tarafından da desteklendi.

Bu durum karşısında, yapılacak iki şey vardı: Ya DGB'nin hükümet yanlısı 1 Mayıs yürüyüşünü protesto ettikten sonra, miting alanından ayrılarak, bir başka alanda kendi yürüyüşümüzü yapacağız; ya da DGB'nin mitingini protesto ettikten sonra, Partizan, Dev-Yol ve iki Alman grubunun düzenlediği yürüyüşe, onların izni olmamasına rağmen, propaganda ve ajitasyon özgürlüğü temelinde katılınacaktı. Merkez Komitesi durumu değerlendirerek, bu alterna-

tiflerden birincisinin daha doğru olduğu sonucuna vardı. Ancak bu sonucun eylem alanında de ğişme ihtimali vardı; o da özellikle Batı Alman gruplarının kazanılması halinde, bizim de onlarla beraber yürüme imkanımız üzerine kuru luydu.

İşte bu olasılık da gözönünde bulundurularak, 1 Mayıs günü Du'da sabahın saat 7'sinden itibaren Bolşevik Partizan taraftarları olarak toplanmaya başladık.

Eylem alanına, belli bölgelerin gecikmesine rağmen, esas gücümüz saat 8'de gelmişti.

Önce, propaganda grubunda yeralan arkadaşlar, miting alanına doğru yürüyüşe geçmiş olan yürüyüş kollarında propaganda yapmak için alandan ayrıldılar. Bu sırada meydanda kalan kesim pankartları vs. hazırlıyor ve alanda toplanıyordu. Burada sözü eylemin gidişatı hakkında bilgi veren bir Bolşevik Partizan taraf tarına bırakıyoruz:

"Önceden tespit edildiği gibi, propaganda grupları tarafından yayınlarımızla, bildiri ve propaganda malzemelerimizle, DGB'nin ve onunla birlikte yürüyen Türkiyeli oportünist-revizyonistlerin saflarında etkin bir şekilde propagandamız yapıldı. Önemli bir engelleme v. b. ile karşılaşılmadı.

DGB'nin ve Partizan, Dev-Yol, Alman gruplarının eylemlerinin gelişmesi üzerine şunları söyleyebiliriz: Bilindiği gibi, adı geçen oportünistler DGB ile birlikte yürüyüp, daha sonra ayrı bir yürüyüş yapmayı planlıyordu. Bu nun propagandasını da daha önceden yapmışlardı.

DGB, bu grupların DGB yürüyüşünde yürütmesine polis de yardımıyla mücadele etmedi. Zorunlu olarak DGB'den ayrı yürüdüler. Biz alanda propagandaya başlamak üzere iken, başta DGB bloku olmak üzere, ve hemen onun ardından Fidef, Kürt sosyal-faşistleri ve HK beraberce alana girdiler.

Bunların alana girmesine bağlı olarak biz hemen pankartlarımızı açarak ve megafondan sürekli olarak yapılan konuşmalarla ve güçlü bir şekilde atılan sloganlarla rahatsız etme eylemine başladık.

Daha sonra, yaklaşık yarım saat sonra, Partizan, Dev-Yol ve Almanlardan oluşan "devrimci" muhalefet ayrı bir güzergahtan alana geldiler.

Biz daha başından, DGB'nin kendilerini katmamasına bağlı olarak ayrı yürümek zorunda kalan "devrimci" muhalefete; ajitasyon-propaganda temelinde birlikte yürüyebileceğimizi, yürümek istediğimizi sürekli yineledik ve özellikle DGB'nin mitinginin olduğu yerden başlayacak olan yürüyüşte, anlaşma olması halinde, birlikte yürüyebileceğimizi belirttik.

Ne pahasına olursa olsun bizimle yürümekle, birlikte iş yapmamakta şartlandırılmış... evet şartlanmış Partizan'ın Du'daki sorumsuz "sorumlu"ları bizim önerilerimize kulak tıkı-

yor, duymak dahi istemiyorlardı. Ancak Dev-Yol ve Almanlar özellikle alana geldikten sonra bizim önerimiz yönünde olumlu tavır takındılar.

Ancak onların bu tavırlarında belirleyici olan, gerek bizim sayısal gücümüz —265 kişi— gerekse de minibüs üstündeki ses cihazımızın güçlülüğü idi. Yani tam oportünistlere yarasır bir ilkesizlik ve faydacılık anlayışı.

Bu blokun polis tarafından alana sokulmaya-cağı yönünde kuşku, kuşkularımız vardı. Buna bağlı olarak bizler, bu blok alana girerken polisin ve DGB'lilerin engelleme girişimleri halinde, kendileri ile dayanışmada bulunacağı -mızı; böyle bir karşı-devrimci girişim karşısında durup seyirci kalmayıp, bu girişimi boş çıkarmak için elimizden geleni yapmayı ve evet onlarla dayanışmayı planladık ve buna uygun tedbirler aldık.

Partizan, Dev-Yol ve Almanlardan oluşan blokun alana girmesiyle polis hemen müdahale etmedi. Alanın zaten boş olan bir yanından geldikleri için, ortalara kadar gelmelerine polis tarafından gözyumuldu.

Bir polis minibüsü ve 8-10 polis, DGB kitle sinin toplandığı yerin yakınında, aynı zamanda bizim de yakınımda bir barikat oluşturdu. Bu durumda bizim yerimiz, DGB ile, gelen blokun arasında; polisin barikati ise bizimle blokun arasındaydı. Bu bizim ilerlememiz ve o yönde kendi kitlemizi kaydırmamız sonucu oldu.

Ancak blok kendi gücü ile de, polisin sayı-sı gözönünde bulundurulduğunda, engeli aşabilecek güçte idi ve aşıldı da.

Buna bağlı olarak, blokun önünde olan Partizan-Atif kitlesi ile bizim kitlemiz karşı karşıya geldi. Bu anda bizim arabadan sürekli konuşma yapılıyor ve topluca sloganlar atılıyor du.

(Biz, üzerinde güçlü ses cihazının olduğu minibüsü polisin engellemesi sonucu ilk başta alana sokamadık. Bu durumda gerek DGB'nin alana girişi sırasında, gerekse oportünist blokun alana geleceği zamana kadar, sözlü propagandamızı el megafonları ve çocuk arabası üstündeki güçsüz cihazla yürüttük.

Arabayı alana sokma işini ise oportünistlerin gelip alana girmeleri sırasında, polisin dikkati dağılacağından, kalabalıktan yararlanıp alana sokmayı düşünüyorduk. Ve neticede öyle oldu. Yani o karışıklık içinde arabayı alana soktuk ve kitlemizin ortasına alarak, bundan sonraki tüm sözlü propagandamızı bu araba üzerinden yaptık. Eylemin başarısında güçlü ses cihazının önemli rolü oldu.)

Hatırlayabildiğimiz kadarıyla, "Kahrolsun revizyonizm ve her türden oportünizm" sloganının kitlesel olarak atıldığı anda, bizim blokun önlerinde Partizan taraftarlarından bizim bazı yoldaşlara pankart sopaları ve yumruklarla saldırıldı. Bazı yoldaşlara vurdular. Buna bağlı olarak bir karışıklık çıktı. Bu durumu polis ve DGB ağaları zevkle izlediler.

Öncelikle görevli ve orada olan bir dizi yol daşımız, çatışmanın büyümesini engellemek için öncelikle kendi yoldaşlarımızı geriye çekmeye ve arayı açmaya çalışarak, kolkola girip saldıranları geri iterek provokasyonu engellediler. Bu arada Partizan'dan da bazı unsurlar kendi taraftarlarını engellemeye çalıştılar.

Kısaca anlattığımız bu karışıklık sırasında hem Almanlar, hem de Dev-Yol oldukça kayıtsız dılar ve görmediklerini, haberlerinin olmadığını vb. daha sonra belirttiler.

Tüm bu olup bitenlerden sonra, Dev-Yol'dan bir kişi, bizim arabayı ortak kullanmak istedikleri ve daha sonra da birlikte yürümekten yana oldukları şeklinde bir öneri ile bize geldi. Biz kendisine, Partizan'ın bize saldırdığını, bu şartlar altında Partizan'a tavrı takınılmadan, onun bu tavrı mahkum edilmeden bir arada yürümemizin mümkün olmadığını ve yeni bir provokasyon çıkmamasının bir garantisinin olmadığını vb. anlattık. Ancak kendileri ile (Dev-Yol ve Almanlar) ajitasyon ve propaganda serbestliğimizi koruyarak, birlikte yürüyebileceğimizi ve kendilerinin bizim arabamızdan yararlanabileceklerini belirttik.

Daha sonra Dev-Yol ve Almanlar bizim şartlarımızı kabul ettiklerini, ancak Partizan'ın bu na karşı olduğunu, ve fakat buna rağmen bizim kendileri ile beraber yürümümüzde bir sakınca görmediklerini belirttiler. Partizan'ın kendilerini (yani tek başına komiteyi) bağlamaya çağını belirttiler.

Bu arada Partizan'ın önden yürüdüğü blok alanı terketmek üzere yürüyüşe geçmişti ve DGB mitingi de hemen hemen dağılmıştı. Biz blokla aramızda 40-50 m. mesafe bırakarak ve "Solida risieren! Mitmarschieren!" sloganını atarak yürüyüşe geçtik. Bu ana kadar geçen süre içinde hiç durmaksızın arabadan Almanca ve Türkçe propaganda sürdürüldü ve güçlü bir şekilde sloganlarımızı haykırdık. DGB'nin mitingi kesinlikle ve sadece bizim tarafımızdan önemli ölçüde rahatsız edildi.

Yürüyüşe geçtiğimizde, Partizan sürekli olarak diğerlerini bize karşı; kendi yanına çekmek ve bizi engellemek için çaba sarfediyordu. Bizden sorumlu yoldaş bu görüşmeleri yakından izleyerek, tavrımızı belirtti: Eğer propagandamız engellenirse, birlikte yürümeyeceğimiz, bizzat yürüyüş halinde olmamıza rağmen, eylemimizi bir mitingle bitirmeyi düşündüğümüz açıklandı.

(Tüm bu son olanlar, yürüyüş sırasında oluyor. Bu arada Partizan'ın denetiminde olan ses cihazlı arabada oturan bir Partizancı, polise bizi kastederek, bizim kendi yürüyüşlerine dahil olmadığımızı ve bizim minibüsün de kendilerine ait olmadığını jurnallediğini öğrendik.)

Bu durumda polisin muhtemel bir engelleme girişimi ya da saldırı ihtimali doğdu. Bunu komiteden olan Dev-Yol ve Almanlara ilettik, tavrı takınmalarını talep ettik. Dev-Yol ve Al-

manlar, buna komitenin karar vereceğini, ve komite çoğunluğunun bu tavrı doğru bulmadığını, herhangi bir olumsuz gelişmede bizim yanımda tavrı alacaklarını vs. belirttiler.

Bu arada Partizan'dan bir temsilci bize gelerek, "Eğer birazcık devrimci sorumluluğunuz varsa, gelmeyin" diyerek tehditkar bir tavrı la bizi peşlerinde yürümekten vazgeçirmeye çalıştı. Biz kendisinin ne adına bizden bunu talep ettiğini ve neden böyle birşeyi talep ettiğini sordüğümüzde, komite adına konuştuğunu ve nedeninin ise kendilerinin böyle istediklerini belirtti. Bir yoldaş, bu Partizancı ile birlikte diğer komite üyelerine giderek, bu kişinin gerçekten komite adına konuşma yetkisinin olup olmadığı, ve konuştuğu şeylerden haberlerinin olup olmadığını sordu. Partizancının tamamen kendi başına hareket ettiği ve diğerlerinin onun söylediklerinden haberlerinin olmadığı ortaya çıktı. Bu noktada komite pratik olarak daha yürüyüşün yarısına gelmeden bölünmüştü. Partizan, yürüyüşü bitireceğini, bu şartlarda yürümekten yana olmadıklarını vb. belirttik "blöf" yaptı. Esas amaçları, bizleri ekarte edip diğerlerini yanlarına çekmekti. Ancak bunda başarılı olamadılar. Yürüyüş devam etti.

Bizim arabadan sürekli olarak Du'da eylem öncesi gelişmeler, bizim çabalarımız ve oportünistlerin ilkesizlikleri Almanca ve Türkçe olarak teşhir edildi. Sesimiz onların saflarına da ulaşıyordu. Özellikle Dev-Yol ve Almanların saflarına daha yakından hitap edebiliyorduk.

Yürüyüşün bitiş yerine yakın bir yerde, bizim arabadan Almanlar konuşma talebinde bulundular. Biz bunu uygun bulup, mücadele ettik. Onlar konuşmalarında, Du. somutunda polisin faşizan uygulamalarından yola çıkıp, dünyanın ne resinde bir "domuzluk" işleniyorsa, bunda Alman parmağının da olduğunu belirten ve Batı Alman devletini teşhire yönelik, ve aynı bağ içinde DGB yönetimine de 35 saatlik iş haftası çerçevesinde yürütülen mücadeleleri sattıkları vb. konulara değindiler.

Daha sonra miting yerine gelene kadar biz arabamızdan sürekli propagandamızı yürüttük. Miting yerine varıldığında, biz yine aramızdaki mesafeyi koruyarak durduk. Dev-Yol ve Almanlar, bizim yaklaşmamızı, arabayı kitlenin ortasına çekmemizi istediler. Bu şartlarda böyle birşeyi doğru bulmadığımızı belirterek, bu taleplerine uyamayacağımızı belirttik. Bu arada Partizan'ın alanı terketmek üzere ant içtiğini izledik. Daha andlarını yeni bitirmişlerdi ki, aynı anda eylemlerini aniden keserek, oradan geçmekte olan bir tramvaya yetişmek için koşar adımlarla miting alanından uzaklaştılar.

Kitlemiz ve arabamızla birlikte Dev-Yol ve Almanların olduğu yere geldik, sloganlarımızı atarak, konuşmaları sürdürdük.

Arabadan, eylemimizin sonuna geldiğimizi ve

bitiş konuşmalarının yapıldığı, eylemin topluca "Enternasyonal"ın söylenmesi ile bitirileceğini duyurduk. İlk sözü Dev-Yol'a vermeden önce, arabadan, Dev-Yol ve Almanlardan konuşmalarında Partizan'ın eylemin başından sonuna kadar takındığı tavra ilişkin olarak kitlenin önünde tavrı takınmaları talep edildi. Dev-Yol'a söz verildi. Dev-Yol konuşmasında genel laflarla Türkiye solunun yanlış anlayışlarından dert yanarak "tavrı" takındı. 1 Mayıs'ın, ve böyle anlamlı bir günde devrimcilerin birliğinin gerekliliği vs. üzerinde durdu.

Dev-Yol'dan sonra biz, önce Türkçe ve sonra Almanca olarak miting konuşmalarımızı okuduk. Bizden sonra Almanlara söz verildi. Onlar konuşmalarında Partizan hakkında hiçbir şey belirtmediler. Onlar konuşmalarında esas olarak "Dünya ekonomi zirvesi" konusuna değindiler, kendi emperyalistlerine tavrı aldılar ve buna karşı düzenlenen eylemlere katılmaya çağrıda bulundular.

Eylemimizi GUAFS, söz verdiği üzere, bölgesel olarak katılıp destekledi. Ayrıca eski Peykar'dan da az sayıda İranlı devrimci yürüyüşüne katıldılar. Bu arkadaşlar miting konuşması yapmadılar. Kendilerine konuşma yapıp yapmayacaklarını sorduk, o anda ellerinde hazır bir yazılarının olmadığını, fakat eylemi destekleyen örgütler olarak adlarının duyurulmasının iyi olacağını belirttiler. Biz de bunun üzerine, hem GUAFS'ın bölgesel olarak, ve hem de eski Peykar'dan İranlı devrimcilerin bizim eylemimize katılarak, eyleme pratikte proleternasyonalist karakter kazandırdıklarını olumlu bulduğumuzu, ve bundan sonraki devrimci mücadelelerinde başarılar dilediğimizi arabadan duyurduk.

Bundan sonra topluca "Enternasyonal" marşı okundu ve

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın Marks, Engels, Lenin, Stalin!

Bolşevizm Yenecektir!

sloganları ile eylemimizi bitirdik."

1985 1 Mayıs yürüyüşümüz, 1984'e oranla daha güçlü ve olumlu bir konuma sahipti. Bu bir kaç açıdan böyleydi. Birincisi, ilk defa bu yürüyüşümüzde —sadece 1 Mayıs yürüyüşlerindeki— Türkçe ve Almanca propaganda-ajitasyonun ötesinde, Kürtçe dilinde de ajitasyon ve propaganda yapıldı. İkincisi, kitlesel katılım geçen yılki 12 Eylül yürüyüşüne katılan sayıdan 50/60 kadar fazlaydı. Üçüncüsü, Partizan oportünistlerinin bütün engellemelerine rağmen, DGB'nin miting protestosuna edildikten sonra, dörtlü grubun yürüyüşüne ajitasyon ve propaganda özgürlüğü temelinde katıldık ve bu çok olumlu oldu. Dördüncüsü, merkezi propagandacı hazımız geçen yıllara oranla daha güçlü idi, bu durum gerek DGB miting alanına, gerekse kendi yürüyüşümüzde güçlü propaganda ve ajitasyon yapmamızı sağlamıştır. Öyle ki, DGB miting alanında sendika ağalarını oldukça rahat sız edebildik ve orada bulunan bütün gruplardan daha canlı ve çok daha etkili propaganda yapabildik. Eylemimiz bu olumlu yönlerinin yanında, belli olumsuzluklar da taşımaktaydı. Bunları şöyle sıralayabiliriz: Birincisi, propagandadan sorumlu yoldaşın geç gelmesi üzerine, propaganda alanında aksaklıklar doğmuştur. İkincisi, bazı şehirler eylem alanına geç gelmişlerdir.

En önemli olumsuzluk, kuşkusuz DGB miting alanındaki Partizan'la çatışma olmuş; olayın büyümesi sorumlu davranmamız sonucu; ama aynı zamanda Partizan içinden de en azından bir kesimin sorumlu davranması sonucu engellenmiştir.

1 Mayıs sonrasında çıkarılan bir bildiriyle Du'daki olay devrimci kamuoyuna şöyle duyurulmuştur:

PARTİZAN OPORTÜNİSTLERİ NEDEN BOLSEVİK PARTİZAN İLE EYLEM BİRLİĞİNDEN KAÇIYOR !?

Devrimciler!

1981 Mart'ında gerçekleşen Partizan / Bolşevik Partizan ayrılığından sonraki gelişmeleri yakından izleyen her samimi devrimci; bu süre boyunca Partizan'ın taraftarlarını bir yığın yalan ve demagoji temelinde Bolşevik Partizana karşı kışkırttığını ve bu bilinçle eğittiğini görmek zorundadır.

Partizan menşevikleri, taraftarlarını bize karşı kışkırtırken, şöylesi çürük silahlara sarıldılar: "BP, sınıf mücadelesinden kopuktur", "bunlar bir avuç mülteci bürokrattır", "bunlar Halk Savaşından kaçtılar", "bunlar Türkiye 'de yoklar", "Parti mallarını çaldılar", vb.

Yalan ve demagojiye dayanan bu kampanya, belli bir süre Partizan yöneticileri için, istedikleri durumu yarattı. Onlar bu anlamda amaç

larına belli oranlarda ulaşabildiler. Nelerdi bu amaçlanan şeyler?

Bolşevik Partizan taraftarları ile Partizan tabanı arasında duvar örme;

Devrimci bir temelde eylembirlikleri, ortak toplantılar, tartışma toplantıları, vb. yapmanın imkanını ortadan kaldırma;

Ve böylelikle hayati önemde olan siyasi-ideolojik görüş ayrılıklarımızın kendi tabanlarında tanınmasının önünü almaya çabalayan, devrimci olmayan amaçlardı.

Öyle ki, Menşevikler bu yöndeki sözlü-yazılı saldırılarını daha da ileri götürüp, bazı yörelerde yoldaşlarımıza sopalı-bıçaklı fiili saldırılarda da bulundular.

Bizler, Partizan'ın gerek sözlü ve yazılı iftiralara, gerekse yoldaşlarımıza karşı giriştikleri karşı-devrimci eylemleri karşısında—devrimci sorumluluğumuzu ve kararlılığımızı bırakmaksızın—onların bu davranışlarını devrimci saflarda teşhir etmeye çalıştık ve çalışıyoruz.

Menşevik yöneticiler, bize karşı kullandıkları paslı silahların, kendi tabanlarında giderek etkinliğini yitirdiği ve "Halk Savaşı" çıkartkanlığının iflas ettiği bir ortamda; bize karşı takındıkları tavrın kendi saflarında da belli eleştirilere uğradığını gördüklerinde, bizimle eylembirlikleri yapmayacakları vb. şeklindeki kararı kağıt üzerinde de olsa kaldırmak zorunda kaldılar.

Fakat ne gibi bir değişiklik olmuştur?

Kağıt üzerinde diyoruz, çünkü bizimle ortak herhangi bir iş yapma kararı aldıkları ve uyguladıkları dönem ile; bu kararı "kaldırdık—tan" sonraki dönemde de bize karşı uyguladıkları pratik yöntemde hemen hemen hiçbir değişiklik olmamıştır. Şimdiki tavırları, "yeni tavr" öncesi döneme esasta uygundur.

İşte tam da bunun içindir ki, tıpkı İkinci Enternasyonal oportünistleri gibi, Partizan oportünistleri de "s ö z ü a y r ı , i ş i a y r ı" bir konumdadırlar. Onların "yeni tavr" en azından bugün çekmecelerde çürütülmek üzere yazıldığı açık olan bir kağıt parçasında kalmıştır.

PARTİZAN OPÖRTÜNİSTLERİ, EYLEMBİRLİKLERİNDE "AJİTASYON VE PROPAGANDADA SERBESTLİK"TEN YANAYIZ A M A BİZİ ELEŞTİRMEYİN, DİYORLAR!

Bu başlığı okuyan Partizan taraftarları, kendilerinin böyle bir anlayışta olmadıklarını ve bizim eleştirimizin demagoji olduğunu düşünebilirler.

Fakat biraz sabırlı ve gerçekleri öğrenmeye kararlı olan her devrimci gibi, Partizan taraftarları da aşağıda anlattıklarımızla, yandııklarını görebileceklerdir.

Bilindiği gibi, bu yıl Du'da bir Batı Alman grubu, bizim de içinde bulunduğumuz bir dizi örgüte çağrıda bulunarak, 1 Mayıs eylemini D-

GB'den ayrı, beraber yapma önerisinde bulun—mustu.

Bu çağrı gereği yapılan eylembirliği toplantılarında gördük ki, gerek Partizan, Dev-Yol ve gerekse iki Batı Alman grubu, DGB'li sendika ağalarının önderliğinde gerçekleşen emperyalist yanlısı yürüyüşten tamamen ayrı, bağımsız bir 1 Mayıs yürüyüşü düzenleme perspektifinden uzakta idiler.

Onlar kendilerini DGB'den bütünüyle ayırma yerine; DGB ile beraberce yürüdükten sonra ve DGB'nin mitinginden sonra, ayrı bir yürüyüşle kendilerini sınırlıyorlardı. Bütün eleştiri ve önerilerimize rağmen bu tavırlarını terketmediler.

Durumun böyle noktalanmasında Partizan temsilcilerinin çok önemli rolü olmuştur. Çünkü onlar toplantılarda sürekli olarak Bolşevik Partizan'ı dışalamaya ve "teşhir" etmeye çalışmış; ayrı, bağımsız bir 1 Mayıs yürüyüşünü yapıp yapmamayı, Dev-Yol ve iki Batı Alman grubunun tavrına bağlamıştır. Partizan temsilcileri, toplantıda sundukları platform taslağı üzerine bizimle anlaşabilecekleri gerçeğini görmelerine rağmen, buna yanaşmadılar.

Onlar daha da ileri giderek, yapacakları eyleme bizim "ajitasyon ve propaganda serbestliği" temelinde katılmamıza da kesinlikle karşı çıktılar. Partizan temsilcisi, "ajitasyon ve propagandada serbestlik" adına, eylemlerde bizim kendilerini haksız bir temelde eleştirdiğimizi, kendilerine "revizyonist" diye saldırdığımızı ve bu yüzden "ajitasyon ve propaganda serbestliği" temelinde Bolşevik Partizan'ın eyleme katılmasına izin vermeyeceklerini ısrarla vurguladılar.

Partizan menşeviklerinin ideolojik mücadele den korkan tavırları; öteden beri eylembirliklerinde ajitasyon ve propaganda serbestliğini reddeden Dev-Yol'un desteğini aldı. İki Batı Alman grubu da Dev-Yol'un tavrına benzer bir tavr takındılar.

Eylembirliği toplantılarında Partizan temsilcilerinin tavrı, onların eylembirliği sorununda da söz ve eylem uygunluğu içinde olduklarını bir kez daha gözler önüne serdi. Çünkü Menşevikler öteden beri, eylembirliklerinde veya birkaç örgütün birarada yürüdüğü eylemlerde "ajitasyon ve propaganda serbestliğini" reddeden şu veya bu gücü eleştirmekte ve bu ilkenin "tutarlı" savunucusu olduğunu yazıp-çizmektedir.

Örneğin onlar, Mücadele sayı 82, s.10'da, "Propaganda ve ajitasyonun serbestliğine, sosyal-faşistler neden karşı çıkıyor?" başlıklı yazıda şunları söylüyorlar:

"Eylembirliklerinde propaganda ajitasyon serbestliği sağlanmadan doğru devrimci mesajların eylem alanlarında kitlelere maledilmesi mümkün olmaz. Elbette ki herşey eylem sahasında verilir demiyoruz. Ancak sınıf mücadelesi her alanda sürdürülmek zorundadır. Eylem alanları da bunun bir parçasıdır. Birlikte bera-

ber mücadele olmazsa, başta da söylediğimiz gibi, yanlış alternatifler yeterince açığa çıkılamaz. Propaganda ajitasyon özgürlüğünden korkanlar, kendi yanlış anlayışlarının eylemlerde açığa çıkacağını, iflaslarının yakınlacağını bilen cesaretsizler olabilir."

Partizan, pratik davranışı ile yukarıda söylediklerini elinin tersiyle bir kenara itivermekte ve bir kez daha "söz ile eylem" arasında koca uçurumlar yaratmaktadır. Lenin şöyle der:

"Bir oportünist her formüle kolayca imza sını atar, ve onu aynı kolaylıkla terkeder, çünkü oportünizm demek, kesin ve sağlam ilkelere sahip olmamak demektir." ("Ne Yapmalı?", s.227, Sol Ya.)

Eylembirliklerinde propaganda ve ajitasyonda serbestlik, ancak ve yalnızca Partizan menşevikleri eleştirilmediği sürece geçerlidir. Ne zaman Menşevikler eylem içinde eleştirilir, işte o zaman "ilke" geçersiz olur!

* Eğer gerçek anlayışları bu değilse, bu yıl Du'da eylembirliği toplantılarında bize karşı takındıkları tavrın anlamı nedir?

* Eğer gerçek anlayışları bu değilse, 1984'te Afganistan işgalinin yıldönümünde, GUAFS'ın mitinginde, Spartakus adına konuşan kişinin, konuşmasında Partizan'a da çatması üzerine, Partizan tarafından tartaklanmasının anlamı nedir?

* Eğer gerçek anlayışları bu değilse, 1 Mayıs '85 Du'da DGB mitingi alanında, DGB'li sendika ağalarına karşı; devrimci muhalefetin daha güçlü olması isteği ve iyiniyetiyle, Partizan blokuna yaklaşan Bolşevik Partizan blokunun ön saflarında yer alan yoldaşlarımıza pankart sopalarıyla saldırmanın anlamı nedir?

* Eğer gerçek anlayışları bu değilse, DGB mitinginden sonra ayrı bir yürüyüşte, Partizan, Dev-Yol ve iki Batı Alman grubunun yürüdüğü rotada "ajitasyon ve propaganda serbestliği" temelinde yürümek isteyen; Dev-Yol ve iki Batı Alman grubunun birlikte yürümeyen yönündeki itirazlarına rağmen, Bolşevikleri yürütmek istemeyen, hırçın ve kendi başına buyruk Partizan şeflerinin tavırlarının anlamı nedir?

* Eğer gerçek anlayışları bu değilse, balgibi de beraber yürüdüğümüz ve serbest ajitasyon ve propaganda yürüttüğümüz bu yürüyüşün, miting alanından hiçbir örgütün miting konuşmasını dinlemeden, "yangından mal kaçıtırca sına" bütün taraftarlarını toplayıp alanı terkeden Menşeviklerin bu tavırlarının anlamı nedir?

Esasında bu liste daha da fazla uzatılabilir. Ancak bu kadar somut örneğin, Partizan menşeviklerinin "ajitasyon ve propaganda serbestliği" ilkesini gerçekten savunmadıklarını, bu ilkeyi işlerine geldiği ölçüde ve özellikle bizim tarafımızdan eleştiri gelmeyeceğinden emin oldukları yerlerde savunduklarını,

görmek isteyen her tutarlı devrimciye gösterdiğini düşünüyoruz. Menşevikler böylelikle bir kez daha, "sözü ayrı, işi ayrı" iflah olmaz oportünistler olduklarını kanıtlamışlardır.

DGB MİTING ALANINDA PARTİZAN'IN BİZE SALDIRISI, BATI ALMAN POLİSİ VE DGB'LI SENDİKA AĞALARINA HİZMET; DEVRİME KÖSTEKTİR!

Partizan, Dev-Yol ve iki Batı Alman grubundan oluşan blok, DGB'nin miting alanına girdiğinde; biz Bolşevikler, DGB sendika ağalarını rahatsız etme eylemimizin daha da güçlenmesi, ve evet, blokla birlikte belli noktalarda ortak hareket edebilmenin yollarını açma anlayışıyla bloğa yaklaştık. Bizim bu anlayışla ilerlememiz ve bloğun yanına gelmemiz doğrudu. Ancak belki bizim ilerlememiz sonucu da olabilir; blokun alana girişi bir eğri çizerek gerçekleşti. İşte tam da bu anda Bolşevik Partizan'ın ön saflarında yer alan yoldaşlarımız, bazı Partizan yönetici ve taraftarları, "bizden ne istiyorsunuz, provokatörler!" diye bağırarak, pankart sopalarıyla saldırdılar.

DGB'li sendika ağalarına karşı dayanışma anlayışıyla bloğa yaklaşmamız, eğer ardniyetler aranıyorsa, şöyle yorumlanabilirdi: "BP, blokun önüne geçmek istiyordu", "BP, bloku yarmak istiyordu", "BP, Dev-Yol ile Partizan blokları arasına girmek istiyordu". Nitekim sonradan konuştuğumuz bazı Partizan "sorumluları", bizim dayanışma niyetiyle ilerlememizi ve bloka yaklaşmamızı böyle yorumladılar!

Biz herkesin gözü önünde bir kez daha ilan ediyoruz:

Bizim yukarıdaki gibi, birtakım örümceklenmiş beyinlerin ürünü olabilecek düşüncelerle bloka yaklaşmamız sözkonusu bile değildi, değildir!

Bizim o anda tek düşüncemiz vardır:

1 Mayıs '85'de yarı-gönüllü de olsa, bazı devrimci güçler kendilerini emperyalist yanlısı DGB'den bir eylemle ayırmak istiyorlar. halde bu eyleme devrimci temelde destek vermek ve DGB'nin miting alanında "devrimci bir muhalefetin" varlığını göstermek için, dayanışma anlayışıyla bloka yaklaşmak!!!

Partizan'dan bazılarının bize saldırısı (bizim blokun yanında yer almak istememiz hata! olarak değerlendirilse bile)(!) bizim tavrımızın sonucu değildi.

Onların saldırısının esas nedeni; öteden beri Bolşevik Partizan'a karşı yalan ve demagoji temelinde, içlerinde yaydıkları ve besledikleri düşmanlıktan; bizim onları doğrudan eleştiren bir örgüt olmamızdan ve evet, pratik olarak, özel olarak da onlara karşı bir alternatif oluşturmamızdan kaynaklanmaktadır.

Açıktır ki, bizim eylemimizin sorumlusu olan yoldaşlarımızın, miting alanında DGB'li sendika ağalarına karşı, devrimci güçlerin bir noktada birleşerek, kinimizi beraberce haykırmamız gerektiğini Partizan ve diğer örgüt tem

silcilerine bildirmeleri daha doğru olurdu. An cak hiçbir ikircikliğe yer vermeksizin, Parti zan'ın saldırısının "suçlusunun" Bolşevik Partizan olmadığını vurgulamak istiyoruz.

Onların bizzat bu karşı-devrimci saldırıları içindeki tavırları, DGB'li sendika ağalarına ve Batı Alman polisine hizmet; devrimci mücadeleye ise köstektir!

DGB miting alanında yaşanan olay karşısın da; bu olaya sebep olan faktörleri yukarda ortaya koyduğumuz gibi tespit etmek ve eleştirmek, sorunlara gözlerini kapamayan her devrimcinin görevidir.

Partizan yöneticilerini bir kez daha uyarıyoruz: Tabanınızı bize karşı yalan ve adi demagojiler temelinde kışkırtma tavrınızı bırakın!

Eğer ideolojik mücadelede kendinize biraz olsun güveniniz varsa, önünüze yığılan yüzlerce sayfalık eleştirilerimize yazılı olarak tavır takının!

1 Mayıs'lar, 12 Eylül'ler ve daha bir dizi olay karşısında Bolşevik Partizan ile devrimci platformlar temelinde eylembirlikleri yapma bilme imkanı varken; bu imkanı kullanmaktan kaçmayın!

Hakim sınıfların bir kesimi olarak gördüğünüz sosyal-faşistlerle "devrimci temellerde" eylembirlikleri yapacak kadar yetkinleşen siz "usta taktisyenler"; Bolşevik Partizan'a karşı

uyguladığınız "taktiği" bir kez daha gözden geçirin!

Partizan saflarında yer alan devrimciler! Türkiye'de hakim sınıfların bir kanadı olarak değerlendirdiğiniz T"K"P, vb. gibi karşı-devrimcilerle "devrimci temelde" eylembirlikleri yapan oportünist yöneticilerinizi gittikleri ihanet yolunda yalnız bırakın!

T"K"P ve benzeri güçlerle eylembirliği yapmak için herşeyi mübah gören ve fakat Bolşevik Partizan'a gelince "eşeği yokuşa süren" ve buna özel çaba sarfeden yöneticilerinizin böyleles çıkamazlarda sizleri oyalamasına daha fazla izin vermeyin!

Eylembirliklerine ilişkin alıntı yaptığımız doğru düşüncelerinizin kağıt üstünde, çekmece llerde kalmasına izin vermeyin, pratiğe geçirin. Bunun için mücadele haklı ve doğru bir mücadeleye olacaktır!

YAŞASIN DEVRİMCİ TEMELDE DEVRİMCİLERİN EYLEMBİRLİĞİ!

KAHROLSUN REVİZYONİZM VE HER TÜR DEN OPORTÜNİZM!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

B O L Ş E V İ Z M Y E N E C E K T İ R !

*

1 MAYIS PARİS'TE DE DEVRİMCİ GELENEĞİNE UYGUN BİR BİÇİMDE KUTLANDI !

Paris'teki Bolşevik Partizan taraftarları da bu yıl 1 Mayıs'ta yoğun bir devrimci pratik yürüttüler.

Paris'te bu yıl Partizan, Devrimci Enternasyonal Hareket (DEH) adına çağrı yapılan ay rı bir yürüyüş yaptı. Türkiyeli devrimci grupların büyük çoğunluğu ise, T"K"P'nin çeşitli kanatları ile birlikte CGT'nin düzenlediği yürüyüşte yer aldılar.

Paris'teki Bolşevik Partizan taraftarları bu iki yürüyüşe de, yürüyüş içinde bir blok olarak katılmadı. Her iki eylemde de yoğun bir propaganda çalışması yürüttü.

Paris'teki BP taraftarları, eylem sonrasında çıkardıkları bir broşürde gelişmeler üzerine bilgi verdiler, belgeler yayınladılar. Aşağıda bu broşürden bazı parçaları yayınlıyoruz:

" 1 Mayıs 1985'de, Partizan dışında, Türkiye li tüm gruplar CGT korteji içinde yürüdüler. Bu grupların hiçbirisi, elimize geçen bildiri

lerinde, Fransız emperyalizmini; onun uşakları CGT/CFDT'li sendika ağalarını hedef olarak eleştirmemişlerdir. Hiçbirisi, Fransız proletaryasına proletarya devrimi çağrısında bulunmamışlardır!

Yazılı propagandası böyle olanların, sözlü propagandalarının nasıl olacağına bilinçli her devrimci karar verebilir.

Bu grupların yürüyüş sıralarına göre sayı ları aşağıdadır:

Kıvılcım	...	2	Pankart taşıyıcı
Cephe	...	5	
Anadoluder	...	5	Bunlarla birlikte "Yaşasın 1 Mayıs" pankartı ile 5 kişi daha
Emeğin Birliği	...	21	
Proleter Dayanışma	.	38	
Av. Dev-Genç	...	40	
Kurtuluş	...	54	
T"K"P-B	...	42	

Partizan Yolu	... 42
Kurtuluş	... 9
Mayıs	... 63
Koçkak	... 30
Sol Birlik	... 35
Komkar	... 47
KKDK	... 19
FTİB	... 120
PKK	... 170
DY-Dİ	... 45
TD"K"P	... 117

Toplam: 904

Tüm CGT yürüyüş toplamı hakkında, CGT ve radyo açıklamaları farklı idi. CGT, 50 000 derken, radyo 15 000 civarında olduğunu açıkladı. Biz tahminen 30 000 civarında bir kitle olduğunu sa nıyoruz.

CGT yürüyüşünde bu yıl açık Troçkistler ve anarşistler yer almadı. CGT yürüyüşünün ağırlığını yabancılar oluşturuyordu.

Partizan ise "Devrimci Enternasyonal Hareket" in parçası olarak ayrı bir yürüyüş yaptı. Yürüyüş tahminen 200-250 arası bir kitleden oluşuyordu."

*

" 1 MAYIS 1985'TE DOĞRU PRATİK ÜZERİNE

Pratik! Pratik meselesi...

Bu konuda bize çok eleştiri geliyor. Bu konuda deniliyor ki: "Siz işçi sınıfından bağımsız işler yapmak istiyorsunuz."

Mayıs'tan yoldaş-arkadaş çok somut olarak şöyle dedi:

" Bu 1 Mayıs'ta Bolşevikler ne yaptılar?Git tiler, orada kağıt attılar, burada kağıt attılar. Ama işçi sınıfının içinde yoktular!"

Bizim bu konudaki görüşümüz şudur:

Bugün Türkiyeli komünist örgütler açısından ve bütün dünyada benzer şartlara sahip komünistler açısından görev, öncelikle bir bütün olarak genel kitleleri kazanmak değil; öncelikle kitlenin en ileri kesimini, öncü kesimini komünizm davasına kazanmaktır.

Teorik olarak sorun böyledir!

Bunun için diyoruz ki, çalışmanın esas biçimi propagandadır. Ve bu esas biçime bağlı olarak gücümüz oranında çalışmanın diğer biçimleri de yapılmalıdır.

Bu somut olarak 1 Mayıs 1985'te Fransa şartlarında ne demektir?

Şu demektir: Önce, kendisine komünist diyen bir örgüt ya da kişi, bu 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs'ın enternasyonal proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günü olduğunun; bu geleneğin CGT'li sendika ağaları tarafından ırzına geçildiğinin propagandasını, yapacağı bütün çalışmanın merkezine koymak zorundadır.

Eğer öncelikle öncüyü kazanmak, ileri kesimi kazanmak istiyorsa, yapacağı propaganda ve

ajitasyonun esas içeriği bu olmalıdır.

Bunu Türkiyeli hangi komünist grup yaptı?! Hangi komünist yaptı?!

Yapacağın propagandanın içeriği, eğer Fransa'daysan, Fransız emperyalizmini karşısına almak; doğrudan doğruya karşısına almak zorundadır. "Kahrolsun Fransız Emperyalizmi!", "Fransız emperyalizmine ölüm!" demeyen bir propaganda, 1 Mayıs'ta Fransa'da komünist içerikli bir propaganda değildir!

Bunu Türkiyeli veya Fransız, kendisine komünist diyen hangi grup yaptı?

Dışımızdaki güçlerin hemen hemen hiçbiri bu 1 Mayıs'ta CGT yürüyüşünde, yukarda saydığı -mız şeylerden birincisini de yapmadılar, ikincisini de...

Bunun dışında, bu içerikle ilgili olarak, bir de sorunun eylemle nasıl dile getirileceği sorunu vardır.

Biz diyoruz ki, esas görevimiz ileri kesime propagandadır.

Peki, bu "ileri kesim" nerede?

Bu ileri kesim -1 Mayıs'ta CGT ile yürüyen bir sürü insan vardı- burada.

İkincisi, eğer devrimci yürüyüş yapanlar varsa, orada.

Demek ki, eğer biz komünist isek, buralara gitmek zorundayız. Bu ileri kesim nerede ise, onlara ulaşmaya çalışmamız gereklidir.

Eğer CGT ile yürümekle, ileri kesime, ileri kesimin tümüne ulaşabiliyorsak, o zaman CGT ile birlikte yürümenin doğruluğu-yanlışlığı tartışılabilir. Ve eğer gücümüz varsa, hem CGT ile ve hem de bir başka yerde yürüyebiliyorsa, birlikte yürümek de tartışılabilir.

Ancak bu tartışmada şu temel soru sorulmalıdır: CGT'nin yaptığı yürüyüş, genel yönelimi, genel görünümü itibariyle, içerik itibariyle neye hizmet etmektedir?

Devrimcilerin bugünkü gücü, hiçbir şekilde bu yürüyüşün genel niteliğini değiştirecek, hatta onun rengini ve niteliğini, belli bir anlamda bir parça da olsa bozabilecek bir güç değildir!

O zaman ne anlama geliyor, devrimcilerin Fransız emperyalizmine hizmet eden; 1 Mayıs'ın ırzına geçen yürüyüşle birlikte yürünmesi? Neye hizmet ediyor?

35 000 kişilik bir yürüyüşte, Mayıs grubu 60 kişi ile yürüdü. İleri OPGF içinde 30-40 kişi olarak yürüdü. Bütün Türkiyeliler, hepsi devrimci kabul edilse, 900 kişi idi.

Bütün bunlar, CGT yürüyüşünün niteliğini belirlemeyi vb. bir kenara bırakalım, biraz bile olsa, rengini değiştirmek konusunda bile çok güçsüzdüler. Ve zaten gerçekte onlar, önelerine böyle bir görev de koymamışlardı.

Biz ne yaptık?

Biz CGT yürüyüş alanına gittik. Orada doğru içeriğin propagandasını yaptık.

Kendisine komünist diyen bir tek grup, buyürüyüşte, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in doğrudan propagandasını yapıyordu.

Kendisine komünist diyen bir tek grup, bu 1 Mayıs'ta "Fransız emperyalizmine ölüm!" sloganını taşııyordu.

Kendisine komünist diyen bir tek grup, bu 1 Mayıs'ta, Fransa'da, Paris'te, CGT'li sendika ağalarının karşı-devrimci yüzünü doğrudan teşhir eden bir propaganda ve eylem yürütmüyordu.

Bizim dışımızda, bunları yapan ve kendisine komünist diyen bir tek grup yoktu!

Bunların hepsini biz yaptık!

Biz doğru bulduğumuz teoriyi pratiğe geçirdik. Öncülere gücümüz ölçüsünde propagandayaptık. Türkiyelilere de, Fransızlara da elimizden geldiğince geniş bir biçimde 1 Mayıs konusunda görüşlerimizi içeren bildirilerimizi dağıttık.

Bunun dışında, sadece propagandayla yetinmedik. Ajitasyon pulları attık. Bu ajitasyon pullarında da, esas olarak "somut" talepleri değil, bugünün görevlerine uygun olarak, "Kahrolsun Fransız Emperyalizmi!", "CGT'li sendika ağaları işçi sınıfının düşmanıdır!" vs. gibi eşir edici sloganları attık.

Bizim dışımızda, ne yazık ki, bütün bunları yapan yoktu.

Biz, 30 kişilik bir güçle, bizden daha fazla insan toplayan ve yürüten grupların tümünün yaptığı propagandaya eşit ve hatta belki ondan fazla —içeriği de bir kenara koyarsanız— propaganda ve ajitasyon yaptık.

Bütün bu olgulardan sonra, hala karşımıza çıkıyor ve deniliyor ki: "Siz işçi sınıfı ile birleşmiyorsunuz, siz işçi sınıfı içinde pratik çalışma yapmıyorsunuz."

Biz işçi sınıfı ile birleşmekten, devrimci-komünist içerikten yoksun bir temelde CGT yürüyüşünün ortalarında bir yerde yürümeyi, ve gerçekte, pratikte CGT'li sendika ağaları ile "birleşmiş" olmayı anlamıyoruz!

Biz, işçi sınıfı içinde pratik çalışmadan, CGT peşinde 30 kişilik gücümüzle yürümeyi anlamıyoruz.

İşçi sınıfı içinde çalışmaktan, pratik çalışmadan bugün bizim anladığımız, gücümüzün el verdiği ölçüde, doğru görüşleri işçi sınıfının içine en geniş bir şekilde taşımaktır. Bu gün işçi sınıfının öncüsünü komünizme kazanma temel görevi doğrultusunda çalışmak gereklidir.

Bugün bu görevin yerine getirilmesi bakımından, bu 1 Mayıs'ta mutlaka CGT ile birlikte, onun içinde yürümek gereklidir diyenler, bunun nedenlerini açık bir şekilde ortaya koymak, gerekçelendirmek zorundadırlar.

Onları, boş lafları bırakıp, somut olarak bu noktalarda tavır takınmaya çağırıyoruz!"

*

" 1 MAYIS 1985'TE PARTİZAN VE DEH'ÇİLERİN FRANSA'DAKİ TAVIRLARI ÜZERİNE

1 Mayıs hazırlıklarının yürütüldüğü dönemde bazı yoldaşlarımız, "Devrimci Enternasyonal Ha reket" (DEH)'in ayrı bir yürüyüş yapması olayı üzerine, Partizan derneğinde tartışma açmışlar; onları, devrimcileri kendi eylemlerine seferber etmeyen sözde önder-komünist oldukları noktasında eleştirmişlerdir. Olgularak, bu eleştiriden sonra, bize 26 Nisan '85 tarihinde teslim edilen bir çağrı gönderildi. Çağrı TKP/ML taraftarları adına gönderiliyor; ajitasyon-propaganda özgürlüğü temelinde "DEH'in yürüyüşüne katılmaya çağırıyordu. Bunu görüşmek için de bir randevu veriliyordu.

Dernekte toplantı

Biz verilen randevuya gittik. Partizan ileri gelenleri bizi derhal "arka odada toplantı yapmaya" davet ettiler. Biz ise, 1 Mayıs eylemiyle ilgili tartışmaların siyasi bölümünün açık ça dernek içerisindeki kitlenin önünde yürütülmesini talep ettik. Eğer gerekli olursa, eylemin teknik yönleri üzerine "arka odada da toplantı" yapabileceğimizi söyledik.

Bu talebimiz Partizan ileri gelenlerinin ellerini ayaklarını birbirine dolandırdı. Tartışma o anda kitleye açılmış olduğu için, ne yapacaklarını şaşırıldılar. Bize, böyle bir açık tartışmanın ne gereği olduğunu sordular. Ve kendilerinin temsilcilerin yanyana konuşma sıradan yana olduklarını açıkladılar.

Ne yazık ki, Partizan ileri gelenleri, kendi kitlesinin önünde, 1 Mayıs eylemi üzerine siyasi tartışmayı reddettiği halde, Partizan kitlesinden en küçük bir tavır bile takınmadı. Bu, varolan Partizan kitlesinin ne hale gelmiş-getirilmiş olduğunun da bir göstergesi idi.

Sonunda, tartışma kitle önünde sürdürüldü.

Partizan'ın eylem çizgisi üzerine

Biz orada, Partizan'ın eylem çizgisi ile ilgili şunları açıklamaya çalıştık:

Partizan'ın eylem çizgisi, gerekçeler bakımından tamamen tutarsızdır.

Partizan, 12 Eylül 1982'den bu yana, pratikte, devrim düşmanı sosyal-faşistlerle eylem birliği yapmaktadır. Onun bu eylembirliğine gerekçe olarak getirdikleri şeyler, kitleleri terketmeme ve devrimci güçleri sosyal-faşistlere terketmeme gibi gerekçelerdir.

Eğer gerekçeler bu ve benzeri gerekçeler ise, bunların 1 Mayıs'ta neden ayrı bir yürüyüş yaptıkları anlaşılmasız olmaktadır. Çünkü, Partizancılar geçen yıl 1000 kişilik kitleyi terketmemek için Paris'te sosyal-faşistlerle kolkola 12 Eylül protesto eylemi yapmıştı. Ama bu yıl, 1 Mayıs'ta 30 000 kişilik kitleyi elinin tersiyle bir tarafa atmaktan çekinmiyor.

Partizancıların; "12 Eylül eylemi başkadır,

1 Mayıs başka" gibi demagojileri değersizdir. Elbette, her eylem bir diğer eylemden başka -dır. Ama Partizan açısından "kitleleri terket memek" gerekçesi her zaman bir ve aynı olmak zorundadır. Ama bu, kitle kuyrukçusu bir siya set açısından mantıklı olduğunda; aynı bir mantık zincirine bağlı kaldığı zaman böyle olmak zorundadır. Fakat artık Partizan hemen her alanda tutarlılığını yitirmiş durumdadır. Tamamen günübirlik, değişken, oportünist bir pratik içindedir.

"DEH" in bağımsız yürüyüş gerekçesi nedir?

DEH'çilerin bağımsız "bambaşka bir 1 Mayıs" - (bildiriden)larının gerekçesi nedir? Bunlar ne den ayrı yürüyüş yapıyorlar? Partizan gibi bir kitle kuyrukçusu siyaset, hangi gerekçe ile 30 000 kişiyi bir tarafa atarak (kelimenin tam anlamında bu 30 000 kişi içinde hiçbir propa ganda yapmayarak), 200 kişilik bir yürüyüş dü zenliyor?

Bu sorun tayin edicidir.

DEH'çiler bu soruya "Yaşasın Kızıl 1 Ma- yıs!" bildirilerinde, bazı üstü kapalı imalar- la; derneklerdeki tartışmalarda ise nispeten a- çık konuşmalarla cevap verdiler.

Onlar, kendi güçlerini ortaya koymak; alter natif olduklarını göstermek istiyorlarmış.

Gerekçenin şu ya da bu olmasından bağımsız olarak, eğer Fransa'da ayrı yürüyüş yapmaları nın gerekçeleri genel ise, o halde neden di- ğer yerlerde aynı tavrı takınmadıkları bir problemdir. Yok, eğer Fransa'da takındıkları tavrı özel gerekçelere dayanıyor ise, buda ay rı bir saçmalık konusudur.

Biz bildirilerinde Fransa'ya ait özel bir ge rekçeden ötürü, Paris'te ayrı yürüyüş yaptık- larını açıklamadıklarını tespit ediyoruz. Bil dirilerindeki gerekçelerin hepsi, mesela Batı Almanya için de, mesela Avusturya için de ge- çerli gerekçelerdir. Ama Partizancılar, yal- nızca bu tür bir eylemi Fransa'da gerçekleşt iyorlar.

"DEH"çilerin siyasal platformları

"DEH"çiler üzerinde birleştikleri genel siya sal platformu, "Devrimci Enternasyonal Hareke tin Deklarasyonu" isimli belgede ortaya koydu lar.

Bu deklarasyon, dünya komünist hareketinin bugünkü durumunu yanlış değerlendiren; emper yalizm ve proleter devrimleri çağını; prole - tarya diktatörlüğünü; sosyalizm biliminin öne mini; emperyalist savaşı ve bu savaşa karşı tavrı yanlış açılardan değerlendiren bir dek- larasyondur.

Bütün bu sayılan ve sayılabilecek diğer nok talardaki yanlışlar, Leninizmin üstü örtülü bir şekilde reddinden ve evet "Maoizmin" açık ça savunulmasından kaynaklanmaktadır.

Bunlar deklarasyonda, kendilerine "Marksizm Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi"ni temel aldık- larını açıklıyorlar. Bunlar kendilerini "Mao-

cu", "Maoist güçler" (age, s.10 vb.) olarak de ğerlendiriyorlar. Mao ile ilgili olarak, "Mao Zedung, ML bilimini NİTEL olarak geliştirmiş" tir diyerek, üstü örtülü bir tarzda, Leninizm yerine "Maoizm"i geçiriyorlar.

Bütün bunlar birer "kavram" sorunu değildir. Bunlar doğrudan doğruya içeriktir. Partizancı ileri gelenler bütün şeylere "kavram" farklı- lığı diyorlar ve devrimci tabanı aldatmayı sür dürüyorlar. Ve aynı Partizan yönetimi "esas - ta" aynı görüşte olduğunu açıklamaktan da çe- kinmiyor.

"Mao Zedung Düşüncesi"nin kavram olup olma- dığı tartışması artık aşılmıştır. Nitekim, sağ da-solda tartışmalara Partizan adına gönderi- len bir Partizan sorumlusu açıkça, Lenin'in is minin sonuna nasıl "izm" eklenebiliyorsa, Mao nun sonuna da "izm" eklenebileceğini ve ekle- diklerini açıklamaktan çekinmedi. Bizim onla- ra, "kendinize Maoist demeye utanmıyor musu - nuz?" şeklindeki sorumuza, derneklerinde kit- le önünde Partizancı komedyenin verdiği cevap bu idi.

DEH'in siyasal platformlarını belirleyen, on- ların "Maoist" olmalarıdır.

DEH'çilerin Paris 1 Mayıs platformları

1 Mayıs 1985 tarihinde, Fransa'da komünist bir platformun bazı temel özellikleri olmak zorun da idi.

Yapılacak propagandanın merkezinde, tüm em- peryalizmle bağıntılı olarak Fransız emperya- lizminin teşhiri olmak zorunda idi.

Yapılacak propagandanın merkezinde, CGT 'li sendika ağalarının 1 Mayıs'ın devrimci gelene ğinin ırzına geçtiğinin; CGT'li sendika ağala rının emperyalizmin parçası olduğunun propa - gandası olmak zorunda idi.

İşçi sınıfına, Marks, Engels, Lenin ve Sta- lin'in devrimci öğretileri taşınmalı; prole - ter enternasyonalizmi propaganda edilmedi idi vb.

"Yaşasın Kızıl 1 Mayıs" bildirisinde:

Merkezde Fransız emperyalizminin teşhiri du- mamaktadır. Bildiride, Fransa'nın emperyalist olduğunu ispat çabası vardır. Amerikalılar, ye ni Amerika keşfediyorlar!

Bildiride, bir tek kelime ile CGT eylemle - rinden; CGT sendika ağalarından bahsedilmemek tedir. Onlar için, sanki 1 Mayıs günü CGT ey- lemi yoktur! Bunlar kendi eylemlerini, üstü ör- tülü bir tarzda CGT eyleminden ayırırken, ken di eylemlerinin "bambaşka bir 1 Mayıs" eylemi olduğunu açıklıyorlar. Bambaşka "Maocu" komü- nistlerin eylemi de, elbette "bambaşka" olur!

Gerçekte ise bunlar, kitleyi siyasi olarak eğitme kafası ile değil, mal pazarlayan tüc- car kafasıyla yapılan açıklamalardır.

Bildiride doğrudan doğruya MARKS, ENGELS, LE NİN, STALİN'in isimleri anlamında da olsa, ko münizm savunması yoktur, vb.

Kabaca bu noktalar 1 Mayıs özel platformu - nun komünist olmadığını; tutarlı devrimci ö-

zelliklere sahip olmadığını göstermektedir.

DEH'çilerin propaganda özgürlüğü

Biz, Partizancıların ve dolayısıyla DEH'çilerin bizim propagandamıza karşı tepkici tutumlarını bildiğimiz için; uygulamada propaganda ve ajitasyon özgürlüğü çizgisini terkettiği için, tartışma içinde bu konuda ne düşündüklerini açıkça ortaya koymalarını istedik.

Biz, bize bu özgürlüğü tanımayanların eylemlerine de gidebileceğimizi; bunu bileğimizin hakkı ile uygulayabileceğimizi; ama madem ki çağrı yapılmış durumda, çağrıyı yapanların bundan ne anladıklarını açmaları gerektiğini istedik. Bize açıkça bu özgürlüğün olduğu söylendi.

Biz de açık bir biçimde, 1 Mayıs günü, gücümüz ölçüsünde, hem CGT ve hem de Partizan eylemlerinde, bildiğimiz biçimde, ajitasyon ve propaganda yapacağımızı açıkladık.

Biz, ayın 29'unda, herşeyi hazırlanmış bir eyleme, sadece eylemin peşinde yürüyücü güç olarak katılmamızı isteyen bir çağrıyı, 1 Mayıs 1985 Fransa şartlarında varolan gücümüz ve görevlerimizle bağıntılı olarak reddettik.

Ama eylem içinde bir kez daha görüldü ve gösterildi ki, Partizan ileri gelenleri, kesinlikle ajitasyon-propaganda özgürlüğünü pratikte kullanılmamak için her yola başvurabilecek şekilde eğitilmişlerdir. Onlar, dışımızdaki devrimcilerin propagandalarını özgürce yapabilmelerini bir türlü kabul edemiyor.

Dün Batı Almanya'da, eylembirliği içinde, ajitasyon özgürlüğünün lafta kabul edildiği şartlarda, konuşmacının ağzından mikrofonu çekerek (Spartaküs'ün engellenmesi) tavırlarını koymuşlardı. Burada da, en azından Partizan yetkililerinden birisi olarak bilinen; o yürüyüşün de görevlilerinden birisi olan arkadaş, bizim propagandamızı araya polisi koyarak; resmen polise bizi engellemesi çağrısı yaparak tavrını ortaya koydu. Ve bu olayın üzerinden geçen süre içinde de Partizan bize, kendi somumlu adamının yaptığı bu davranışın yanlışlığını belirtmedi. Yani gizlice savunmuş oldu.

İşte onların propaganda özgürlüğü anlayışları budur.

Kimin provokasyonu?

Partizan ileri gelenleri, bizim, kendi eylemlerinde propaganda yapmaya gitmemizi, sağda solda "provokasyon" olarak tanıtıyorlar. Devrimci tabanı bu kez de böyle kışkırtmaya devam ediyorlar.

Gerçekler nedir?

Partizancılar bize, kendi 1 Mayıs eylemlerinde, ajitasyon-propaganda özgürlüğü temelinde katılmamız çağrısı yapmışlardır.

Bizim bu eyleme katılacağımız (nasıl katılacağımız bizim bileceğimiz iştir!) resmen açıklanmıştır. Kaldı ki, bunlar geçen yıl da benzer bir eylem yapmışlardı ve eylem yerini son

ana kadar bizden gizlemişlerdi. Biz buna rağmen eylem alanına gitmiş, pul fırlatmış, bildiri dağıtıp yayınlarımızı satmıştık. Bunu her kes biliyor.

Biz, Partizancıların eylem alanına, ilan ettikleri başlangıç saatinden yarım saat kadar önce, propaganda araçlarımızla gitmiştik. Ama ortalıkta kimse yoktu. Paris dışından gelenler, bizim orada olduğumuzu gördüler. Ve oradan ayrılıp derneklerine gittiler.

Daha sonra biz, orada beklemek yerine CGT alanına gitmeyi doğru bulduk. CGT alanında, açık bir biçimde Fransız emperyalizmini; CGT şeflerini teşhir ettik. Değişik dillerden Enternasyonalleri çaldık. Türkçe/Fransızca konuşmalar yaptık. Komünizmi propaganda ettik.

Oradan ayrılıp DEH yürüyüşünde propaganda yapmak da bizim bir görevimizdi.

Büyük bir ihtimalle bizi atlatmış olmanın rahatlığı içindeki Partizan ileri gelenleri, bizi görünce şaşkına döndüler. Artık 1 Mayıs'ı filan bırakıp, tabanı bize karşı kışkırtmak için "Yaşasın partimiz" gibi sloganları haykırmaya başladılar.

Biz önce enternasyonal marşları çaldık. Bizim teknik araçlarımız daha güçlü idi ve Partizancıların sesi bastırıldı. Daha sonra biz, bu broşürde yayınladığımız konuşmamızı yazılı metin olarak okuduk.

Yazıdan görüleceği gibi, biz önce CGT ile aramıza ayrımı çektik. İkinci olarak da, DEH'çilerin gerçek komünist olmadıklarını açıkladık.

Partizancılar bizi çağırırken ve bize ajitasyon-propaganda özgürlüğünü tanıdığını söylerken, bizim kendilerini eleştirmememiz gerektiğini mi düşünüyorlardı?

Anlaşılan en azından bazıları öyle düşünüyordu ki, yürüyüş ile bizim aramıza polisin girmesi teklifinde bulundu. Sorunu polisle çözmeye yöneldi.

Eğer ortada bir provokasyon varsa, o da budur. Devrimciler arası ilişkiyi polisle çözmeye yönelme tavrıdır.

Biz, Partizan yöneticilerini bu tavra karşı ne düşündüklerini açıklamaya çağırıyoruz."

Partizan'ın eylem çizgisi özde sağdır

Partizancılar geçen yıl da —fazla propaganda sını yapmadan (utandıklarından olsa gerek) —kaşla göz arasında bir "bağımsız 1 Mayıs" eylemi yapmışlardı. CGT içinde doğru düzgün bir propaganda yapmamışlar; onun yerine, CGT'nin düzenlediği 1 Mayıs Dans Toplantısı ile birleşmeyi hedef alan bir hat üzerinde ayrı yürüyüş yapmışlardı.

Bu yıl da, propagandası biraz daha açık yapılarak ayrı eylem yaptılar. Bu yıl da CGT içinde propaganda filan yapma diye önlerine bir görev koymadılar.

Peki, daha önceki yıllarda Paris'te ne yaptılar?

O zaman da, CGT korteji içinde, davul-zurna

ekipleriyle halay çeke çeke yürüyorlardı. Propagandanın anladıkları uygulamada daha çok bu idi.

Bu her iki eylem biçimi de, özünde ortak sağ cılığın değişik yansımalarıdır.

İşçi sınıfı içinde; işçi sınıfının öncüleri içinde siyasal propaganda, her iki eylem biçiminde de bunlar tarafından yapılmamıştır. Propagandanın merkezine, CGT ağalarının teşhiri; Fransız emperyalizminin teşhiri vb. konmamış-

tır. Bilimsel sosyalizmin propagandasının işçi sınıfına taşınması yapılmamıştır.

Siyasal temeli bunlardan eksik olduğu sürece, Partizan ister CGT korteji içinde halay çeksin, ve isterse CGT'den ayrı "bağımsız" yürüyüş düzenlesin, yukardaki temel görevler bakımından sağcı pratiği değişmemektedir. Oysa öncelikle değiştirilmesi gereken, nasıl yürüneceğinden önce, bu saydığımız noktalar olmalıdır.

*

(Aşağıda, Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik (Örgütlenme Komitesi)'nin (KKP/B(ÖK)) 1 Mayıs 1985 dolayısıyla "Kızıl Bayrak" adlı Merkez Yayın Organında yayınladığı "Yaşasın Kızıl 1 Mayıs!" başlıklı 1 Mayıs özel sayısını olduğu gibi yayınlıyoruz.)

YAŞASIN KIZIL 1 MAYIS !

Bugün, dünya proletaryasının birlik-mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs!

1889'dan bu yana 1 Mayıs, bütün ülkelerin işçilerinin gösteriler, yürüyüşler ve diğer eylemlerle coşkulu sesini haykırdığı, kapitalist ücret köleliğine karşı, bu sistemi yıkmak ve yeni, sosyalist bir dünya, sınıfsız bir toplum (komünizm) yaratmak için birlik içinde mücadelesini vurguladığı gündür.

Kızıl 1 Mayıs, işçilerin burjuvaziye karşı keskin tarihi sınıf mücadeleleri içinde doğdu. 21 Nisan 1856'da Avusturyalı işçiler 8 saatlik işgünü talebiyle bir günlük greve gittiler. İşçilerin bu haklı talepleri doğrultusunda eylemleri tüm dünya işçileri arasında yaygınlaştı. 1 Mayıs 1886'da ABD'nin Şikago şehrinde 400 bin işçi 8 saatlik işgünü için greve gitti; gösteriler düzenledi. İşçiler, kapitalist patronların azgın saldırılarına karşı büyük bir cesaretle savaştı. Sömürücü patronlar işçi liderlerini tutuklayarak idam ettirdi. Bu, işçilerin haklı talepleri yönündeki mücadelelerini daha da artırdı. 1 Mayıs, burjuvazinin tüm baskılarına rağmen dünyanın her tarafında işçiler tarafından kutlandı. Temmuz 1889'da II. Enternasyonelin 1. Kongresi, 8 saatlik işgünü için mücadelede canlarını veren yigit işçilerin anısına, 1 Mayıs'ı uluslararası işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kutlanması kararı aldı. İşte 1 Mayıs'ın tarihi anlam ve önemi buradan gelmektedir.

1 Mayıs'ta tüm dünya işçileri şunu haykırmalıdır:

"...Tüm dünya bağımsız, herkesin çalıştığı ve sınıf farklarının olmadığı bir düzende yaşamalıdır... Burjuvazinin ve zulmedenlerin hakimiyetinde yaşamak istemiyoruz! Kapitalizm ve onun getirdiği dehşet verici yoksulluğa ve kan dökümüne lanet olsun! Yaşasın emegimizin hakimiyeti, yaşasın Sosyalizm!" (J.V.

Stalin, Eserler, C.2, İng. baskı, s.225-26)

Bugün Kıbrıs ve çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkı ikiye bölünmüş durumdadır. Bu bölünmüşlüğün sorumlusu başta İngiliz ve ABD emperyalistleri ve onların Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'taki uşaklarıdır.

Kıbrıs'ın kuzeyi, Yunanistan'daki ABD emperyalistlerinin uşağı faşist askeri cuntanın emri altında Kıbrıs'taki Rum faşistleri ve Yunan ordusu aracılığıyla, 15 Temmuz 1974'te gerçekleştirildiği faşist darbeden sonra, Türkiye hakim sınıflarının faşist ordusu tarafından 20 Temmuz 1974'te işgal edildi. Batılı emperyalist devletlerin (özellikle İngiliz ve ABD emperyalizminin) "Böl ve yönet" siyaseti çerçevesinde Kıbrıs'ın kuzeyi askeri, siyasal ve ekonomik olarak tamamen Türk hakim sınıflarının kontrolü altına girdi. İngiliz emperyalizminin Kıbrıs'taki askeri üslerine ek olarak Kıbrıs'ın kuzeyinde, Lefkonuk'ta, ABD emperyalizminin kullanımına verilmek üzere yeni askeri havaalanı inşa edilmektedir. ABD emperyalistleri bu askeri havaalanının inşası için milyonlarca dolar akıtmıştır. Kıbrıs'ın güneyinde yeni inşa edilen Baf havaalanı İngiliz emperyalistlerinin direkt kontrolüne verildi. Baf havaalanı, Larnaka hava ve deniz limanları üs olarak Batılı emperyalist devletlerin Orta-Doğu halklarına karşı kullanılması en yeni örneklerdendir. Batılı emperyalist devletler, Kıbrıs Rum komprador burjuvazisine sus payı olarak milyonlarca dolar akıtmaktadırlar. Kıbrıs'ın kuzeyini işgali altında tutan faşist Türk ordusu ile, emperyalist güçlerin BM (Birleşmiş Milletler) ordusu ile, Kıbrıs'ın güneyinde faşist Yunan ordusu ve İngiliz emperyalizminin askeri üsleri ile Kıbrıs ve çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkı emperyalist sistemin hegemonyası altındadır.

Geçmişte olduğu gibi, bugün de, Orta-Doğu'

da İran-Irak savaşı devam ederken, Lübnan 'da Filistin ve Arap halklarına karşı kullanımda Batılı emperyalist güçler için Kıbrıs paha biçilmez bir üs, bir sığınağa tahtasıdır. Rus sosyal emperyalizmi de, Orta-Doğu'daki etkinliğini artırmak için, Kıbrıs üzerinde daha fazla söz sahibi olmaya çalışmaktadır.

Dünyada emperyalist, sosyal-emperyalist sistemin derin krizler (askeri, siyasal, ekonomik vs.) içinde bulunduğu bugünkü durumun, emperyalizme bağımlı, emperyalist güçlerin ve unsurlarının (Türkiye ve Yunanistan'daki hakim sınıfların) ordularının cirit attığı Kıbrıs'a da yansımaları kaçınılmazdır.

Böyle bir ortamda Kıbrıs'ın kuzeyinde Kıbrıslı Türk komprador burjuvazisinin temsilcisi Denktaş ve şürekasının tamamen Türkiye'deki faşist askeri cuntanın himayesi altında, "Kıbrıs Türk halkının kendi kaderini tayin hakkı", "bağımsız devlet" safsataları ile, Türkiye, Yunanistan hakim sınıflarının ve emperyalist devletlerin perde arkasında, Kıbrıs konusunda yürüttükleri pazarlıkları gizleme ve "kendi başına" hareket ettiği imajını yaratmaya çalışarak, 15 Kasım 1983'te, sözde "bağımsız" KKTC'ni ilan etmesi Kıbrıs'ta oynanan emperyalist senaryonun bir parçasıdır.

Kıbrıs'ın kuzeyindeki tüm resmi siyasi partiler ve kuruluşlar Türk milliyetçiliği ve şovenizm bayrağı altında, tamamen bir sahtekarlık, bir aldatmaca olan "KKTC" ilanını desteklemişlerdir. Bunu da "Kıbrıs halkı" adına yaptıklarını iddia ederek Kıbrıslı Türk işçi sınıfı ve emekçi kesimleri aldatmışlardır. Kendilerine "ilerici", "devrimci", "demokrat" süsü takan sosyal-şövenler (CTP, TKP gibi) "bağımsız devlet"i (?) meclisteki sandalyelerini kaybetme korkusu ile ayakta alkışlamışlardır.

Geçtiğimiz yılın son aylarında, New York'ta emperyalist devletlerin planları çerçevesinde Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum komprador burjuvazisinin temsilcileri Denktaş-Kıbrıslı arasında, BM Genel Sekreteri Perez de Cuellar denetiminde, "Federal Kıbrıs Cumhuriyeti" oluşturulması yönünde yapılan pazarlıktan bir sonuç alınmamıştır. Açıktır ki emperyalist güçler çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının bir arada yaşamasını engelleme, adanın ikiye bölünmüşlüğüne devam ettirmeden yanadırlar. Dolayısıyla yapılan görüşmelerden herhangi bir sonuç alınmaması hiç de sürpriz değildir. Daha sonra Kıbrıslı Türk hakim sınıfı önümüzdeki Haziran ayında "seçimlere" gitme kararı almıştır. Yapılması kararlaştırılan bu seçimlerle "KKTC'nin "bağımsız" bir devlet olduğu dünya kamuoyuna yutturulmaya çalışılmaktadır. Bugün Kıbrıs Türk hakim sınıfının uygulamaya çalıştığı "KKTC" "anayasası" tamamen anti-demokratik, işçi sınıfı ve emekçi kesimlerin her türlü grev, örgütlenme, siyasal özgürlüklerini kısıtlayan ve devrimci, sosyalist düşüncelerin işçi sınıfı ve emekçi kitleleri arasında yayılmasına legal olarak hiçbir olanak ta-

nımayan bir "anayasa"dır; ve reddedilmelidir.

Kıbrıs'ın kuzeyinde üretici güçler harap edilmiş ve işçiler ve emekçiler artan bir yoksulluğa, sefalete itilmişlerdir. Burjuvazi ve proletarya arasındaki ayrışma daha da keskinleşmiştir. Küçük burjuvazinin büyük bir kesimi proletaryanın saflarına atılmıştır. İşçilerin kapitalist patronlar tarafından fabrika ve işyerlerindeki sömürsü gittikçe daha da katmerleşmektedir. İşçi ve emekçi kesimlerinin ekonomik talepleri doğrultusundaki sendikal mücadeleleri artmaktadır. Buna karşın Kıbrıslı Türk komprador burjuvazisinin "hükümet"i ardı arkasına çıkardığı yeni yasalarla işçi ve emekçi kitlelerinin temel hak ve siyasal özgürlüklerini daha da kısıtlamaktadır. İşçilerin çeşitli üretim dallarında başlattıkları grevler, "milli davaya zarar verecek", "siyasal durumun bir gereği" gibi safsatalarla yasaklanmaktadır (örneğin, Cypruvex grevleri). İşçiler grev yaşama rağmen grevlerini sürdürmüşlerdir. Geçtiğimiz yılın Aralık ayında, Kıbrıslı Türk komprador burjuvazisinin içinde bulunduğu ekonomik krizlerin yükünü işçi ve emekçi kitlelerin omuzlarına yıkmak için "KKTC hükümetinin uyguladığı zamlara, sendikal ve yasal hakları kısıtlamayı amaçlayan uygulamalara karşı, işçilerin genel greve gitmesi, haklarını almada kararlı olduklarının ispatıdır. İşçi sınıfı ve emekçi kesimlerinin burjuvaziye karşı artan hoşnutsuzluğu grevlere, eylemlere ve protestolara dönüşmektedir.

Bugün işçilerin bağlı bulunduğu sendikalar (Türk-Sen ve Dev-İş gibi) işçi aristokratlarının yönetimindedir. İşçilerin yürüttüğü grev ve eylemler, bizzat işçilerin baskısı sonucunda da, sendika liderlerince uygulanmak zorunda kalmaktadır. İşçilerin talepleri sarı sendika temsilcilerinin patronlarla yaptığı sözleşmelerde satılmakta, işçilerin taleplerinin kazanılması yönünde hiçbir çaba göstermemekte, patronlarla işbirliği yapmaktadırlar. Bunu kavrayan işçiler ayrı sendikalaşmaya gitmektedirler. Örneğin, 11 Aralık '84'teki işçilerin genel greviden sonra Magosa limanında çalışan işçiler, varolan sarı sendikanın "hem işveren hem de işçi sendikası" durumunda olduğunu, çalışan işçilerin haklarını savunmadığını dile getirerek "Hür-Sen"i kurmuşlardır. İşçiler, varolan sarı sendikaların haklarını savunmadığını pratikte yaşamaktadırlar. Devrimci, sınıf bilinçli işçiler sendika ağalarına karşı mücadele etmeli, tüm sendikalarda önderliği ele geçirmek için mücadele etmelidir.

Bugün, Kıbrıs'ın kuzeyindeki bütün resmi siyasi partiler (başta kiler ve muhalefettekiler) varolan kapitalist düzenin, sömürünün devamından yanadırlar. Hiçbirisi Kıbrıs'ın kuzeyinin işgaline karşı çıkmamaktadır. Bu sömürü ve baskı düzeninin işçi ve emekçi yığınlarının yararına değişmesinden, yani sosyalist devrimden korkmaktadırlar. Bunlar sosyalist değildir; tersine sosyalist hareketten nefret e-

derler. Kendilerine "halkçı", "ilerici", "sosyal-demokrat" sıfatını takan burjuva, reformist, revizyonist ve modern revizyonist parti ve gruplara karşı işçi sınıfı ve emekçi kitleleri arasında sürekli devrimci, komünist bir propaganda ve ajitasyon çalışması yürütülerek her alanda (ekonomik, siyasi ve ideolojik) sürekli bir teşhir kampanyasının sürdürülmesi, her sınıf bilinçli işçinin, devrimcinin, komünistin görevidir!

Devrimci, komünist hareketten yoksun olan kendiliğindenci işçi sınıfı hareketi kaçınılmaz olarak burjuva partilerinin, burjuva siyasetinin kuyruğunda gider. Kıbrıs'ın kuzeyinde ve güneyinde durum budur. Ve bu, "işçilerin kurtuluşu kendilerinin eseri olmalıdır" sloganına karşı bir hareket olur. İşçi sınıfının kurtuluşu sadece işçi sınıfının kendi eseri olabilir. Toplumun tüm diğer geçici sınıfları, varolan ekonomik düzenin temelini korumaktan yanadırlar. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu kapitalizmin evrimi tarafından hazırlanan bir sosyal devrim, yani özel mülkiyetin kaldırılması ve metaların, kapitalist üretimin bir bütün olarak toplumun yararına maddelerin üretiminin sosyalist örgütlenmesiyle yerleştirmekte yatar. Bu sosyal devrimi yürürlüğe koyması için proletarya siyasi iktidarı kazanmalıdır. Bu anlamda proletaryanın diktatörlüğü sosyal devrimin gerekli siyasi şartıdır.

Bugün Kıbrıs'ın kuzeyinde işçi sınıfı hareketi kendiliğindenci, burjuva sınırlarını aşmayan, sendikal temelde burjuva partilerin kuyruğunda gitmektedir. Kıbrıs'ın güneyinde de Kıbrıslı Rum işçi sınıfı hareketi modern revizyonist AKEL'in ve ona bağlı sendikaların (PEO vs.) ve faşist sendikaların (SEK vs.) ve diğer hakim sınıf partilerinin kuyruğunda gitmektedir. Örneğin, Kıbrıs'ın kuzeyinde genel greve giden Kıbrıslı Türk işçi sınıfını destekleyici yönde Kıbrıslı Rum işçi sınıfının lının bile kıpırdamamasının nedeni de, burjuva, modern revizyonist, faşist parti ve grupların kuyruğunda gitmesi, devrimci, komünist önderlikten yoksun olmasıdır.

Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik (Örgütlenme Komitesi) (KKP/B-ÖK), Kıbrıs proletaryasının öncü örgütü Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik'i kurma yönünde çaba göstermektedir. İşçi sınıfının öncü rolünü oynayabilmesi için bağımsız siyasi bir partide birleşmesi zorunludur. İşçi sınıfı kendi güçleriyle, işi kendisi yürütmelidir. Bağımsız siyasi parti ona bunun için gerekli gücü verecektir. Bu siyasi partinin (KKP/B'nin) kurulması ancak ve ancak işçi sınıfının en ileri, sınıf bilinçli unsurları, devrimci aydınları bağrında toplamakla mümkün hale gelir. Eğer güçlü örgütlenmiş bir siyasi partimiz olursa, Kıbrıs halkının emperyalist boyunduruktan, tüm işgalcilerden kurtulması; varolan kapitalist düzenin yıkılıp yerine proletarya diktatörlüğünün kurulması, sosyalist ekonominin inşası başarıya ulaşabilir.

Siyasal iktidar proletaryanın eline geçmeden (proletarya diktatörlüğü) varolan kapitalist düzenin değişmesi olanaksızdır.

J.V.Stalin yoldaşın sözleri, bugün Kıbrıslı komünistlerin, sınıf bilinçli işçilerin, devrimcilerin yolunu berrak bir şekilde aydınlatmaktadır:

"İşçi hareketi olmayan bilimsel sosyalizm nedir? Kullanılmadığı zaman sadece paslanan ve sonra da denize atılması gereken bir pusula.

Sosyalizmsiz işçi hareketi nedir? Pusula -sız da karşı kıyıyı tutacak olan, ama bir pusulası olursa kıyıya daha çabuk ve daha az tehlikeli olarak varacak olan pusulasız bir gemi.

Her ikisini de birleştiriniz, o zaman kıyıyı tutacak ve hiçbir zarara uğramadan limana ulaşacak kusursuz bir gemi elde edersiniz.

İşçi hareketini sosyalizmle birleştirin, o zaman doğru yoldan "kutsal ülkeye" ulaşmaya çalışan sosyal-demokrasi (sosyalizm) hareketini elde edersiniz." (J.V.Stalin, Cilt 1, İng. baskı, s.104)

Komünistlerin, sınıf bilinçli işçilerin ve devrimcilerin görevi sosyalizmi işçi hareketiyle birleştirmek, işçi sınıfı hareketine sosyalist bilinç götürmek, kendiliğindencilige son vermek, işçi sınıfının öncü örgütü KKP/B'i yaratmaktır. İşçi sınıfı hareketi sosyalizmle birleştirilmek zorundadır. İşçi sınıfı hareketiyle birleşen sosyalizm, boş laf olmaktan çıkıp, işçilerin elinde en büyük güç haline gelecektir.

İşte bugün bizim de esas görevimiz, kendiliğindenci hareketin burjuva partilerin kuyruğunda gitmesine son verip sosyalizm yoluna getirmektir; bu harekete sosyalist bilinci götürmek ve işçi sınıfının ileri güçlerini bir tek partide, KKP/B'te birleştirmektir. Ancak böylece çeşitli milliyetlerden Kıbrıs proletaryası tarihi öncü rolünü oynayabilir.

KKP/B-ÖK, kapitalistlerin çıkarları ve işçilerin çıkarları arasındaki uzlaşmazlığı gözler önüne serecek, sosyal devrimin tarihi önemi, karakterini ve gerekliliğini gösterecek, devrimci bir sınıf partisini, proletaryanın her türlü mücadelesine yön vermeye yetenekli devrimci bir sınıf partisini, KKP/B'i örgütlenme görevini üzerine aldı.

Kıbrıs'ın tüm işgalci ordulardan, İngiliz emperyalizminin askeri üslerinden temizlenmesi, ABD emperyalizminin hizmetine açılmak üzere inşa edilen askeri uçak alanlarının temizlenmesi, Kıbrıs'ın askeri stratejik bir üs olarak Orta-Doğu halklarına karşı kullanılması olanağının ortadan kaldırılması, emperyalist (sosyal emperyalist) sistemin hegemonyasının ortadan kaldırılması ve Kıbrıs'ta sosyalist bir düzenin (proletarya diktatörlüğünün) kurulması ancak ve ancak proletaryanın öncü örgütü KKP/

B'in yaratılmasıyla ve önderliğinde başarılabilir. Daha önce de vurgulamaya çalıştığımız gibi, işçi sınıfı hareketi ile komünist hareket birleştirilmelidir. Bugün acil görevimiz, işçi sınıfı ile Kıbrıs komünist hareketi arasında organik bir bağın kurulması ve güçlendirilmesidir.

"Görevimiz, daima hareketin başında yürümek ve —dost ya da "düşman"— bu ödevlerin gerçekleştirilmesini engelleyen herkesle usanmadan savaşmaktır." (J.V.Stalin, Cilt 1, İn gilizce baskı, s.107)

KKP/B-ÖK, uluslararası proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günü Kızıl 1 Mayıs ta, kapitalist sömürüye, baskı ve zulme karşı hak ve özgürlükleri için azimle sınıf mücadelelerini yürüten tüm dünya proletaryasına komünist selamlarını iletir.

KKP/B-ÖK, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, burjuvaziye, her türlü gericiliğe ve revizyonizme, modern revizyonizme ve her renkten oportünizme karşı ve devrimin, sosyalizmin başarıya ulaşması için mücadele eden tüm ülkelerin işçileri ve ezilen halklarına komünist selamlarını iletir.

YAŞASIN KIZIL 1 MAYIS!

YAŞASIN HER MİLLİYETTEN KIBRISLI İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN BİRLİĞİ!

TÜM İŞGAL ORDULARI DERHAL KIBRIS'TAN DEFO - LUN!

TÜM KOMÜNİSTLER, SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER, DEV RİMCİLER, YOLDAŞLAR, ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN KIBRIS PROLETARYASININ ÖNCÜ SINIF PARTİSİ KKP /B'i YARATMAK İÇİN İLERİ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM-SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

KAHROLSUN FAŞİZM-SOSYAL-FAŞİZM!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

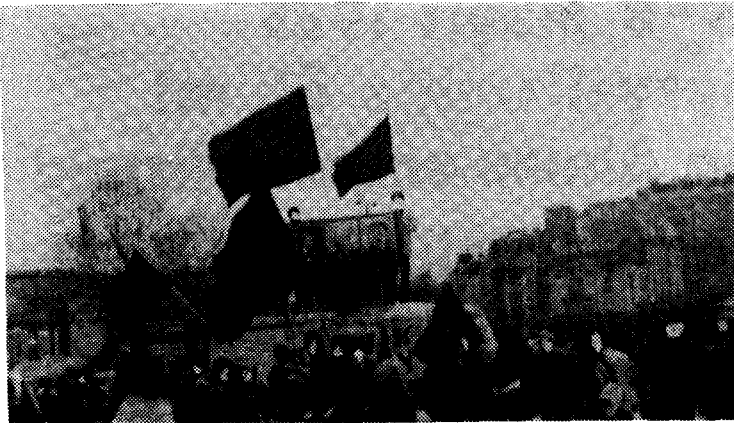
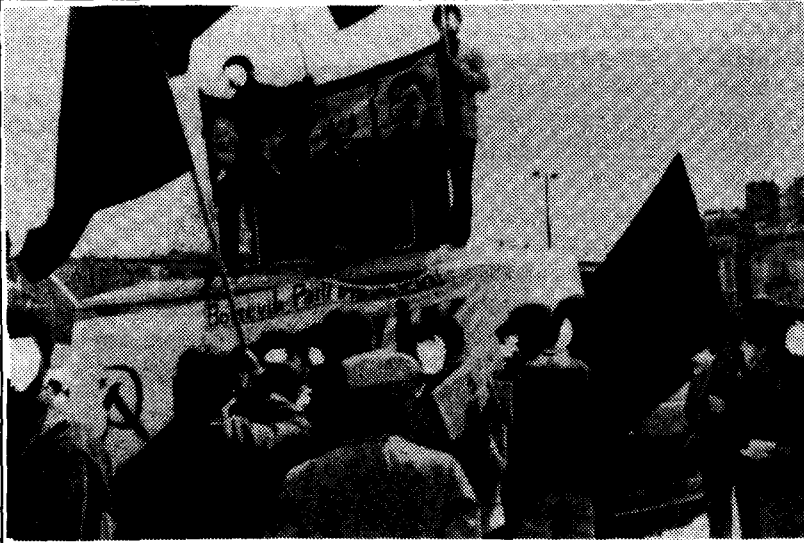
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!

KKP/B-ÖK

Yazı Kurulu.

1 Mayıs 1985

*

Bolşevik Partizan'ın Paris'teki 1 Mayıs 1985'teki eyleminden bazı görüntüler

8 Mayıs 1945 - 8 Mayıs 1985

Hitler faşizmini yaratan Alman emperyalizmidir!

Faşist Hitler Almanyasının teslim oluşunun kırkıncı yıldönümünde bütün dünyada çeşitli siyasi güçler kendilerine uygun tavırlar takındılar.

8 Mayıs 1985'de, bugünün nasıl anılması gerektiği özellikle Batı Almanya'da yoğun tartışmalara neden oldu. Batı Alman emperyalizminin sözcüleri, bu günün mümkün olduğunca Alman emperyalizminin savaş suçunu gözlerden gizleyecek biçimde anılması için elinden geleni yaptılar.

Onları bu çabalarında, Mayıs başında Bonn'da yapılan ve "Dünya ekonomi zirvesi" adı verilen; batılı emperyalist büyük güçlerin, dünya egemen olma dalışmalarının zirvesi için Batı Almanya'da bulunan, Amerikan emperyalizminin bugünkü başı Reagan da destekledi. Batı Alman başbakanı Kohl ile, ABD devlet başkanı Reagan, bütün protestolara rağmen; Bitburg'da ki asker mezarlığını birlikte ziyaret ederek; İkinci Dünya Savaşında faşist Alman ordusunda yeralan; yalnızca faşist Alman ordusunda zorunlu askerlik görevini yapanlardan değil, gönüllülerden oluşan ve bir dizi katliamın doğrudan uygulayıcısı olan ordu içindeki özel SS bölüklerinde yeralanları da aklayan bir tavır içine girdiler.

İkinci dünya savaşı içinde, çelişen çıkarları nedeni ile karşıt savaş cephelelerinde yer alan iki emperyalist gücün temsilcilerinin, bu gün faşist Alman ordusunun ölümleri önünde birlikte eğilmeleri; onların birlikte Alman Nazizminin savaş suçlarını gözlerden gizlemeleri ve Batı Alman emperyalizminin, Hitler faşizminin devamı olduğunun gözlerden gizlenmesi anlamına geliyordu. Ve onlar bu adımı —

bir bölümü Nazizmin bu kadar açık bir biçimde aklanmasını akıllıca bulmayan burjuva kampından da gelen— bütün eleştiri ve itirazlara rağmen bilinçli olarak atarak, ne olduklarını bir kez daha gösterdiler. Onlar ile Hitler arasında, hizmet ettikleri sınıflar açısından bir fark yoktur. O yüzden de, onların yer yer ve zaman zaman "faşizme" karşı demokrasi adına, özgürlük adına vb. attıkları nutuklar da; esasta göstermelik pazar konuşmalarıdır.

Biz Türkiyeli komünistler, 8 Mayıs'ın kırkıncı yıldönümü ile ilgili çıkardığımız bir bildiriye, bu günün anlamını ve emperyalistlerin sahtekarlıklarını teşhir ettik. Batı Almanya'da revizyonistlerin başını çektiği 8 Mayıs'la ilgili gösterilerde, bu bildirimizi geniş olarak dağıttık. Fırlattığımız el ilanları ile Marksist-Leninist görüşleri tanıtmaya çalıştık.

4 Mayıs'ta Bonn'da haydutlar zirvesi'ne karşı yapılan ve Batı Alman devrimci bir dizi grubu da katıldığı, Yeşillerin iznini aldığı yürüyüşte de bu bildirimiz dağıtıldı, el ilanları fırlatıldı.

Batı Alman polisi, bu yürüyüşte, devrimci kesime saldırdı. Devrimciler polisle çatışmaya girdiler. Bu çatışma sırasında, yürüyüş iznini alan Yeşillerin, saldıran polisi engellemeye çalışacak yerde, devrimcileri engellemeye çalışması, bunların Batı Alman emperyalizmi ile nasıl içiçe geçtiğinin başka bir işareti oldu.

Aşağıda 8 Mayıs'la ilgili çıkardığımız bildiriyi belgeliyoruz:

8 Mayıs 1945 - 8 Mayıs 1985

Batı Alman emperyalizmine ölüm!

Hitler faşizmini yaratan Alman emperyalizmidir!

Batı Alman emperyalizmi

Alman emperyalizminin devamıdır!

BATI ALMAN DEVLETİNİN TEMELLERİ
ALMAN HITLER DEVLETİNINKİLERİ İLE AYNIDIR:
EMPERYALİST MALİ SERMAYENİN İKTİDARI!

Bu 8 Mayıs'ta, faşist Hitler Almanyasının teslim oluşunun kırkıncı yıldönümünde, CDU'dan SPD'ye; ve Yeşillere kadar bütün burjuva partileri, bugünkü Ba

tı Alman devletinin, 8 Mayıs 1945'de halkların mücadelesi ile yıkılan Hitler devleti ile hiçbir ortak yanı olmadığını ispatlamaya çalışıyorlar. Onlar bu şekilde Alman faşizminin halklara getirdiği büyük felaketlerin bir kez daha tekrarlanması tehlikesi kalmadığını hem Alman halkına, hem de tüm dünya halklarına yutturmaya çalışıyorlar.

Onlar bugünkü Alman devletinin "demokratik temeller" üzerinde yükseldiğini; "özgürlükçü-demokratik Anayasal düzen" üzerinde inşa edildiğini ve Hitlerler Almanyası ile ortak bir yanının olmadığını propaganda ediyorlar.

Hayır! Onların bütün bu propagandaları, gerçeklerin ters yüz edilmesidir! Bugünkü Batı Alman devletinin üzerinde yükseldiği temeller ne ise; Hitler Almanyasının da temeli o idi! Dün de, Hitler Alman yasında; bugünün Batı Almanyasında iktidarda olan güç; emperyalist tekeli sermaye sınırsız olarak iktidarda idi. Dün de Hitler Almanyasında iktidar; bugünün Batı Almanyasında iktidarda olan, Batı Almanya'da ve Batı Berlin'de proletaryayı ezen ve sömüren Flickler, Krupplar, Thyssenler... idi!

Stalin, tarihin materyalist analizine dayanarak daha 1944'te Alman devletinin askeri yenilgisinin gündemde olduğu bir dönemde uyarıcı şu tespitleri yapıyordu:

"Tarih Almanya'ya 20-30 yıllık bir kısa dönemin, onun yenilgisinin yaralarını sarması için yettiğini ve yeniden eski gücüne kavuştuğunu göstermiştir."

(Büyük Sosyalist Ekim Devriminin 27. Yıldönü - mündeki Konuşma'dan, 6 Kasım 1944)

Stalin'in bu materyalist çözümlemesi bugün bütün ile gerçek haline gelmiştir.

Batı Alman emperyalizmi bugün Batı Avrupa'daki en güçlü emperyalist güçtür. O Batı Avrupa'da bugün en güçlü ekonomik; askeri ve siyasi güç durumundadır.

Bugün eğer Batı Alman emperyalizminin politikacıları 8 Mayıs 1985'de karşımıza çıkıp —her fırsatta— bugünkü Batı Alman devletinin —Federal Almanya Cumhuriyetinin— Hitler Almanyası ile bir bağı olmadığını konusunda yeminler ediyorsa; onlar bunu, izleri yoketmek isteyen; proletarya ve emekçileri kendi düzenlerine ideolojik olarak daha çok bağlamak isteyen, kapitalistler sınıfının çıkarları için yapıyorlar.

Bugün kendilerinin Batı Alman emperyalizminin siyasi savunucularının "alternatifi" olduğunu ile süren Yeşiller, 8 Mayıs'la ilgili tartışmalarda, kendi esas sorunlarının 8 Mayıs'ın Batı Alman emperyalizminin diğer partileri ile ortak olarak şurada mı yoksa burada mı anılması olduğunu ortaya koydukları noktada; "alternatif" maskeleri bir kez daha düşüyor; emperyalizm yanlısı gerçek yüzleri bu noktada da ortaya çıkıyor. Emperyalizmin siyasi temsilcilerine yapılan "birlikte anma çağrısı", dünün katillerine, onlarla birlikte o katillerin kurbanlarını anmaya yapılan bir çağrıdır!

Batı Alman emperyalizminin partilerinin tümü, 1945 sonrasında — Nazi katilleri; Nazi yargıçıları ile, Nazi öğretmenleri ile; emperyalist iktidarın bir biçimi olan "Nasyonal Sosyalizm'in ideolojik - siyasi-askeri taşıyıcıları ile elele; bugünkü Batı Alman devletini inşa eden partilerdir.

8 Mayıs 1985'de bütün demokratlar, anti-emperyalistler, devrimciler, Marksist-Leninistler için merkezi görevlerden biri, Devrim ile Karşı-Devrim arasında kalın, berrak bir ayırım çizgisi çekmek; özellikle de bugünkü Batı Alman devletinin, onun bütün siyasi temsilcileri ile birlikte, Hitler faşizmini

emperyalist iktidarın bir biçimi olarak yaratan, gerçekleştiren Alman emperyalizminin devamı; onun izleyicisi olduğunu teşhir etmektir.

BATI ALMAN EMPERYALİZMİ BİR "EMPERYALİST BOYOK GOÇ"TOR!

Bugünkü Batı Alman emperyalizmi; diğer emperyalist büyük güçlerle dünya hegemonyası konusunda rekabet içinde bulunan emperyalist bir büyük güçtür. Bu gerçek, özellikle kendilerini Yeşillerin bazı aşırı reformist siyasetlerinden ayırmaya çalışan ve fakat Batı Alman emperyalizmi konusundaki tavırlarında özde Yeşiller ile aralarında bir fark bulunmayan her türden oportünist ve revizyonistlere karşı mücadele içinde vurgulanmak zorundadır. Mesela bunlardan Almanya Komünist Partisi (eskiden ML! eki ile) Batı Alman emperyalizminin ABD emperyalizminin "küçük ortağı" olduğu biçimindeki tavrı ile Batı Alman emperyalizminin tehlikeliliğini gözlerden gizleyen bir konumda durmaktadır.

BATI ALMAN EMPERYALİZMİ İNTİKAMCIDIR!

Batı Alman emperyalizmi bugün kendi başına bir savaş kaynağıdır. Batı Alman emperyalizmi Batı Almanya'nın bugünkü sınırlarını kabul etmemekte; "Alman imparatorluğunun sınırları"ni yeniden tesis etme; bunun ötesinde bütün dünyada daha çok "etki alanı"ni ele geçirme hedefi için her aracı kullanmaktadır; kullanacaktır.

DGB gibi; Yeşiller gibi güya 8 Mayıs 1985'de "halkların yanında" olduklarını açıklayan reformistler; sürekli olarak Batı Alman devletinin güya demokratik Anayasasına dayandıkları noktada; Batı Alman devletinin intikamcılığının savunucuları olduklarını; halkların yanında değil, onlara karşı olduklarını ispatlamaktadır. "Intikamcılık" Batı Alman devletinin Anayasa hükmüdür! O çok ilerici, çok demokrat olduğu masalları anlatılan Batı Alman devleti Anayasası, "Alman imparatorluğu" sınırlarının yeni den tesisi için her çabayı görev olarak koymuştur.

HALA VERİMLİ OLAN TOPRAK...

Batı Alman emperyalizmi İkinci Dünya Savaşındaki yenilgisinden sonra yeniden güçlenmiştir. Evet, faşist devlet halkların; herşeyden önce de Sosyalist Sovyetler Birliği halklarının mücadelesinin darbeleri altında yıkılmıştır; ama Almanya'nın batı bölgesinde — bugünkü Batı Almanya'da; ve Batı Berlin'de; o bütününü ile parçalanmamış, tersine Amerikan emperyalistleri ve onun müttefikleri aracılığı ile "Sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı kale" olarak yeniden ayakları üzerine dikilmiştir. Alman faşizminin temeli olan Alman mali sermayesinin iktidarı kırılmadığı için; faşizmin kökleri de sökülüp atılmamıştır.

Marksizm-Leninizm, emperyalist ülkelerde faşizmin kökünün-temelinin, bizzat emperyalizmin iktidarında olduğunu öğretmektedir. Batı Alman emperyalist burjuvazisi kendini yeterince güçlü hissettiğinde; emperyalist bir paylaşım savaşını başlatmaktan çekinmeyecek; işçi sınıfının mücadelesi karşısında kendi iktidarını gerçekten tehdit altında hissettiğinde ise yeniden faşist yönetim aracına başvurmaktan da çekinmeyecektir.

Daha bugünden Batı Alman emperyalizmi iç faşistleşme yolunu tutmuştur. O açıktır ki bugün 1933'den de geniş araç ve yöntemler kullanmaktadır. Ama bugün de yasalar, ideolojik kampanyalar ile; demokratik hakların sınırlandırılması ve kaldırılması biçiminde gerçekleştirilen iç faşistleşmenin hedefi aynı-

dır: Gerekli olduğunda kurulacak bir faşist diktatörlüğün yolunu düzlemek!

"YABANCI DÖŞMANLIĞI" İÇ FAŞİSTLEŞMENİN BİR İDEOLOJİK ARACIDIR!

Hitler faşizminin ırkçı-şövenist ırkçılık teorilerine yaslanan Batı Alman emperyalizminin tüm partileri, şu ya da bu biçimde "yabancı düşmanlığı"; özellikle de "Türk düşmanlığı" nı körüklemektedir.

Bu bağınıtıda biz; 8 Mayıs 1985'i, bizim bugün "özgürlükçü-demokratik Anayasal düzen"de yaşadığımızı anlatmak için; ve bugünkü Batı Almanya ve Batı Berlin'de Hitler faşizminin iktidarı öncesi ile hiçbir paralellik kurulamayacağı anlatmak için kullanan emperyalizmin politikacılarının maskesini yırtmayı görevimiz biliyoruz. Biz, bugünkü Batı Almanya-Batı Berlin'deki gerçek toplumsal gelişmelerden yola çıkarak; bugünkü devlette faşistleşmenin önemli unsurlarının olduğunu ispatlamayı görev biliyoruz. Açıktır ki, biz bugün yeni bir 1933'ün kapısını eşikte olduğunu söylemiyoruz. Bunu bizim pozisyonumuzmuş gibi gösterenler; bizim pozisyonumuzu çarpıtan oportünist ve revizyonistlerdir. "Yeni bir 1933 ün eşikte durduğu" tezi, faşist bir diktatörlüğün hazırlanması ve kurulmasının bir tek yolu olduğunu sanan ilkel materyalist bir tezdır.

Bizim yorulmadan propaganda ettiğimiz ve edeceğimiz gerçek şudur: Batı Alman emperyalizmi faşistleşme yönünde önemli adımlar atmaktadır; ve bu noktada esas tehlike faşist Neo-Nazilerden değil, biz zat Batı Alman emperyalizminin büyük partilerinden gelmektedir.

DGB ve Yeşiller gibi Batı Alman emperyalizminin reformist örgütleri; ve D"K"P'sinden "K"PD'sine; M LPD'sine kadar her türden revizyonist ve oportünist örgütler Batı Almanya'da faşizm tehlikesi sanki yalnızca Neo-Nazilerden gelmekte imiş gibi göstererek; faşizm ve Nazizmin bu en uçtaki temsilcilerini faşizm konusundaki gerekli mücadelenin esas hedefi göstererek; bugün iktidarda olan ve iç faşistleşmeyi her geçen gün ilerleten CDU-CSU-FDP gibi partileri; ve 13 yıllık iktidar dönemi boyunca aldığı bir dizi tedbirle iç faşistleşmeyi; militarizmi; in tikamcılığı yaygınlaştıran SPD gibi partileri ateş hattı dışına almaktadırlar.

YAŞASIN HITLER FAŞİZMİNİN YENİLMESİNDE BELİRLEYİCİ ROL OYNAYAN; STALİN ÖNDERLİĞİNDEKİ SOVYETLER BİRLİĞİ!

Bütün batılı emperyalist politikacılar, 8 Mayıs'ın yıldönümünü kitleler arasında Antikomünizmin yaygınlaştırılması için kullanıyor. Onlar bunu, Hitler'in faşist diktatörlüğü altındaki Almanya ile; Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği'ni aynı nitelikte iki "totaliter terör diktatörlüğü" olarak eşitleyerek yapıyor. CDU Genel Sekreteri Geissler'in şu sözleri bu anlayışı en berrak biçimde dile getiriyor: "8 Mayıs 1945'de komünist sosyalizm de faşizme karşı zafer kazandı. Eğer her ikisi de o zaman dünya tarihinden silinip gitmiş olsalardı, çok daha iyi olurdu." Burjuva ideologları bu biçimde bir demagoji ile iki hedef gütmektedir.

Önce onlar bu demagoji ile Hitler faşizminin suçlarını hafifletmeye çalışmaktadır. Sovyetler Birliği'ndeki diktatörlük ile karşılaştırıldığında, Hitler faşizmi hiç de öyle korkunç değildi demektedirler.

İkinci olarak onlar bu demagoji ile, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin Hitler faşizmine karşı mücadelesine; ve genel olarak sosyalizme kara çalmaktadırlar.

Onlar bunu yaparken; Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği'ni, bir avuç iktidar delisi caninin halk üzerindeki kanlı bir diktatörlüğü olarak gösteren bir dizi oportünistin ve özellikle de Troçkistlerin tam desteğine sahiptir.

Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği, bütün ülkelerin işçilerine ve geniş kitlelere büyük acılar ve felaketler getiren Hitler faşizminin yenilmesinde belirleyici bir rol oynadı. Sosyalist Sovyetler Birliği, 20 milyona yakın Sovyet emekçisini; yüzbinlerle komünisti şehit verdiği bu mücadeleyi —şimdi burjuva ideologlarının halklara yutturmaya çalıştığıın tersine— milliyetçi düşünceler ve amaçlarla yürütmedi. Sovyetler Birliği'nin bu savaşta yol göstericisi, bütün dünyada proletaryanın ve ezilen halkların çıkarları idi. Sosyalist Sovyetler Birliği, uluslararası proletaryanın ve halkların çıkarları doğrultusunda; proletaryanın, ezilen halkların baş düşmanı durumunda olan faşistlere karşı fedakar; ve yiğit bir mücadele verdi. Bu mücadelede Sovyetler Birliği'nin; uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların gücüne dayanan Sovyetler Birliği; Karşı-Devrimin kendi içindeki çelişmelerden de ustaca yararlanmasını bildi; Hitler rejimine karşı olan tüm güçleri birleştirdi. Sosyalist Sovyetler Birliği için II. Dünya Savaşı; esas olarak emperyalistlerarası bir dalaşma olan I. Dünya Savaşından değişik bir karaktere sahipti. Stalin bunu şöyle ortaya koymaktadır:

İşte bu sebeplerden kapitalist dünya ekonomisi sisteminin birinci buhranı sonucu I. dünya savaşı; ikinci buhranı sonucu 2. dün

Kızılordu askerleri Berlin'de Reichstag binasına kızıl bayrak dikerlerken

ya savaşı ortaya çıktı. Bu tabii ki, ikinci dünya savaşının, birincisinin kopyası olduğu anlamına gelmez. Tam tersine. İkinci dünya savaşı niteliği itibarı ile birincisinden kökten ayrılır.

Şuna dikkat edilmelidir ki: Tayin edici faşist devletler —Almanya, Japonya, İtalya — ittifak devletlerine saldırmadan önce, kendi ülkelerinde burjuva demokratik özgürlüklerin en son kısıntılarını da yok etmişler, kendi ülkelerinde korkunç bir terör rejimi kurmuşlar; küçük ülkelerin bağımsızlık ve özgür gelişmesi ilkelerini ayaklar altına almışlar; yabancı alanların fethini kendi siyasetleri olarak ilan etmişler ve tüm dünyaya dünya hakimiyeti ve faşist rejimin tüm dünyaya yayılması için mücadele ettiklerini açıklamışlardı. Mihver güçleri (Almanya, Japonya, İtalya —ÇN), Çekoslovakya ve Çin'in merkezi alanlarının işgali ile bu tehditlerini gerçekleştirme hazırlıklarına, yani özgürlüksever halkları köleleştirmeye yöneldiklerini göstermişlerdi. İşte bunların sonucu olarak mihver güçleri ne karşı dünya savaşı, birinci dünya savaşının tersine, başından itibaren, görevlerinden biri de demokratik özgürlüklerin yeniden kurulması olan, anti-faşist bir kurtuluş savaşı niteliğine büründü. Sovyetler Birliği'nin mihver güçlerine karşı savaşa girmesi, savaşın anti-faşist ve kurtuluş savaşı olma niteliğini yalnızca güçlendire bilirdi, nitekim de güçlendirdi.

Kaynak: Stalin, Eserler, c.17, s.345-346, Almanca; abc.

Dün Hitler faşizmine karşı gerek halkların zorlaması sonucu, gerekse emperyalist rekabet sonucu tavır takınmak zorunda kalan ve bu noktada objektif olarak olumlu bir rol de oynayan ve bu nedenle Anti-Hitler Koalisyonu içinde yer alan ABD, Fransa ve İngiltere; savaşın hemen er tesinde Sovyetler Birliği'ne karşı soğuk savaş başlatmışlardır. Bu ülkelerde emperyalist burjuvazinin iktidarları daha sonra, ikinci dünya savaşında uğruna mücadele ettiklerini söyledikleri —halkların gerçekten mücadele ettikleri— "demokratik hak ve özgürlükleri" bizzat kendileri ayaklar altına almıştır. Anti-Hitler koalisyonunun bu "ortak"ları, bugün kendi ülkelerinde faşistleşmeyi ilerleten; dışta saldırgan; dünya hegemonyası için dalaşan emperyalist büyük güçlerdir. Hitler faşizmi üzerindeki zaferi bugün kendi zaferleri olarak kutlayan Reaganlar, Mitterandlar, Thatcherlar; sahtekar emperyalist demagoglardır. Hitler faşizmine karşı kazanılan zafer; emperyalistlerin değil; halkların zaferidir!

BUGONKO SOSYAL-EMPERYALİST SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN LENİN VE STALİN ÖNDERLİĞİNDEKİ SOVYETLER BİRLİĞİ İLE HİÇ BİR İLGİSİ YOKTUR!

Bütün burjuva politikacıları, bugün yalnızca lafta sosyalist; gerçekte ise emperyalist bir büyük güç olan bugünkü Sovyetler Birliği ile, Lenin ve Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliğini demagogik bir biçimde bir ve aynı gösteriyorlar. Onlar bugünün Rus sosyal-emperyalizminin emperyalist politikasına işaret ederek, dün Hitler faşizmine karşı

şu mücadelenin esas yükünü taşımış olan Sosyalist Sovyetler Birliği'nin politikası ile bu politikayı eşitliyorlar. Onlar böylece Hitler faşizmine karşı Sosyalist Sovyetler Birliği'nin proleter enternasyonalist anlayış ile yürüttüğü yiğit, fedakar mücadeleyi karalıyorlar. Biz, burjuva politikacıları —nın her renginin bu alçakça demagogilerine karşı şu nu söylüyoruz:

Bugünkü Sovyetler Birliği, lafta sosyalist, gerçekte emperyalist bir büyük güçtür. Bugünkü Sovyetler Birliği, uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların dostu değil, canduşmanlarından biridir. O Varşova paktı içindeki köle devletleri sıkı sıkıya kendine bağlamıştır; o Afganistan'a saldırmış ve onu pratikte ilhak etmiştir; o bütün dünyada diğer emperyalist büyük güçler ile dünya hegemonyası için dalaşmaktadır.

Bugünkü Sovyetler Birliğinin, dünya proletaryası ve ezilen halklarının dostu, kurtarılmış alanı, anavatanı olan; Lenin ve Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği ile adından başka bir benzerliği kalmamıştır.

Bugün kendi ülkelerinde ve etki alanlarında sosyal-faşist diktatörlükler oluşturmuş olan revizyonist şeflerin; dünya hegemonyası için diğer emperyalist büyük güçlerle dalaşan sosyal - emperyalist şeflerin Hitler faşizmine karşı başta Sovyet halkları olmak üzere bütün dünya halklarının kazandığı şanlı zaferi sahiplenmesi büyük bir sahtekarlıktır. Hayır! 8 Mayıs, sosyal-faşistlere, sosyal-emperyalistlere de ait değildir. O dünya halklarının, proletaryanın kazandığı bir zaferin günüdür. O sosyal-emperyalistlere, sosyal-faşistlere karşı da mücadeleyle bir çağrıdır!

Ne emperyalist burjuva politikacıları, ne de bugünkü sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'nin revizyonist siyasetçileri, Hitler faşizmine karşı Stalin önderliğindeki şanlı mücadelenin anısını kirletemeyecektir.

- KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRÜ GERİCİLİK!
- BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!
- 8 MAYIS, STALİN ÖNDERLİĞİNDEKİ SOSYALİST SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN, ULUSLARARASI PROLETARYANIN VE EZİLEN HALKLARIN HITLER FAŞİZMINE KARŞI ZAFER GÜNÜDÜR!
- 8 MAYIS, EMPERYALİSTLERE, SOSYAL-EMPERYALİSTLERE AİT DEĞİL; BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNE VE EZİLEN HALKLARA AİTTİR!
- 8 MAYIS, FAŞİZMİN KAYNAĞI EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞ ÇAĞRISIDIR!
- YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
- YAŞASIN DEVRİMİN YOLUNU AYDINLATAN MARKSİZM-LENİNİZM!

V.i.S.d.P.: G.Sommer, Schusterstr.25, 741 Reutlingen

Paris'te Komünist Partisi ve Partileşme süreci üzerine ORTAK TARTIŞMA TOPLANTISI YAPILDI!

Geçen sayımızda, Paris'te Alternatif, Mayıs ve BP tarafından "Komünist Partisi ve partileşme süreci üzerine" ortak bir tartışma toplantısının planlandığını haber vermiştik. Bu toplantının ön hazırlıkları üzerine bilgi vermiştik.

Toplantı ile ilgili olarak, toplantıyı hazırlayan gruplar adına toplantı öncesinde aşağıdaki bildiri çıkartılarak geniş bir şekilde dağıtıldı:

"KOMÜNİST PARTİSİ VE PARTİLEŞME SÜRECİ ÜZERİNE BİR ORTAK TARTIŞMA TOPLANTISINA ÇAĞRI!"

Kürt, Türk, Arap, Ermeni vb. milliyetlerinden devrimciler!

Marksizm-Leninizme sempati duyanlar!
Yoldaşlar!

Bugün dünyanın birçok yerinde olduğu gibi, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda da, "yeni -den partileşme süreci", "partinin inşa edilmesi", "bolşevik bir partinin yaratılması" gibi tanımlamalarda ifadesini bulan bir konuda belli bir tartışma sürmektedir.

Dünyanın çeşitli ülkelerinde ve ülkemizde, kendisini "komünist", "işçi partisi" vb. isimlerle niteleyen, ama gerçekte bütünüyle burjuvazinin sınıfsal işlevini sürdürmekte olan modern revizyonist örgütler ve partilerin varlığı koşullarında bu sorun üzerine ne denli durulsa yeridir.

Aşağıda imzası olanlar, bu özel konu üzerinde, ideolojik mücadeleyi geliştirmenin bir aracı olan bir ortak siyasi tartışma toplantısı düzenleme kararı almışlardır. Bu ortak tartışma toplantısında, bu açıklamayı imzalayan ya da dışardan destek olan devrimci grup ve örgütler, partileşme süreci üzerindeki görüş farklılıklarını ortaya koyacaklar; birbirlerinin yanlışlarını açıkça devrimci kamuoyu önünde eleştireceklerdir. Birbirlerini eleştirilmede çıkış noktası olması gereken şey, Marksizm-Leninizmin genel ve bu konudaki özel öğretileri olmalıdır. Yine birbirlerini eleştirirken ve kendi görüşlerini ortaya koyarken, Marksist-Leninist devrimci yöntemlere bağlı kalınmalı; iddialar ispatlanmaya çalışılmalı; hatalara özeleştirel bir yaklaşım gösterilmeli; tartışma devrimci bir siyasi seviyede yürütülmelidir.

Kamuoyu önünde ideolojik mücadelenin bir par-

çası olan ortak tartışma toplantılarından amaç, kabaca, devrimci kitlelerin ideolojik-siyasal bilincini ve canlılığını yükseltmek; ML'e aykırı görüşleri, Marksizm-Leninizme dayanarak mahkum etmeye çalışmak; doğru Marksist-Leninist görüşlerin zaferinin imkanını hazırlamaya çalışmak vb. olmalıdır. İnanıyoruz ki, toplantıya katılan grup ve örgütler arasında önemli ve ciddi görüş ayrılıkları olmasına rağmen, bu tür açık ideolojik mücadele toplantıları, doğru görüşlerin egemenliğinin sağlanmasına ve ideolojik-siyasal birliğin ürünü olarak örgütsel birliğin gelişimine hizmet edecektir.

Aşağıda imzası bulunan örgütlerden BOLŞEVİK PARTİZAN-İLERİ-MAYIS, doğrudan bu toplantının örgütleyici güçleri olarak görev almışlardır. KAWA, parti inşası toplantısının hazırlanması için yürütülen görüşmelere katılmış, fakat örgütleyici güç olarak değil, tartışmaya katılan güç olarak değerlendirilmesini istemiştir.

İster örgütleyici, ister tartışmacı olsun, tüm imzacı güçler, devrimci örgütlerin yönetici ve taraftarlarına; şu ya da bu örgütten olmayan devrimci kişilere, toplantı konusu üzerinde yürütülecek tartışmalara katılma çağrısı yapmaktadırlar. İmzacı güçler, toplantıda, devrimci örgüt ve kişiler arasında yapılacak olan demokratik bir uygulama olacağını açıkladılar.

Marksizm-Leninizme sempati duyan tüm devrimci arkadaşları toplantımıza katılmaya; bu toplantı için siyasi bakımdan hazırlanmaya çağırıyoruz.

4 Nisan 1985

Örgütleyiciler:

BOLŞEVİK PARTİZAN İLERİ PARİS MAYIS
TARAFTARLARI

Destekleyenler: KAWA

AÇIKLAMA:

Toplantı hazırlığı başında, Partizan, Halkın Kurtuluşu ve ATT'ye de aşağıdaki çağrı gönderilmiştir:

"... yönetici ve taraftarlarına, 13.3.85

Bolşevik Partizan, İleri ve Mayıs temsilcileri arasında yapılan bir toplantıda, "Türkiye'de partileşme süreci" konusunu tartışmak üzere bir AÇIK TARTIŞMA TOPLANTISI düzenlenmeye karar verilmiştir. Bu sorunun Türkiye ve

Türkiye Kürdistanı'ndaki devrimci hareketle - rin tümünü ilgilendiren bir sorun olduğunu dü şünerek, bu toplantıda sizlerin de hazır bu - lunmanızda ve "eşit söz hakkı" prensibi uya - rınca görüşlerinizi açıklamanızda büyük yarar görüyoruz.

Tartışma toplantısının gündemini, zamanını ve hazırlıklarını ortaklaşa belirlemek ve ha - zırlıklarını ortaklaşa yürütmek için, ilk a - dım olarak, ... 1985 günü, saat ..'de ... de yapılacak toplantıya bir veya iki temsilci ile katılmanızı dileriz.

Devrimci Selamlar, Bolşevik Partizan-İleri Mayıs"

Bu çağrıya HK ve ATT yanıt verme gereği bi - le duymamışlardır.

Partizan ise, çağrı sonrası ilk iki toplan - tıya katılmıştır. İlkinde sadece izleyici ol - muş; ikincisinde ise, diğer güçlerin ortak top - lantı üzerinde birliğe varmalarından sonra, bu girişimi bölme sonucunu doğurabilecek tarzda, ilginç bir şekilde sadece Bolşevik Partizan'a aynı konuda ve aynı tarihlerde bir ortak tar - tışma teklifi sunmuştur. Bu önce BP ve sonra da diğerleri tarafından reddedilince, Parti - zan bu girişimden ayrılmıştır.

Biz, Partizan'ın bu tutumunu onun yanlış i - deolojik mücadele anlayışına bağlıyoruz. Onla ra, bir kez daha yüzlerce devrimcinin katıl - dığı bu tartışma toplantısına katılıp, görüş - lerini kitleye açıklamaları çağrısı yapıyo - ruz. Onlara Kawa vb. kadar söz hakkı tanıdığı mızı açıklıyoruz."

*

Toplantı 4/5 Mayıs'ta yapıldı. Toplantıya B P-Mayıs-İleri (Paris örgütü) düzenleyici ola - rak katıldı. Kawa ve TKP/ML Hareketi adına da konuşmacılar katıldı. Bunun dışında çok sayı - da "bağımsız" (herhangi bir örgüte dahil ol - mama anlamında bağımsız) konuşmacıya da söz hakkı verildi.

Toplantının söz tutanağını biz önümüzdeki dö - nem içinde devrimci kamuoyuna sunacağımız i - çin, burada yalnızca toplantının gidişatı hak - kında, ve toplantıda tartışılan bazı sorunlar hakkında kısaca bilgi vermekle yetineceğiz.

Toplantı, daha önceden tespit edilmiş olan ve toplantıyı düzenleyen her üç örgütün birer temsilcisinden oluşan bir divanın yönetiminde başladı.

Toplantıya saygı duruşu ile başlandı. İleri den arkadaşların, öncelikle kısa süre önce ö - len Enver Hoca'nın saygı duruşunda adlandırıl - ması konusundaki ısrarlı talepleri; Bolşevik Partizan temsilcisinin, bizim Enver Hoca'nın özellikle son dönemde revizyonist bir çizginin mimarlarından biri haline geldiğini düşündüğ ü müz açıklaması ile birlikte yerine getirildi.

Ardından örgütler adına yapılan konuşmalara geçildi.

Her örgüt adına yarımşar saat konuşmadan son - ra, söz hakkı tartışmacı olarak katılmak iste - yen örgütlere verildi. Kawa ve TKP/ML Hareke - ti adına konuşanlara 20'şer dakika söz hakkı verildi.

Tartışmanın bu bölümünde, 2/3 Mart'ta yapı - lan toplantıda olduğu gibi, "İşçinin Sesi" gru - bundan ayrılan "Kurtuluş Yolu" söz hakkı iste - di. Divanda İleri temsilcisi, Kurtuluş Yolu' - na söz hakkı verilmesine kesinlikle karşı idi. Mayıs temsilcisi söz hakkı verilmesinden yana idi. Bolşevik Partizan temsilcisi ise Kurtu - luş Yolu'na söz hakkı verilmesine —bizim bu grup hakkında devrimci bir grup olduğu şeklin de bir değerlendirmemiz olmadığı, bu toplantı da ise bizim yalnızca devrimci gördüklerimize demokrasi tanıyacağımızı ilan ettiğimiz gerek - çesi ile— karşı idi. Divan bu durumda Kurtu - luş Yolu'na söz hakkı vermedi.

Bu durumda toplantıdan divana müdahaleler ol - du. Önce Kurtuluş Yolu'ndan toplantıya gelen - ler yüksek sesle müdahalede bulundular. Ardın dan Mayıs adına konuşan bir arkadaş, yapıla - nın "demokratik olmadığı, Türkiye solu'nun hep bu demokratik olmayan tavırlar dolayısı ile bu hale geldiği" yönünde bir konuşmadan sonra, so - runun toplantıdaki kitleye danışılmasını, oy - lama yapılmasını talep etti. Tartışmalar son - rasında divan sorunu kitlenin oyuna sundu. Kit - lenin çoğunluğu Kurtuluş Yolu'na söz hakkı ve rilmemesinden yana tavır takındı. Kurtuluş Yol - cular aradan sonra toplantıyı terketteler.

Ardından "bağımsız"lara söz hakkı verildi. 15'er dakikalık söz hakkını birinci turda top - lam dört "bağımsız" kullandı.

Ardından örgütler ikinci tur konuşmalarına geçtiler.

İkinci tur konuşmalarda örgüt temsilcileri - ne sorular da soruldu. Ve konuşma dışında so - ruları cevaplandırmaları için de 10'ar dakika zaman tanındı.

Örgüt temsilcilerinin ikinci tur konuşmasın dan sonra, yeniden önce katılan örgütlere söz hakkı verildi. Kawa ve TKP/ML Hareketi adına konuşmalar yapıldı. Bu turda onlara da soru so - ruldu. Tartışmanın bu aşaması sırasında salon da Partizan'dan olan birkaç kişi de bulunuyor du. Bunlara tartışmaya katılmaları için açık çağrı Divan tarafından bir kez daha yinelendi. Çağrının hemen ertesinde, Partizan'dan olan - lar salonu terkederek, ne kadar "ideolojik mü - cadele" yanlısı olduklarını gösterdiler.

Ardından yeniden "bağımsızlara" söz hakkı ve rildi. Bu turda da üç kişi 15'er dakikalık söz hakkını kullandı. Bir gün önce tartışmada söz hakkı almış olan bağımsızlardan ikisi, toplan - tının ikinci günü toplantıda yoklardı!

Sonra üçüncü tur konuşmalara geçildi. Bu tur da, düzenleyici örgütlerin konuşmaları 20'şer dakika ile sınırlı idi. Ve ikinci turda oldu - ğu gibi, soru bölümü vardı.

Toplantı düzenleyen her üç örgütün 10'ar da - kikalık kapama konuşmalarından sonra, hep bir

likte söylenen Enternasyonal ile kapandı.

*

Biz toplantıyı özellikle Bolşevik sayı 7 'de derli toplu ortaya konmuş bulunan Parti İnşası ile ilgili görüşlerin tartışıldığı; katılanların karşılıklı olarak birbirinden öğrenmeye çalıştığı bir toplantı olarak ele almaya çalıştık. Kuşkusuz toplantı eğer düzenleyen diğer gruplar adına konuşan arkadaşlar bu broşürde getirilen görüşlerle doğrudan polemige girselerdi, bu broşürde savunulan görüşlerle hesaplaşmaya çalışsalar, çok daha verimli ve yararlı olurdu. Ama bu olmadı. Broşürde savunulan gerçek görüşlere eleştiri getirilen noktalarda ise, eleştiri getirenler esasta kendi anlayışsızlıklarını sergilediler.

İleri adına konuşan arkadaşın broşüre getirdiği temel eleştiri, "iki aşamalı parti inşasının ilkesel bir sorun olduğu, bir kural olduğu'nun BP'nin uydurması olduğu" biçimindeydi.

Mayıs'ın temel eleştirisi ise, bizim proletaryanın tarihi misyonunu anlamadığımız, partinin gerekliliğini yanlış gerekçelendirdiğimiz noktasında düğümleniyordu.

Bağımsızlar'ın hepsinin birleştiği ortak nokta, Parti öğretisi üzerine yürütülen böyle bir tartışmanın temelden yoksun bir tartışma olduğu; karşılıklı alıntılarla "skolastik" bir tartışma yürütüldüğü vb. idi. Bunlardan bir bölümü çok bilmiş pozlarda öğütler verdikten sonra, Marksist-Leninist parti örgütlenme ilkelere "kilise ve ordu örgütlenmesi ilkeleri" olduğu tespitini yaptıktan sonra, tartışmanın ikinci gününe kalıp bizleri aydınlatma zahmetine bile katlanmadan çekip giderek —çok önemli işleri olsa gerek!— ne kadar "ciddi" olduklarını, ne kadar "ciddiye alınmaları" gerektiğini bizlere pratik içinde öğrettiler.

Bizler bugün "bağımsız"lık akımının sorumlu luğunun bir bölümünü de örgütlerin de taşıdığını düşündüğümüz için; tartışma içinde örgüt adına kullanılan zaman dışında kalan tartışma zamanını —örgütlü olan ve tartışma zamanı içinde söz almak isteyenlere açıkça haksızlık yapmayı göze alarak, yalnızca bu "bağımsız"ların iyiniyetli olanlarına görüşlerini aktarma ve onların görüşlerine karşı da ideolojik mücadele yürütme amacı ile— bağımsızlar arasında da bölüştürdük. Gördük ki, onların en azından bir bölümünün bu tartışmaya katacakları fazla birşey yoktur. Bundan böyle bu ders göz önüne alınmalı, "bağımsız" dediklerimize ayrımcı yaklaşılmalıdır.

Toplantıya kitle katılımı 80 ile 130 arasında değişti. Dinleyicilerin toplantıyı izlemedeki dikkatleri, bu gibi tartışmalara duyulan ilginin, bu gibi toplantıların ideolojik mücadele açısından öneminin açık bir göstergesiydi.

Biz konuşmalarımızda gerek İleri'nin "ideolojik akım" ile "parti" arasında yaptığı yanlış ayrımları; gerekse Mayıs'ın özellikle Stalin üzerinden getirdiği eleştirilere, gerek bağımsızların çok köktenci görünüşlü, gerçekte ise çözümsüzlüğü kronikleştirmeye yönelik görüşlerine karşı Parti öğretisi konusunda doğru gördüğümüz görüşleri ortaya koymaya, tartışmayı ilerletmeye çalıştık. Toplantı istediğimiz verimi vermemesine rağmen, bir bütün olarak ele alındığında yararlı ve başarılı bir toplantı oldu. Toplantıda diğer grupların görüşlerini daha yakından tanıma, görüşlerimizi belli bir ölçüde onların tabanına da doğrudan ulaştırma imkanı bulduk.

Bu gibi toplantıların sürdürülmesi, kuşkusuz Marksist-Leninist görüşlerin yaygınlaştırılması açısından; gruplar arasında varolan görüş ayrılıklarının berrak bir şekilde ortaya çıkarılması açısından doğru olacaktır.

Bir tartışma yazısı: ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI ÜZERİNE

Ortak olarak yapılan ve geliştirilmesinde yarar gördüğümüz Tartışma toplantılarının gözler önüne serdiği bazı gerçekler var. Bunlardan en başta geleni, kuşkusuz, Marksizm-Leninizm adına konuşan devrimci çevre, grup, parti... ler içinde, onların taraftarları arasında da **gruplar arasında** devrimci bir temelde kuru lacak diyaloga, yapılacak tartışmalara —eski den olduğuna göre— duyulan ilginin artmış olmasıdır. Birçok kişi artık yalnız kendi grubunun söyledikleri ile yetinmekten uzaklaşma, di

ğerlerinin de ne dediğini öğrenmeye çalışma yönünde gelişmeler göstermektedir. Kuşkusuz henüz, bizim "takım tutma" olarak adlandırmak istediğimiz, birçok örgütün yönetimleri tarafından da körüklenen, tutulan "takım"a (örgüt'e) körce inanç; onun dediklerini, yaptıklarını a deta doğrunun kıstası olarak görme, kendi örgütüne getirilen eleştirilere kulaklarını tıkama vb. hastalığı aşılmış değildir; hala önemli ölçüde, Marksizm-Leninizm adına konuşan devrimci örgütler içinde ve çevresinde varlı-

gını, HK, Partizan gibilerinde **hakimiyetini** sürdürmektedir. Ama yine de bu hastalık eski etkinliğini yitirme sürecinde bulunmaktadır. Tartışma toplantılarına duyulan ilgi, bir çok grubun zorlamalar sonucu da olsa bu gibi toplantılarda yanyana gelebilmesi bunun açık bir göstergesidir.

Tartışma toplantılarının ortaya koyduğu bir başka gerçek şudur: Gruplar arasında yapılabilecek bu gibi sözlü tartışma toplantılarına ilgi artmış olmasına rağmen, grupların tabanında diğer örgütlerin yayın organlarını düzenli izleme kuraldışı bir durumdur. Bırakalım tabanı bir yana, yöneticilerin bile —kendilerine en yakın gördüğü grupların bile— ne dediklerinden tam olarak haberi yoktur. Dergi sayfalarında grupların birbirlerine karşı yürüttüğü polemikler (ki derli toplu, sistemli, planlı polemik yok gibi; varolan, şu veya bu detay so rununda, genellikle de siyasi hasmının gerçek görüşlerine yönelmeyen sığ, verimsiz polemikler), ancak grupların kendi tabanına ulaşıyor; bizzat polemğin doğrudan hedefi olan grubun tabanına bile ulaşmıyor. Böylece ortaya "sarıgırlar diyalogu" diye adlandırabileceğimiz bir durum çıkıyor. Bu durum ideolojik mücadele açısından çok olumsuz, çok verimsiz bir durumdur. Bu durumun mutlaka aşılması gereklidir.

Bu durumun aşılmasında kuşkusuz ortak tartışma toplantıları küçük birer adımdır. Ama yeterli değildir. Bu tartışma toplantıları bugünkü durumda ancak devrimci örgütlerin tabanında diğer gruplara karşı olan; onların yayınlarını izlememe şeklindeki, onların ne dediği önemli değildir, nasıl olsa yanlış söylüyorlar şeklindeki vb. önyargıları yıkmaya hizmet ettiği; kafalarda soru yarattığı; bireysel araştırma ve incelemeye itecek bir merak uyandırdığı ölçüde yararlıdır. Devrimci kitlelerin bir maç seyrederek gibi seyretme yönünde eğitilmiş olduğu; kendi tarafı, karşısındakini —demagojik yöntemlerle de olsa— sıkıştırıldığı zaman yenmiş sayıldığı tartışma toplantılarından, gruplar arasında varolan görüş ayrılıklarını berraklığa kavuşturmasını beklemek, çok şey beklemek olur. Diğer yandan, soruna gerçekçi bir biçimde yaklaşılsa, şu da tespit edilmek zorundadır ki, her grubun **yazılı tartışmayı** yalnızca kendi yayın organının sütunlarında yürütmesi ile de, diğer gruplar içindeki devrimci, Marksizm-Leninizme sempati duyan unsurları etkileme ve onları kazanma imkanları olağanüstü sınırlıdır.

Ortak tartışma toplantılarının gösterdiği bir gerçek, toplantıların ortak yapılması sonucu, katılan çevrenin —her grubun kendi çevresini seferber etmesi, ve gruplar dışında olanların da böyle toplantılara daha fazla ilgi duyması sonucu— tek tek grupların kendi başlarına yaptıkları toplantılarla karşılaşılabilemeyecek kadar genişlemesidir.

Bu gibi toplantılar ideolojik mücadelenin bir aracı olarak çeşitli devrimci grupların OR

TAKLAŞA çıkardıkları bir TARTIŞMA YAYIN ORGANI'nın önemli yararları olacağını göstermektedir. Nasıl ortak tartışma toplantısı, bir tek grubun yaptığı bir tartışmaya katılanlardan daha geniş bir çevreyi harekete geçiriyorsa; ORTAK bir TARTIŞMA YAYIN ORGANI da; tek tek örgütlerin yayın organlarından daha geniş bir çevreye (en azından bu yayın organını ortak çalışanların tabanı, artı böyle bir girişimin etkilediği çevre) ulaşma üstünlüğüne sahip olacaktır. Ama ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI'nın tek üstünlüğü ve yararı, ve evet, esas gerekçesi de bu değildir.

Bugün gerek uluslararası planda, gerek Türkiye'de kendine Marksist-Leninist diyen, Marksizm-Leninizm adına konuşan pek çok parti, kişi, grup; hem uluslararası planda Marksist-Leninist Komünist hareketin ortak çabalar, ideolojik tartışma, mücadele sonucu ortaya çıkarılmış bir ORTAK ÇİZGİ, ORTAK TEMEL PLATFORM'un olmadığı şartlarda; hem de buna bağlı olarak Türkiye'de de Türkiye devriminin en temel sorunlarında bile ileri sürülen bir dizi tez-in Marksist-Leninist bilimsel temele tam olarak oturtulamadığı; (ancak Marksist-Leninist ilkelerden yola çıkarak, ve Türkiye somutunun Marksist-Leninist bir tahlili sonucu sağlam bir temele oturtulabilecek olan) proleter dünya devriminin bir parçası olarak **Türkiye devriminin** sağlam temellere oturtulmuş **programının** olmadığı şartlarda bir çalışma yürütmektedir. Her biri birbirinden hemen hemen bütünü ile habersiz yürüttüğü bu çalışmalarda aynı konuda "Marksizm-Leninizm budur" diye değişik şeyler savunmakta, savunabilmektedir. Modern revizyonizmin Marksizm-Leninizme yoğun saldırıları sonucu; Marksist-Leninist güçlerin de bu saldırılara yeterli bir cevap verememesi sonucu ortaya çıkmış olan ideolojik kaos, bütün "görkemliliği!!!" ile hükmünü sürdürmektedir. Türkiye'de 1980 öncesi yükselen devrimci durum bastırılmış olması, devrimci hareketin ağır bir yenilgiye uğraması da, Türkiye özelinde, varolan ideolojik kaosun daha da ağırlaşmasında ve özellikle "çözumsuzlük", çözümü Marksizm-Leninizm dışında arama, umutsuzluk, yozlaşma, devrimden uzaklaşma eğilimlerini güçlendiren bir rol oynamıştır.

İdeolojik kaosun hükmünü sürdürdüğü ve onun aşılması için mümkün olan azami çabanın sarfedilmediği; bu kaosun aşılması için, bu yönde çalışmaya niyet ve istekli her kişinin, her grubun bu iş içine doğrudan çekilmediği; bu kaosun çözümünde kendi çapında katkıda bulunabilecek tüm güçlerin güçlerinin bir noktaya yönlendirilemediği her gün, her an, Marksizm-Leninizm açısından, proleter dünya devrimi açısından kayıp; Marksist-Leninist saflarda en büyük tahribatı yapan modern revizyonizm ve onun türevleri açısından, uluslararası Karşı-Devrim açısından, emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gericiilik açısından —iktidarlarını sürdürmeleri için— kazançtır.

Varolan ideolojik kaosu aşmak için yapılması gereken ilk şeylerden biri, kuşkusuz, öncelikle kendine Marksist-Leninist diyen, modern revizyonizme ve onun tüm türevlerine, her türden oportünizme karşı olduğunu yüksek sesle ilan eden güçlerin, kendi aralarındaki ayrılık ve birlik noktalarını ortaya çıkarmak için azami çabayı sarfetmeleridir. Aralarında mesela emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı olmak; modern revizyonizme, her türden oportünizme karşı olmak; proleter dünya devriminden yana olmak vb. konularda laf düzeyinde birlik olanların; laf düzeyindeki bu birliğin gerçek bir birlik olup olmadığını, hangi noktalarda ayrılıklar olduğunu, bu ayrılıkların temelini ne olduğunu **tartışmaları**; sorunların berraklığa kavuşmasında, Marksizm-Leninizmin yanlılarla mücadele içinde kendini kabul ettirmesinde, uluslararası planda ORTAK PLATFORMUN yaratılması ve örgütsel bir birliğin de ön şartlarının oluşturulmasında; Türkiye özelinde Türkiye devriminin programının temellerinin yaratılması, ve Marksist-Leninist güçlerin bir parti içinde birleştirilmesi sürecinin yaşanmasında mutlak gerekliliktir. ORTAK bir TARTIŞMA YAYIN ORGANI'nın esas gerekçesi kabaca budur. Ortak bir tartışma yayın organı, işte bu amaca hizmet eden iyi bir araç olabilir.

ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI bugün hem uluslararası planda ve hem de Türkiye'de Marksizm-Leninizm adına konuşan çeşitli grupların her birinin kendi başına, kendi planı ve programı çerçevesinde adeta birbirinden habersiz yürütüğü tartışmaları da biraraya topladığı ölçüde; aynı konuda değişik grupların ne dediğini belgelediği ölçüde; aynı konuda çeşitli örgütleri birbirlerine karşı doğrudan polemige zorlayan bir araç olduğu ölçüde, onu okuyan ve inceleleyen devrimci çevreye, aynı yayın organı içinde doğru ile yanlışın mücadelesini denetleme imkanı verecek; doğru Marksist-Leninist görüşlerin, yanlış görüşlerle ideolojik mücadele içinde yaygınlaşmasının bir aracı olacaktır. Böyle bir ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI, Marksist-Leninistlerin bir parti içindeki ideolojik birliğine ve o ideolojik birliğin bir sonucu olması gereken örgütsel birliğine hizmet eden bir araç olacaktır, olmak zorundadır.

Bir ortak yayın organının gerekliliği üzerine tartışan kuşkusuz ilk biz değiliz. Bu düşünce önceden de birçok kişi ve grup tarafından ortaya atıldı. Bu konuda bugün çeşitli düşünceler ve öneriler var. Bu konudaki önerilerden biri, İleri'nin 16/2 sayısında R. Tanyeri imzası ile yayınlanmış olan, "Düşmanlık değil ilkeli savaşım temelinde birlik" başlıklı yazıda, "Komünistlerin birliği yolunda ilk adım: Bütün komünistleri bir yayın organı etrafında birleştirmek!" ara başlığı altında getirilmiş olan öneridir.

Bu öneri görüşümüzce bugünkü ihtiyaca cevap vermeyen; ve amacı AEP yanlılarını yanyana ge-

tirmek olan bir öneridir.

Bugün Marksizm-Leninizm adına konuşan grupların hiçbirisi Marksist-Leninist anlamda "çehresini ortaya çıkarmış" olduğunu; —bunun için, Marksizm-Leninizm adına konuşan diğer gruplarla her alanda **köklü bir hesaplaşma** ön şarttır— söyleyemez. (Söylese de, söylediği, gerçek durumun bir ifadesi değil, boş bir böbürlenme olur.)

Bugün bütün Marksizm-Leninizm adına konuşan gruplar açısından ideolojik planda temel görüş, Marksizm-Leninizm adına konuşan tüm diğer gruplarla varolan temel ayrılık noktaları üzerine yürümek, bu **ayrılık noktaları** üzerine yürütülecek ilkeli bir tartışmayla berraklığa hizmet etmektir. Aralarında **ideolojik birlik** olmayan, ideolojik alandaki ayrılık ve birlik noktalarının ne olduğu konusunda berrak olmayan grupların; —eğer gerçekten Marksist-Leninistleri bir örgüt içinde birleştirmek diye bir dertleri varsa— bugün buna hizmet edecek adımı atmaları gereklidir. Birlik ve ayrılık noktalarının ne olduğunun bile tam olarak bilinmediği bir ortamda atılması gereken adım,

"Birleşmeden önce ve birleşebilmek için, ilk başta aramızdaki **ayrılığın sınırlarını kesin olarak çizmemiz gerekir**" (Lenin, aktaran SBKP/B Tarihi, s.53)

sözlerine uygun davranmak; aramızdaki **ayrılığın**, ayrılıkların sınırlarını kesin bir şekilde çizmektir.

Lenin'e dayanarak "önce... aramızdaki ayrılığın sınırlarını kesin olarak çizmemiz gerekir" derken, bunu Marksist-Leninist güçleri bölme, ya da birarada bulunmayan Marksist-Leninist güçleri biraraya **getirmeyi** engelleme amacıyla söylemiyoruz. **Biz bütün Marksist-Leninistlerin sağlam ideolojik temellere, berrak bir siyasi çizgiye dayanan ve bunların sonucu olan en ileri örgütsel birliğinden; tüm Marksist-Leninistlerin uluslararası alanda bir Enternasyonal parti; tek tek ülkelerde bolşevik parti içinde birleşmesinden yanayız. Böyle bir birlik, salt onu istemekle yaratılamaz. Böyle bir birliği yaratmanın yolu, ilkeli ideolojik mücadeleden geçer. Görünürde birleşebilmeleri için engel olmayanların, gerçekte birleşebilmelerinin engeli olup olmadığını ortaya çıkartmanın bir tek yolu vardır: Varolan görüş ayrılıklarının üzerine —ki henüz işin başlangıcında olduğu bir noktada, böyle görüş ayrılıkları nüanslarda bile olsa, çok önemli sonuçlar doğurabilir— ilkeli bir şekilde yürümek, "ayrılığın sınırlarını kesin olarak çekmek. Bu aynı zamanda birliğin sınırlarını da, kiminle nereye kadar, ne için birlik sorusuna kesin cevap veren sınırları da çizmek demektir. İşte bugün kendine Marksist-Leninist diyenlerin öncelikle yapması gereken budur.**

İşte bugün çeşitli grupların çıkaracağı ORTAK YAYIN ORGANI öncelikle bu amaca, çeşitli

grupların arasındaki görüş ayrılıklarının sınırlarını kesin bir şekilde çizme, gruplar arasında ideolojik mücadeleye araç olma amacına hizmet eden bir YAYIN organı; bir ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI olmak zorundadır.

R. Tanyeri'nin önerisi ise bundan bütünüyle değişik bir öneridir. Ona göre:

"Çıkarılacak yayın organı anlaşma yapan grup çevre, kişilerin ORTAK YANLARINI ÖNPLANA ÇIKARMA DURUMUNDADIR. Böyle bir yayın organının öncelikle emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve faşist diktatörlüğe karşı devrimci bir propaganda ve ajitasyonu gerçekleştirir. Ancak böylelikle gerçekten devrimci propaganda tek merkezden etkili olarak yürütülebilir ve reformistlerle, revizyonistlerle ve sosyal-emperyalizme karşı orta yolcu bir mevzide bulunan akımlarla kendi arasında kalın bir çizgi çekilebilir." (agd, s.11)

R. Tanyeri daha sonra önerdiği yayın organının platformu konusunda söylediklerinden görüldüğü gibi, esasında ORTAK YAYIN ORGANINI öncelikle onu çıkaran grupların **kendi aralarındaki** ayrılıklarının sınırlarını kesin olarak çizmeye hizmet eden, ve böylece gerçek anlamda ideolojik-örgütsel birliğe hizmet eden bir araç olarak değil; aralarında ideolojik birliği varsaydığı grupların, **kendi dışlarındaki** gruplarla (reformistler, revizyonistler, orta yolcular) "kalın çizgiler" çekmesinin; "öncelikle" de "emperyalizme, sosyal-emperyalizme, ve faşist diktatörlüğe karşı" ortak yapılacak bir propaganda ve ajitasyonun bir aracı olarak düşünüyor. Onların bu önerisi bir yanıyla Aydınlık'ın 1976'da yaptığı "Proleter Devrimcilerin Birliği" çağrısına benziyor. Yalnız tabii ileri'nin "Proleter devrimci" gördükleri değişik.

Aralarında gerçekten ideolojik birlik olan gruplar açısından böyle bir öneri doğrudur. Gerçekleşmesi halinde de Marksist-Leninistlerin işini kolaylaştırıcı bir rol oynayabilir. Çünkü ideolojik birliğe sahip olup da, çeşitli siyasi ve örgütsel sebep ve **bahanelerle** ayrı ayrı örgütlerde olanların yanyana gelmesi; safların netleşmesine hizmet eder.

Ama şurası bir gerçektir ki, R. Tanyeri'nin ORTAK YAYIN ORGANI çağrısının esas hedefleri olan AEP yanlıları arasında bir ideolojik birliğin olup olmadığı bile bugün gerçek anlamda belli değildir. Çünkü bu gruplar arasında bir birlerinin çizgisi ile köklü bir hesaplaşma mevcut değildir. Her grubun kendi içinde de bir dizi eğilimler vardır. Bunlar arasında da kesin hesaplaşma, ayrılığın sınırlarının kesin hatları ile çizilmiş olması sözkonusu değildir. Yani yalnızca bunların ortak yayın organı bile bugünkü şartlarda kendi içlerinde azından temel sorunlarda varolan ayrılıklar üzerine tartışmayı merkeze koymaz ise, gerçek anlamda ideolojik birliğe hizmet etmeyecek, yalnızca varolan görüş ayrılıklarını yokmuş gi

bi göstermeye hizmet edecektir.

Kaldı ki, bugün gerek uluslararası planda; gerekse Türkiye'de Marksist-Leninistlerin M-L örgüt içinde birleşebilmesi için acil ihtiyaç duyulan şey, AEP çizgisini doğru bulanların birleşmesi değil; Marksizm-Leninizm adına konuşan, Marksizm-Leninizmden şu veya bu ölçüde etkilenmiş, devrimci konumda bulunan, proletarya önderliğinde bir devrimi gerçekleştir -mek için proleter partinin gerekliliğini savunan bütün grup ve kişilerin ayrılıklarını kesin olarak belirlemek için bir mücadele yürüt meleridir. İşte bugün bu yüzden acil ihtiyaç olan ORTAK YAYIN ORGANI, TARTIŞMA YAYIN ORGANI OLMAK zorundadır.

Bu tartışma yayın organı, bugün uluslararası komünist hareket içinde de, Türkiye'de de canalacı temel sorunlarda değişik grup ve kişilerin görüşlerini (bu grup ve kişilerde aranan nitelik, öncelikle devrimci olmak, Marksist-Leninist olma iddiasında olmak, tartışmayı ilerletici rol oynamak olmalıdır. Gerektiğinde eğer tartışmayı ilerletmek için, devrimci olmayan bir konuyla belgeli hesaplaşma ihtiyacı duyulursa, devrimci olmayan bir grup ve ya kişinin bir yazısı da —onun eleştirisiyle birlikte— bu özel amaç belirtilerek— yayımlanabilir) yayınlamalı; **teorik** sorunların çözümlenmesine hizmet etmelidir.

Açıktır ki, böyle bir tartışma yayın organının planlanması; teknik olarak nasıl olacağı, redaksiyonunun nasıl oluşturulacağı, bizim açımızdan ne gibi zorluk ve sorunları olduğu v. b. önceden detaylı olarak tartışmayı gerektiren bir sorundur. Biz bunları bir başka yazıda tartışacağız.

Ama önce böyle bir yayın organından beklene nin ne olduğu üzerinde anlaşmak, amacın ne olduğu konusunda anlaşmak gerekir. Biz **şimdilik** amacı, kendine Marksist-Leninist diyen grupların (Bu konuda bugün kendine Marksist-Leninist diyen gruplar arasındaki ayrımların nasıl yapılması gerektiği; öncelikle bu tartışma yayın organının kimlerle çıkarılması gerektiği ve çıkarılabileceği vb. konularını bir başka yazıda tartışacağız) aralarındaki ayrılıkların sınırlarını kesin bir şekilde çizmeye hizmet etmek olan bir TARTIŞMA YAYIN ORGANININ **ih tiyaç** olduğu ve bunun yaratılmasının şartlarının da belli ölçülerde olduğu düşüncesinde olduğumuzu söylüyoruz. Ve bütün yoldaşları, ve bütün devrimcileri bu düşünce üzerine tartışmaya çağırıyoruz.

1 Haziran 1985

İ. Güzel

Not: Önümüzdeki sayılarda bu sorunun tartışma sının gelişmesi içinde ileri ve varsa diğer grupların "ortak yayın organı" konusundaki görüşlerini belgeleyip; onlar hakkında genişçe tavır takınmaya; ve kendi görüşlerimizi koymaya çalışacağız.

AÇIK TARTIŞMA:**MARKSİZMİN SKOLASTİK BİR YORUMU MU?
YOKSA SKOLASTİZME KARŞI MÜCADELE ADINA
MARKSİZMİN ÖZELLİKLE SINIF MÜCADELESİ
İLE İLGİLİ İLKELERİNİN AFFEDİLMEZ BİR
KÜÇÜMSENİŞİ Mİ?**

Bolşevik Partizan'ın 16/17. sayısında "Yöntem Üzerine... Ya da Marksizm-Leninizm Yalnızca Yöntem Midir?" başlıklı bir tartışma yürütülmüştü.

Bu tartışmanın bir yanını "Yöntem Üzerine" başlıklı bir yazının yazar(lar)ı; diğer yanı-

nı ise buna cevap yazan ben oluşturuyordum.

Şimdi benim yazıma cevabi olarak yazılmış, "Marksizmin Skolastik Yorumuna Açık Bir Örnek" başlıklı, tartışmayı sürdüren bir yazı geçti elime.

Yazı aynen şöyle:

Marksizmin skolastik yorumuna açık bir örnek

"Yöntem Üzerine" başlıklı yazıyla eleştirisi Bolşevik Partizan'ın 16. sayısında yayınlandı. Oldukça iddialı bir üslupla kaleme alınan "eleştiri" yazısı, Marksizm konusundaki kavrayışsızlığın, onu şematik kalıplar içerisine hapsetmenin açık bir örneğidir. Ama bu da, sözümlenilen Lenin'e dayandırılmaya çalışıldığından, çok keskin iddialarla yapılan bu çıkışın altında Marksizmin kapsamını daraltan, onun sınıf mücadelesine yön verme özelliğini bir kenara bırakan skolastik bir mantığın yattığını bir kez daha ortaya koyma gereği doğmuştur. Tartışılan konu bizzat Marksizmin kapsamı olduğundan, sık sık Marksist klasiklere başvurma ihtiyacı duyulacaktır. Yapılan alıntılar da dogmatik bir tarzda ele alındığından, bu dogmatik yaklaşımı açığa çıkarmak ve çarpık yorumların temelini kavramak açısından da bu gereklidir.

Yazının girişinde "buhran" konusunda bir yaklaşım getirilmeye çalışılıyor. Ve bu arada da "Yöntem Üzerine" ile görünüşte bir benzerliğin olduğu vurgulanıyor. Hemen ifade edelim ki benzerlik sadece görünüştedir. Özde tamamen bir farklılık mevcuttur. Onlara göre buhranın sebebi Marksizm-Leninizmin ilkelerinin yeterince kavranamamış olmasıdır. Buhranı aşmanın yolu ise ilkeleri kavramaktır. Bu söylenenler ilk bakışta kulağa hoş gelmektedir, ama mesele biraz derinleştirilmeye kalkıldığında hiç de hoş olmayan cızırtılar gelmeye başlamakta-

dır. Şundan:

Meselenin başında ilkelerle somut pratik bir birinden ayrı düşünüldüğünden, ilkelerin kendisine olduğundan farklı bir anlam yükleniyor ve mantık bu anlam üzerine inşa ediliyor. İlkelerin kavranışı, pratiğin sorunlarına çözüm arayışı içerisinde değil de, pratiğin, onun sorunlarının dışında ele alınıyor. Önce ilkeler teker teker kavranacak, sonra adım adım pratiğe müdahale edilecek ve buhran aşılmış olacaktır(!) Ülkemiz devrimci hareketi (1) içerisinde de hakim olan, kalıplaşmış birtakım sözde ilkeleri ezberliyerek teorik cephedeki mücadele görevini çözmüş sayan anlayışa tepki olarak B Partizan aynı mantığın biraz daha derinleştirilmiş şeklini ortaya koymaktan başka bir şey

(1) Devrimci hareket derken, emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin işbirlikçisi olmayan, düzene karşı mücadele eden güçleri kast ediyoruz. Esasında buhran Marksist hareketin buhranıdır. Ancak Marksist bir hareketin yaratılamamış oluşu ve aynı zamanda devrimci hareketin Marksizm-Leninizm adına hareket ediyor oluşu, buhranı genel olarak devrimci hareketin buhranı olarak ele almayı gerektirmektedir. Marksistlerin sorunları ortaya koymaları ve proletaryanın çıkarları doğrultusunda bütünlüklü bir alternatif oluşturmaları buhranın tek çözümüdür.

yapmamaktadır. Teoriyle pratik arasındaki kopukluğu ortaya koyacağı yerde, teoriyle pratiği birbirinden iyice uzaklaştırılmaktadır. Onların iddia ettiklerinin tersine, buhranın sebebi **ortaya çıkan olguların çözümlenememesi, proletaryanın yolunun aydınlatılmamasıdır.** Mevcut olguların doğru bir analizi yapıldığına da çözüm yolu açılacaktır. Teorinin yüksek düzeyde kavranışıyla, pratiğin yorumlanması aynı sürecin unsurları olduğundan, her iki alanda da görülecek gerilemeler, boşluklar, süreçte tıkanmaya yolaçar. Tıkanıklığın göstergesi çözümsüzlük, kargaşa ve netlikten yoksunluk - tur. Çözüm yolu çözümsüzlüğe, kargaşalığa son vermektir; bu da ancak pratik olguların çözüm lenmesi ve görevlerin doğru bir tarzda ortaya konmasıyla mümkündür. Teorinin gelişimi de aynı sürecin ürünüdür.

Yazının ilerki bölümlerinde de gösterileceği gibi, Bolşevik Partizan Marksizm-Leninizm - min ilkelerini pratikten kopardığından pozitif bir yaklaşıma ulaşmakta, Marksizmi kavrayıştaki bu yaklaşım, buhranın tespiti konusunda da devam ettirildiğinden ayaklar tamamen yerden kesilmektedir. Tabii ki çözüm konusunda da aynı yaklaşım gündemdedir.

Bolşevik Partizan'ın temel eleştirisi Marksizmle diyalektik materyalizm arasındaki ilişki konusundadır. "Yöntem Üzerine"de Marksizm-Leninizmin bir yöntem, bir mantık bütünlüğü, bütünsel bir tarih teorisi olduğu vurgulanıyor ve ilkelerin bizzat bu mantığın ürünü olduğu ve ondan koparılamayacağı açıklanıyordu. Bolşevik Partizan da kendi dogmatik kavrayışını haklı çıkarabilmek için, açıkça diyalektik materyalizmle Marksizmi ayırma yolunu seçmektedir. Onlara göre diyalektik materyalizmi savunmak Marksist olmak için yeterli değildir, diyalektik materyalizm onun ilkelerinden sadece biridir; bundan ötürü de Marksizmin ilkelere tümünü, hiç değilse çoğunu savunmak, bu arada diyalektik materyalizmi de savunmak Marksist olmanın şartıdır. İlk bakışta doğru gibi gelen bu yaklaşım, diyalektik materyalizminden ziyade Marksizmin kapsamını daraltmakta, ilkeleri teorinin kaynağından kopararak fetişize etmektedir. İlkeler mantık ve pratik ilişkisinin dışında düşünüldüğünden, soyutlama gücünün önemi tamamıyla yadsınmakta ve klasik sosyolojik bir yaklaşıma ulaşılmaktadır. Oysa Marx, sınıf mücadelesini çözümlenme ve yönlendirme esas dayanağın soyutlama gücü olduğunu vurgulamaktadır. (Kapital cilt 1, Önsöz)

Diyalektik materyalizm ve soyutlama gücünün önemi yadsındığından, Marksizmin bilimsel bir ideoloji olduğu gerçeği de unutulmaktadır. Marksizmin bilimsel bir ideoloji olduğu gerçeği yadsındığında ise, ilkeleri topluma şematik bir şekilde uygulama noktasına varılmaktadır. Hayatın kendisini soyutlayarak sorunlara çözüm getirme anlayışı terkedildiğinden, buhrana doğru bir müdahale de mümkün olamaz. İlkeler nasıl ele alınacak? İlkelerin Marksist dün

ya görüşüne bağlı ve o mantığın pratiği yorumlaması sonucu oluşan formülasyonlar mı oldukları; yoksa ondan kopuk, kendi başına sorunların çözümünü sağlayacak sihirli formüller mi olduğu — işte sorunun odak noktası.

Tartışmayı daha somut bir zemine oturtmak için önce Bolşevik Partizan'dan bir pasaj aktaralım:

"(Marksizm yalnızca yönteme indirgenildiğinde ise diyalektik ve materyalist olan herkes Marksist olur! Einstein Marksisttir! Darwin Marksisttir!... Onlar anti-kömünist de olsalar fark etmez! Ne de olsa diyalektik materyalisttirler! -YN) Ona göre bunun tersini savunmak, ML olmanın bütün tarihi dönemler için geçerlik taslarını koymamak; Marksist genel değerlendirmesinin belli dönemler için değişik talepler gerektirdiğini belirtmek; ona göre davranmak; "Marksist bilgi teorisini görecelik seviyesine indirmektir." (BP 16/17, s.47)

Burada ele alınması gereken iki nokta vardır. Birincisi doğabilimcilerin diyalektik materyalist olup-olmama sorunu, ikincisi de "Yöntem Üzerine"ye ilişkin olarak ileri sürülen, "her dönem için geçerli kıstaslar arama" iftirası ve göreceliliğe dayanan mantığı haklı çıkarma anlayışı. Önce ikinci noktadan başlayalım.

Hemen belirtelim ki Bolşevik Partizan kendi anlayışında iç tutarlılığa sahip değildir. Hem "Yöntem Üzerine"yi Marksizm-Leninizmin ilkelere reddetmekle suçluyorlar, hem de onun "bütün tarihi dönemler için geçerli kıstaslar" aradığını iddia ediyorlar. Bu açık bir çelişkidir. Kendi akıllarınca "Yöntem Üzerine"yi tarihe kesin kurallar koymakla suçluyorlar. Ne var ki bu, kendi göreceli mantıklarının üzerini kapamak için getirildiğinden, başka bir noktada, "ilkelerin reddedildiği" vb. bir yaklaşımla tam tersi bir sonuca ulaşıyorlar. Bir kez Bolşevik Partizan, görecelilik konusunda, her dönem geçerli kıstaslar koymadığından eleştirilmiyor, nesnel gerçeğin doğru bilgisinin elde edilebileceğini yadsındığı için eleştiriliyor. Ki Bolşevik Partizan'ın kendi hakkındaki ve Marksizmi kavrayışı konusundaki kuşku yeterince gösterilmişti. Bu konuda söyleyebilecek sözü olmayan Bolşevik Partizan yazarları el çabukluğuyla bu konuyu geçiştirmeye çalışırlarken, birdenbire tutarlı ilkeci - likten vazgeçiyorlar.

Marksistler her dönem koşulların gelişimi, sınıf mücadelesinin boyutları hakkında berrak fikirlere sahip olmak zorundadırlar. Bilimsel bir yaklaşımla koşulların analizi yapılır ve bunun sonucu olarak dönem hakkında bir yargıya varılır. Ve buradan da pratik ilkeler çıkarılır. İlişkilerin boyutları değiştiğinde, yaklaşım da ona uygun olarak değişmek zorundadır. Koşullar değiştiği halde yeni koşullara uymayan eski anlayışları savunmak diyalektik materyalizmden uzaklaşmaktır. "Yöntem Üzerine"de net fikirlere sahip olmanın zorunluluğu vur

gulanıyordu. Eğer doğru bir yaklaşımla yola çı kılıyorsa, sürecin her anında elde edilen fikirler doğru fikirlerdir ve doğru bir politika izlemek için bunu tutarlılıkla savunmak gerekir. "Kavradığımız ölçüde Marksizmin ilkelere savunuyoruz", "hatalarımızı kavrama sürecinin başındayız" vb. türünden kuşkular işin içerisine girerse, bilginin nesnel gerçeği yan sıtma özelliği gözardı edilir. Bolşevik Partizan'ın bir türlü anlamak istemediği, her sürecin doğru bilgisinin elde edilebilirliği. Sınıf mücadelesinde insiyatifi elde tutmanın tek garantisi de, sürecin doğru bilgisinin elde edilip, bunun süreklileştirilmesidir. O bilgi sürecin kendisine, yani o koşullara göre mutlak, ama tarihi sürece göre görelidir. Koşullar değiştiği an, bilgi yeni gerçeğe uymaz ve bu nedenle yeni gerçeğin bilgisinin elde edilebilirliğini "bütün tarihi dönemler için geçerli kıstaslar koymak" olarak nitelendiriyor. Aslında farkında olmadan kendileri, ilkeleri diyalektik materyalizmden ayırırken "bütün tarihi dönemler için geçerli kıstaslar"ı da getirmektedirler. Ama ne farkeder bir ilkeyi daha yanlış kavramışlar!

Bolşevik Partizan'ın göreceli ve seçmeci mantığını daha iyi kavramak için yine kendilerine başvuralım.

" Bizim şu anda bu bilgilere sahip olmamamız ya da yeterli bir biçimde sahip olmamamız, onların doğruluğunu ve varlığını ortadan kaldırmaz. Bugün bizim Marksizm konusundaki bilgimizin eksik olduğunu söylemenin "bilinemezlik" ilgisi yoktur." (s.16, s.47)

Bu yaklaşımın yanına hemen bir aktarma daha yaparak anlayışı bütünleştirelim:

" Oportünist ve revizyonistlerden ayrıldığımız yan, bizim Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavradığımız ölçüde savunmamız olmuştur." (BP s.8)

Buradan tekrar 16. sayıya atlayarak mantığı iyice pekiştirelim.

" Bugün bunu, Marksizm-Leninizmin teorisini kendine temel alanlar Marksist-Leninisttir diye formüle etmek gerekir. Ama bu çok genel bir tanımdır. Ve Marksizm-Leninizmin bütün bilimler gibi süreç içerisinde kavranacağı bilindiğinde; Marksist-Leninist olmak için her dönem geçerli kıstaslar konamayacağı, her dönemde kendine Marksist-Leninist diyenler içinde en az yanlış yapanların ve herşeyden önemlisi ML'in devrimci özüne gerçek anlamda sahip çıkanların —ağır hatalarına, sapmalarına rağmen— Marksist-Leninist genel değerlendirmesi içinde yer aldıkları anlaşılır." (s.47)

Bütün bu aktarmalarda ortaya konan anlayışın temel hedefi, durumun teorisini yapmak, hataları erdemleştirmektir. Yani Marksizm Bolşevik Partizan'ın içinde bulunduğu açmazların teorisi durumuna indirgeniyor.

Birinci pasajda Marksizmin nesnelliğinden bahsediliyor; ne var ki kendi bilinçlerine ye-

terince güvenmeyişleri, onları, biz kavrasak da kavramasak da Marksizm doğrudur, onun doğru olduğunu düşünmemiz bile, bizim Marksist olmamız için yeterlidir mantığına götürmektedir. Bizim bunu kavrayıp kavrayamamız onun doğru olduğunu ortadan kaldırmaz deniliyor. Ne yazık ki Marksizmin doğruluğunu ortadan kaldırmayan neden, sizin Marksist olmanızı ortadan kaldırmaktadır. Ayrıca bu biraz da Kuran-ı Kerim'in anlamını bilmeden kafasını dertli dertli sallayanların tavrına benzetilmektedir.

İkinci pasajda, oportünistlerden ve revizyonistlerden ayrıldıkları temel olarak "Marksizm-Leninizmin belirli ilkelerini kavradıkları ölçüde savunmaları"nın gösteriyorlar. Dikkat edelim, "belirli ilkelerini kavradığımız ölçüde savunmamız" deniliyor. "Yöntem Üzerine" de DHB'ne atıfta bulunarak, kendilerini değerlendirenlerken, ilkelerin bazılarını kavramıştık bazılarını kavramamıştık vb. türünden yaklaşımlarını eleştirmiş ve BP ile yaklaşım benzerliğini ortaya koymuştuk. Bolşevik Partizan "DHB ile bizim tavrımızı karşılaştırmak kötü bir demagojidir" diyor (S.16, s.47) Peki soruyoruz: Marksizm-Leninizmin belirli ilkelerini kavradığınız ölçüde savunmanız belirli ilkelere kavramadığınız, bazılarını da eksik veya yanlış savunduğunuz anlamına gelmez mi? DHB'nin dediği de bu değil mi? Dahası, siz bunu iyice temellendirmeye çalışıyorsunuz.

Üçüncü pasajda ise, çok ince bir şekilde kendi durumlarının teorisini yapıyorlar. Orada da Marksizm-Leninizmin bazı ilkelerinin kavranmış olabileceği, bunun Marksist olmamak için bir neden olmayacağı ileri sürülüyor. Yanlış anlamadık, kendisine Marksistim diyenler için de en az hata yapanlar Marksistmiş. Bu az hatanın kapsamına "ağır hatalar, sapmalar" da girdiğinden, Marksizmin sınırları iyice belirsizleşiyor. Bu noktada yeni bir sorun çıkıyor karşımıza; az hata yapanları (pardon ağır hatalarına, sapmalarına rağmen) diğerlerinden nasıl seçeceğiz? Bolşevik Partizan'ın bu konuda da bir ilke koyması sorunu kolaylaştıracaktır herhalde. Bu ilke de ilkeleri ayırtırmanın ilkesi ya da hataların dozajını ölçme ilkesi olacaktır. Öyle ya, hangi ilkelere ne kadar hata yapılırsa veya yapılmazsa Marksist olunur veya olunmaz — bunu anlamının en kolay yolu böyle bir ilke önermektir. İş buraya vardığından "az Marksist, çok Marksist" kavramlarını da kullanmaları gerekecektir. Eğer bunu yaparlarsa, gerçekten de "Marksizmi geliştirme" görevinde önemli bir mesafe katetme hakkını kazanmış olacaktır. Bu konuda onları kutlamak görevimizdir.

Yine aynı pasajda "ve Marksizm-Leninizmin bütün bilimler gibi süreç içerisinde kavranacağı bilindiğinde..." şeklinde bir başlangıçla cümle devam ettiriliyor. Burada Marksizm-Leninizmin doğabilimleriyle özdeş görülmesi durumu sözkonusudur. Bilindiği gibi, doğabilimler bilimadamları tarafından geliştirilir ve öğ-

renmek de verili nesnelere üzerinde çalışmayı gerektirir. Yani olgu önümüzde her zaman hazır. Laboratuvarda denenir ve sonuç alınır. Bazı elementleri öğrenmek, öbürlerinin özelliklerini de bilmek için yeterli değildir. Süreç içerisinde o elementlerin özelliklerinin de öğrenilmesi gerekir. Bolşevik Partizancılar Marksizmi kavramayı da bu şekilde düşünürler. İnsanı, pratiğin Marksizmi öğrenmeye zorladığı ve gene pratiği yorumlama sürecinin teoriyi kavrama süreciyle aynı süreç olduğu gerçeği bir çırpıda ortadan kaldırılıyor. Soyutlama gücünün yerine, doğabilimlerinin yaklaşımı geçiriliyor. Olguları bütün çelişkileriyle birlikte ortaya koyanlar ve sorunların çözümü için gerekli araçları oluşturmaya çalışanlar Marksist bir yaklaşıma sahiptir. Hayatın gelişimi yeni sorunlar, yeni çelişkiler ortaya çıkardığından, süreç içerisinde bunları üstün bir soyutlama gücüyle ortaya koyarak, başka yeni araçlar oluşturmaya çalışmak Marksist yaklaşımın gereğidir. Yani "bütün diğer ilimler gibi süreç içerisinde kavramak" değil, Marksizmi kavrayışın ışığında pratiğin sürekli çözümlenmesini gerçekleştirmektir esas olan.

Genel mantığa baktığımızda, Marksizm-Leninizmin bütünsel bir tarih teorisi, dünya görüşü olduğu ve bunun da kendisini, pratiğin sorunlarına cevap vermesinde, proletaryanın yolunu aydınlatmakta gösterdiği ve gündemdeki sorunları kavrayanların ve aşma mücadelesi verenlerin Marksist olabileceği gerçeği göz ardı ediliyor. Marksizmin pratik değeri rafa kaldırılıyor, bunun yerine soyut ölçüler, skolastik akıl yürütmeler geçiriliyor.

Birinci noktaya gelince... Burada karşımıza diyalektik materyalizmin kapsamı çıkmaktadır. Diyalektik materyalizm sadece doğabilimlerle ilgili bir yöntem midir, yoksa doğabilimlerle birlikte toplumbilimi de kapsar mı? Bolşevik Partizan'a göre diyalektik materyalizm sınıf mücadelesinin kavramıdır. Bundan ötürüdür ki, "anti-komünist" olan biri de diyalektik materyalist olabiliyor. Bu yaklaşım diyalektik materyalizmin kapsamını daraltmakta, onu burjuvazi için kabul edilebilir bir şekle sokmaktadır. Oysa diyalektik materyalizmin anlamı ve kapsamı çok daha geniştir. O doğabilimlerle birlikte, toplumbilimini de kapsamına almaktadır. Bolşevik Partizan'ın iddia ettiği gibi sınıf mücadelesinden kopuk değil, bizzat sınıf mücadelesinin gelişiminin ürünüdür. Hegel'de diyalektik vardı, o dönemki doğabilimlerde de diyalektik vardı; birçok felsefecide ve genel olarak doğabilimcilerde materyalizm vardı. Ancak diyalektik materyalist bir teori sözkonusu değildi. Proletaryanın ortaya çıkışı ve gelişimi, onun dünyayı açıklama tarzının ortaya çıkışını da kaçınılmazlaştırdığı içindir ki, diyalektik ve materyalizm, mistik kalıplardan sıyrılmak ve yeni bir teorinin temel taş-

ları olmak konumuna yükseldiler. Bir başka deyişle diyalektik materyalizm düşüncesinin tarihin içine oturtulmasıdır. Bu da proletaryaya - burjuvazi çelişkisinin bilince en geniş kapsamıyla yansıtış şekline başka bir anlam taşımaktadır.

Diyalektik materyalizm doğabilimlerin kapsamını aştığı ve toplumbilimini de kapsadığı içindir ki bir dünya görüşü olma özelliğini kazanmıştır. Doğabilimlerde de kendiliğinden bir diyalektik materyalizm vardır, ama bu bilimadamlarının dünya anlayışı değildir. Lenin'in de belirttiği gibi içgüdüsel bir diyalektik materyalizmdir. (Materyalizm ve Ampriokritisizm) Bu anlayış laboratuvarın sınırları dışına çıktığında tamamen kaybolmaktadır. İnsan sosyal bir varlık olduğundan yaklaşımı da esas olarak sınıf mücadelesi bağlamında değerlendirilir. Bilimadamları genellikle sosyal olguların değerlendirilmesinde, idealizme ya da karma materyalizme kaydıkları için, düşünce sistemlerinin esasını da bu yaklaşım oluşturur. Marx Feuerbach'a doğa alanında materyalist ama sosyal olguların değerlendirilmesinde idealist derken onun diyalektik materyalist bir yaklaşıma sahip olmadığını vurguluyordu.

Bilimadamlarının diyalektik materyalizmle ilişkilerini daha açık kavrayabilmek için Engels'e başvuralım:

"Ve spekülasyon eğilimin hiçbir zaman etkili olmadığı bu bilimler moda olunca Wolf'un en aşırı yavanlıkları dahil, eski metafizik düşünce tarzı da yeniden yaygınlaştı. Hegel artık yoktu, doğabilimlerinin yeni materyalizmi geliştirdi. Ki teori bakımından bu 18. yüzyıl doğa bilimleri materyalizminden hemen hemen hiç farklı değildir. Ve birincinin ikinciye üstün lüğü yalnızca özellikle kimya ve fizyoloji alanlarında çoğunlukla daha zengin bilimsel zemeye sahip olmasındadır. Burada Buchner ve Wogt'ta ve hatta bağınaz Feuerbach'cı geçinen ve en basit kategorilerde en eğlendirici biçimde kendi kendini mat eden Maksotte bile, en aşağı yavanlığa kadar yönelen Kant öncesi dönemin dar görüşlü burjuva düşünüş tarzını bulmaktayız. Burjuva sağduyusunun sakat beygiri, varlığı olaydan, nedeni sonuçtan ayıran çukurun önünde elbette ne yapacağını bilmeyerek durur kalır; ama insan soyut düşüncesinin gebelerle dolu alanında at sürüp avlanmaya çıktığı zaman kötü bir beygire binmemeye dikkat etmelidir." (K.Marx'ın Ekonomi Politiginin Eleştirisi; Ekonomi-Politigin Eleştirisine Katkı, s.35)

Engels'in yukarıda ifade ettiği şey, doğabilimcilerin toplumsal alanda kendi kendilerini mat ettikleridir. Dar görüşlü burjuva düşünüş tarzı, onların hakim düşünce biçimidir. Onların diyalektik materyalist olmalarının tek koşulu, laboratuvardaki bilimsel yaklaşımı, toplumsal olguların irdelenmesinde bir kenara bırakılmaları, yani burjuva düşünüş tarzını aş-

malarıdır. (Yanlış anlaşılmasın, laboratuvardaki yaklaşımın korunmasından söz ederken, doğabilimlerle toplumbilim arasındaki farklılığı gözardı etmiyor, sadece olguların iç bağlantılarını, çelişkilerini ve geçiş bağlantılarını tarih ve toplum alanında diyalektik materyalist bir yaklaşımla ortaya koymayı kaste ediyoruz. Burada deney değil, soyutlama gücü esastır.) "Burjuva sağduyusunun sakat beygiri" geçiş yerinde, çukurun önünde neden durur? Burjuvazinin sınıfsal çıkarları ideolojik planda öyle bir şekillenmeye yol açtığından. Ama diyalektik materyalistler nedeni sonuca bağlayarak, varlığı olayla bütünleştirerek çukuru binle aşar. Diyalektik materyalizm, olguların iç yapılarını ortaya koymanın yöntemini vermekle kalmaz, bizzat çözüm yollarını ve pratik mücadeleyi de kapsamına alır. Daha doğrusu **pratiğe müdahale edecek araçları bizzat o pratiğin kendisinin içerisinde çıkarmayı öngörür.** Ama gelin görün ki Bolşevik Partizan çukurun önünde duranlarla kötü bir beygire binmek istemeyenleri birbirinden ayıramamaktadır. Çünkü kendileri de kötü bir beygirle avlanmaya çıkmışlardır.

Genç Hegelcilere karşı mücadele içerisinde yazılan ve Marksist dünya görüşünün temellerinin ilk defa açıklandığı Kutsal Aile'ye ilişkin olarak Lenin'in belirttikleri, diyalektik materyalizmle Marksizm arasındaki ilişki konusunda açık bir fikir vermektedir. Lenin şöyle diyor:

"İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu adlı kitaptan önce yayınlanan ve en büyük kısmı Marx tarafından yazılan bu kitap yukarıda ana düşüncelerini belirtmiş olduğumuz devrimci materyalist sosyalizmin temellerini atmıştır." (Karl Marx ve Doktrini, s.51)

Engels, Feuerbach Üzerine Tezler'le ilgili olarak yaptığı değerlendirmede aynı yaklaşımı koymaktadır. Engels, "... Yeni dünya anlayışının dahiyane tohumunun atılmış olduğu ilk belge" (L. Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesi'nin Sonu, s.11) olarak değerlendiriyor Feuerbach Üzerine Tezler'i. Dikkat edelim Engels dünya anlayışı kavramını kullanmaktadır. Tezlerde esas olarak tarihe ve topluma yeni bir yaklaşım ortaya konmaktadır. Bu yaklaşım diyalektik materyalizmdir. Bizim yer yer yöntem, mantık veya tarih teorisi dediğimiz şey, Engels'in belirttiği dünya anlayışı kavramına denk düşmektedir. Lenin'in Kutsal Aile'ye ilişkin olarak belirttikleri de bu yaklaşımı desteklemektedir.

Engels'in dünya anlayışı dediği şeye Lenin dünya görüşü demektedir. Ve kullandığı anlam aynıdır. (Belki de ikisi de aynı kelimeleri kullanıyorlar, fakat çevirmenler aynı anlama gelen farklı kavramları kullanıyorlardır.) Marksist yöntemin kavranması için oldukça önemli bir yere sahip olan "Halkın Dostları" adlı eserinde Lenin materyalizmin derli toplu bir a

çıkılmasının yapılmadığını iddia eden Mihaylovski ve yandaşlarına Kapital'leri kanıt olarak göstererek şu yargıya varıyordu:

" Onlar dünya görüşlerini tanımladıkları zaman buna yalnızca materyalizm adını verdiler." (s.28)

Şimdi bu noktada bir de Bolşevik Partizan'a bakalım: "Yazar (Sözü edilen "Yöntem Üzerine"nin yazarı) Marksizm-Leninizm değil, diyalektik materyalizmi savunmaktadır. Yazar bu konuda ısrar etmesi halinde iyi bir diyalektikçi ve materyalist olabilir, ama bir Marksist-Leninist asla..." (S.16) Ne büyük hakaret değil mi? İyi bir diyalektik materyalist olabilmemiş ama Marksist-Leninist asla. Kaş yapayım derken göz çıkarmak diye buna denir işte. Eleştirelim derken farkında olmadan övgüyle noktalamışlar yazıyı. Böyle bir iltifata karşı elimizden teşekkür etmekten başka ne gelir ki.

Bolşevik Partizan'ın diyalektik materyalizmi olsa da olur, olmasa da olur cinsinden bir yaklaşımla ele alışının saçmalığını daha ne görebilmek için Engels'e kulak verelim.

" Alman idealist felsefesinden bilinçli diyalektikçi, onu doğanın ve tarihin materyalist anlayışıyla bütünleştirmek üzere kurtaran hemen hemen yalnızca Marx ve ben olduk." (Anti-Dühring, s.55)

Engels'in burada diyalektik materyalizme ulaştıktan bahsettiğini aklı başında olan herkes anlayabilir. Ama Bolşevik Partizan Engels'i yalanlayarak bilimadamlarının da bu düşünceye ulaştıklarını keşfetmektedir. Hem de buna Amerika'yı yeniden keşfetmiş gibi seviniyorlar. Ama sevinçleri boşuna, çünkü ayaklarının altındaki dalı kesiyorlar. Marksizmi-Leninizmi savunduklarını söylüyorlar ama vardıkları nokta Marksizm-Leninizm bir cesede çevirmektir. Çünkü onun teorik temellerinin gözardı edilmesiyle karşı karşıyayız.

Bu kez de Lenin'e başvuralım:

"... Oysa Marksizmin teorik temelleri diyalektik ve herşeyi kapsamına alan çelişkilerle dolu bir hareket anlamında tarih teorisidir." (Karl Marx ve Doktrini)

Yine aynı eserinde Lenin doğabilimleri ve toplumbilimlerinin materyalizmle ilişkisini şöyle açıklamaktadır:

" Felsefi materyalizmi derinleştiren ve geliştiren Marx onu mantıki sonucuna ulaştırdı ve onun yalnızca doğabilimlerini değil, insan toplumunun da bilimini kapsadığını gösterdi."

Bunlara da itirazınız var mı göreceli ve seçmecici mantığın savunucuları! Lenin de ilkeleri bir kenara bırakıyordur herhalde bay yazarlar. Ama bunu söylemeye cesaret edemezsiniz, çünkü o zaman Marksizm adına konuşmanız suya düşer. Bunu suya düşürmek istemediğinize göre, hala,

diyalektik materyalist olan biri bunu savunduğunda ve bu doğrultuda hareket ettiğinden ötürü Marksist olamaz diyor musunuz? Bir kere da ha Lenin'e dönelim de söyleyecek sözünüz kalmamın.

Mihaylovski ile tartışmasında Marksizminparlak bir savunusunu yapan Lenin şu sonuca varıyordu:

"Yıkıma kalkıştığınız öğretisi, birinci olarak tarihin materyalist anlayışına, ikinci olarak da diyalektik yönteme dayanır." (Halkın Dostları, s.64)

Eğer buna da itiraz edecek olursanız (olur ya, Lenin bunu 1894'te yazmıştı, daha gençti filan diye..) o zaman 1908'de yazdığı Ampriokritisizm'e başvuralım.

"Gerçekte, diyalektik materyalizmden, yani Marksizmden tam bir ayrılma; sadece sonu gelmez kaçamaklar, kurnazlıklar, sorunun özünden kaçma çabaları, kendi gerilemelerini maskeleme, genel olarak materyalizmin yerine bir çeşit materyalisti koyma, kısaca, Marx ve Engels'in sayısız materyalist tezlerinin doğru olan tahlillerini yapmayı kararlı bir şekilde reddetme." (s.8)

Gerek Lenin'den gerekse Engels'ten yaptığımız aktarmalar göstermektedir ki diyalektik materyalizm toplumbilimini de kapsamına almakta, bu bakımdan da sınıf mücadelesine direk müdahaleyi gerektirmektedir. Yani sınıf mücadelesi öğretisi de diyalektik materyalizmin kapsamı içerisindedir. Sınıf mücadelesi öğretisi diyalektik materyalizmden koparılmaya kalkıldığında proletaryanın sınıf mücadelesi anlayışına zıt sonuçlara ulaşılır.

Bu noktadan sonra gündemdeki sorunların tespiti veya Marksizmi öğrenmenin yolu konularında da Bolşevik Partizan'ın yaklaşımını irdelemeye çalışalım.

Diyalektik materyalizmi yolunmuş kuşa çeviren BP yazarları Marksizmin nasıl öğrenileceği konusunda da yeni keşiflerde bulunuyorlar. Marksizmi öğrenmeye nereden başlamak gerekir diye soruyorlar ve bu soruyu cevaplarırken de Marksizmin bütünsel bir teori olduğu gerçeğine ters sonuçlara varıyorlar. Onlara göre önce sınıf mücadelesine ilişkin eserlerden başlamak, sonra felsefe vb. gidilmelidir. Felsefeye öncelik tanıyanlar Marksizm-Leninizmin ilkelerini bir kenara bırakmaktadırlar, çünkü sınıf mücadelesi öğretisini dikkate almamaktadırlar. Mantık bu. Bakınız ne diyorlar.

"Bunun için de herhalde Marksizmin felsefe alanında doğrudan (mesela Anti-Dühring, Felsefe Defterleri, Materyalizm ve Ampriokritisizm vb.) eserlerinin incelenmesi öğrenme-kavrama işinin merkezine konacaktır. Merkeze konmak bir yana, Marksizm bu olduğuna göre, yalnızca bu yapılacaktır.

Bunun ötesinde yapılması gereken, Marksist yönteme dayanarak somut durumun somut tahlili

dir. Soruna böyle yaklaşıldığında, aslında Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili eserlerini incelemenin, hele bunu sistemli ve kollektif bir biçimde yapmanın gereği hiç mi hiç yoktur. Öyle ya, bunlar ölü ilkeler yığınidir. Yazar, Marksizmin öğrenilmesinde nereden başlamalı sorusunda bu sonuçlara açıkça varmıyor. Ama onun mantığı onu bu sonuçlardan başka hiçbir yere götürmez. Tabii eğer tutarlı ise." (S.16, s.44-45)

Tanrı yanlış yoldan korusun, işe bakın hele. "Yöntem Üzerine"nin yazarı üstü kapalı olarak Marksizmi öğrenmeye felsefeden başlamak gerekir diyormuş. Ne büyük günah! Dahası işin geri kalanını "ölü ilkeler yığını" olarak görüyormuş. Bolşevik Partizancılar yine yakayı ele veriyorlar: İşe felsefeden başlayanlar sınıf mücadelesine ilişkin eserleri okuma gereği duymazlarmış. Öyleyse şu meret felsefe kitaplarından devamlı uzak durulsa ilkelere halle gelmeyecek.

Marksizm bütünlüklü bir teoridir, dünya görüşüdür. Bu teoriyle yüzyüze gelenler, içinde buldukları koşullara bağlı olarak, şu veya bu klasiği okuyarak koşulları yorumlamaya çalışırlar. Önce felsefe üzerine okumak, sonra diğer kitapları okumak diye veya tersi bir kaide getirilemez. Çünkü felsefe üzerine olan kitaplar da sınıf mücadelesine ilişkindir, nasıl ki sınıf mücadelesine ilişkin yapıtlar felsefeye ilişkinse. Felsefe Defterleri, Anti-Dühring, Ampriokritisizm gibi klasikleri işin merkezine koymayı Bolşevik Partizan yazarları Marksizmden uzaklaşmak olarak değerlendiriyorlar. Peki, sözü edilen bu yapıtların içeriği nedir? Bu yapıtlarda Marksist dünya görüşünün temelleri ortaya konmaktadır. Bolşevik Partizan yazarları şematikliğe öyle alışmışlar ki, felsefeyle ilgili kitapları sınıf mücadelesiyile ilgisiz görüp ona göre gruplamaya gidebilmektedirler. Ayrıca bu yapıtlara uygun hareket etmek, onu kavramak hiçbir şekilde sınıf mücadelesinden kopmayı getirir mi?

Sınıf mücadelesi lafını dilinden düşürmeyen Bolşevik Partizan yazarları, pratikleriyle söylediklerine tam ters bir konumdadırlar. Marksizmi öğrenme konusunda seçmecî mantıklarıyla klasikleri sınıflandırdıkları gibi, pratik'le teori arasındaki ilişki konusunda da tam bir açmazın içerisindedirler. Onlara göre önce ilkelere öğrenilecek, ondan sonra pratiğin yorumuna geçilecek. İşte söylenen:

"Marksizm-Leninizmin ülke somutuna uygulanması çalışması da teorik çalışmanın bir bölümüdür ve ilkeler kavranıldığı andan itibaren teorik çalışmanın önündeki esas görev budur." (BP S.16, s.45)

"Marksizm-Leninizmin ülke somutuna uygulanması" ne demektir? Herşeyden evvel sınıf mücadelesinin aralıksız olarak devam ettiği ve Marksistlerin de sınıf mücadelesine kesinti-siz olarak müdahale etmek zorunda oldukları kabul edilmelidir. Sınıf mücadelesine nasıl mü-

dahale edilecek? Mücadele eden farklı sınıflar var ve bu sınıflar kendi konularının gereği olarak sürekli bir taktik değişikliği içerisinde dirler. Bu durumda Marksistlerin görevi proletaryaya kendi öz bilincini götürmek, ona yön vermektir. Bu da sınıflar arası ilişki ve çelişkilerin bütün boyutlarıyla analiz edilmesi ve gelişim dinamiğinin elde tutulmasıyla mümkündür. Nasıl ki sınıf mücadelesine katılmak aralıksızsa, koşulların tahlili de aralıksız olmak zorundadır. Yani somut koşulların analizi kesintisizdir. Zaten sınıf mücadelesinin içinde yer almak, ona yön vermeye çalışmak koşullar hakkında fikir sahibi olmadan mümkün değildir.

Ama Bolşevik Partizan'ın sözüne gidilecek olursa, önce ilkeler öğrenilecek, ilkeler öğretildiği "andan itibaren" pratiğin çözümlenmesine girişilecektir. O "ana" kadar sınıf mücadelesine hangi araçlarla müdahale edeceksiniz bay yazarlar?

Marksizmi kademe kademe öğrenmeyi ve pratiğe kademe kademe uygulamayı savunan Bolşevik Partizan yazarları tam bir karamsarlık ve açmazın içine girmişlerdir. Teorik çalışmanın çözümleneceği görevleri belirlerken de aynı yaklaşımı devam ettirmektedirler. Onlara göre önce Marksizmin ilkeleri öğrenilecek, o "andan" sonra uluslararası komünist hareketin öndeki sorunlar çözümlenecek, ikinci olarak modern revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele gündeme gelecek. Bunun sonunda ise ülke somutunun incelenmesi gerekiyor. En sonunda ise Marksizm-Leninizmin geliştirilmesi(!) görevi konuyor. Biraz uzun olacak ama, bunu kendi ağızlarından dinleyelim:

"Marksist-Leninist temel eğitime bağlı olarak bütün parti, uluslararası komünist hareketin genel hattı üzerine yürütülen teorik çalışmanın ve tartışmanın içine çekilmelidir. Çünkü ancak bu genel hattın çizilmesi ile Türkiye devriminin programını bütünlük içinde ortaya koymak da mümkün olacaktır..."

Teorik çalışmanın bu alanı; bir başka deyimle "Marksizm-Leninizmin ilkelerinin modern revizyonizme ve her türden oportünizme karşı savunulması" çalışması olarak da adlandırılabilir.

Teorik çalışmanın bu ilk iki alana bağımlı olarak ele alınması gereken üçüncü bir alanı; Türkiye'deki oportünizm ve revizyonizmle hesaplaşma ve Türkiye somutunun Marksist-Leninist ilkeler ışığında incelenmesi, Türkiye devriminin programının yaratılması alanıdır. Bu alanda yapılması gereken ve yapılabilecek ilk şey, Marksist-Leninist ilkelerin yeterli açıklığa kavuştuğu her alanda Türkiye'deki oportünizm ve revizyonizmle hesaplaşmaktır....

Bunun yanında, Türkiye somutunun incelenmesi ve programın temellerinin ortaya konması çalışması vardır. Öncelikle dünya komünist hareketinin program parçalarının ortaya konmuş olduğu noktalarda, partili belli yoldaş ve kurum

lara bunları Türkiye somutuna uygulaması görevi verilir...

Teorik çalışmanın bir başka alanı, Marksizm-Leninizmin ilerletilmesi diye ifade edebileceğimiz alandır (...). Ama Marksizm-Leninizmin ilerletilmesi görevi derin bir teorik bilgiye, ideolojik sağlamlığa ihtiyaç duyar (...) Marksizm-Leninizmi kavramadaki sığlığımız gözönüne alındığında, bugünkü seviyemizle Marksizm-Leninizmi ilerletme görevini çözemeyiz. O halde bu alandaki teorik çalışma görevleri, önemli ölçüde, bundan önce saydığımız teorik çalışma görevlerinin çözümüne bağlı olarak ele alınmak zorundadır ve bu alanda bugün partinin bu tür bir çalışma içine çekilmesi mümkün ve doğru değildir." (S.16, s.45-46)

İşte size Marksizmin fetişleştirilmesi ve pratikten koparılmasının açık bir örneği daha. Öncelikle teoriyle pratik arasındaki ilişki tersyüz edilerek, her ikisi de özerk olarak ele alınmaktadır. Marksizme göre, teorinin öğrenilmesi süreci aynı zamanda pratik sorunların bilincine varma ve onlara müdahale etme sürecidir. Önce teorinin öğrenilmesi, sonra görevlerin sıraya sokularak çözümlenmesi şeklindeki bir yaklaşım hayatın diyalektiğine aykırıdır. Çünkü sorunları, insanlar bilerek meydana getirmezler, onların iradelerinin dışında oluşur. Sorunların dayatmasıyla pratik görevler ortaya çıkar. Bu görevlerin nasıl ele alınacağı ve çözümleneceği, pratiğe nasıl bir anlayışla yaklaşıldığına bağlıdır. Pratiğe belli kurgularla ve soyut ilkelerle yaklaşıldığında, ister istemez hayatın öne çıkardığı görevlerin çözümünü değil de, hayatı ilkelere zorlama teorileriyle benzeştirilmesi yoluna gidilecektir.

Teori neden öğreniliyor? Kuşkusuz ki sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına cevap vermek için. Sınıf mücadelesine aralıksız olarak katılmak, dahası ona yön verme zorunluluğu, insanı direk olarak sınıf mücadelesinin sorunlarıyla yüzyüze getirecektir. Sınıf mücadelesi süreci sorunlara çözüm bulma, ortaya çıkacak yeni sorunlara karşı hazırlıklı olma ve aralıksız olarak, bütün çözüm araçlarından eksiksiz yararlanmaya doğru giden bir süreçtir. Her anında değişik sorunlar ve değişik çözüm araçları gündemdedir. Bu bakımdan proletaryanın temsilcileri, sınıf mücadelesinin boyutları ne olursa olsun, en uygun mücadele araçlarını elde edebilmek için, üstün bir teorik formasyona sahip olmak zorundadırlar. Teorinin kavranışının kendisi, pratik sorunların çözümü sürecinde gerçekleştiği gibi, ortaya çıkacak yeni sorunlar, ancak teorinin daha kapsamlı hale gelmesiyle çözümlenebilir. Teori, pratiğin soyutlanmasıdır ve tekrar pratiğe döndüğünde teorinin kapsamı genişler. Aksi halde, önce teori soyut olarak öğrenilsin, ondan sonra pratiğin çözümlenmesine girişilsin şeklindeki, sınıf mücadelesinden kopuk bir yaklaşıma varılır.

Önce uluslararası komünist hareketin görev-

lerin çözümünün ele alınması ve bundan sonra ülke koşullarının analizine gelinmesi şeklindeki yaklaşım da doğru bir yaklaşım değildir. Evet, uluslararası proletaryanın enter-nasyonalist bir politikası olmalıdır. Her komünist uluslararası sorunun çözümü için çaba sarfetmek zorundadır; hele de, uluslararası komünist harekette bu denli bir boşluğun olduğu bir dönemde, bunun önemi daha da artar. Ancak tek tek ülkeler proletaryası açısından ikili bir görev söz konusudur. Ulusal planda burjuva ziye karşı mücadele etmek, ülke koşullarının bilimsel bir analizini yapmak ve proletaryaya yol göstermek görevi, uluslararası komünist hareketin sorunlarıyla birlikte ele alınıp yürütülmesi zorundadır. Önce şuradan veya buradan başlayalım diye bir mantık ileri sürülemez. Önemümüzde bir sınıf mücadelesi süreci var, bu süreç bütün sorunlarıyla ve çelişkileriyle karşımızda durmaktadır; görev sürecin bütün yönlerini ortaya koymaktır. Bu da ister istemez, ulusal ve uluslararası görevleri bir bütünlük içerisinde ele almayı gerektirir.

Bugün proletarya hareketinin önündeki en önemli görev, sosyalizmde sınıf mücadelesinin nasıl sürdürüleceği konusunda açık bir fikre sahip olmaktır. Bu da Sovyetler Birliği'nde ve diğer sosyalist ülkelerde, revizyonizmin hakimiyeti ele geçirme sürecinin ortaya konmasıyla sağlanabilir. Bunun çözümlenmesi, hiçbir şekilde, ülkede sınıf mücadelesinin sürdürülmesi ve koşulların değişimine bağlı olarak, yeni taktiklerin geliştirilmesinden bağımsız olarak düşünülemez. Ülkenin iktisadi, sosyal ve siyasal yapısının analizi ve bu bağlamda proletaryanın stratejik hedefinin ve taktiklerinin oluşturulması süreci, aynı zamanda uluslararası görevlerin çözüm sürecine denk düşer.

Şu nokta da özellikle dikkate alınmalıdır ki ülkede sosyalizm mücadelesini bir kenara bırakarak demokratik devrim müptelaları, proletaryanın uluslararası sorunlarını da kavrayamazlar. Çünkü ülke koşullarını değerlendiren mantıkla, uluslararası sorunları değerlendirmeye çalışılan mantık aynıdır. Bolşevik Partizan da demokratik devrim müptelalarındandır. Ülke koşullarını ve proletaryanın görevlerini dikkate almayan Bolşevik Partizan, demokratik devrimi ilkeleştirerek, ülke koşullarını buna uydurmaya çalışıyorlar. Her sayısında, geleni geçeni demokratik devrimi kavramamakla eleştiren Bolşevik Partizan ve benzerleri, proletaryanın sorunlarına sahip çıkamazlar. Olsa olsa köylülüğün ve küçük-burjuvazinin sorunlarına sahip çıkabilirler. Tabii ki bu mantığı terk etmedikleri sürece.

Ülke koşullarının irdelenmesine ilişkin olarak, "Bu alanda yapılması gereken ve yapılabilecek ilk şey, Marksist-Leninist ilkelerin yeterli açıklığa kavuştuğu her alanda Türkiye'deki oportünizm ve revizyonizmle hesaplaşmaktır" şeklinde bir yargıya varıyorlar.

Bolşevik Partizan, göreceli, seçmecî ve bi-

linemezciğin karıştırıldığı bir mantığa sahip olduklarını söylediğimizde, yemin billah ederek Marksist olduğunu iddia ediyor. Ama aynı yazıda mantık bütün hatlarıyla gözümüzün önüne sergileniyor. "Marksist-Leninist ilkelere yeterli açıklığa kavuştuğu her alanda" diyor, burada ne anlatılmak isteniyor? İlkeler nasıl açıklığa kavuşturulacak? Marksizm-Leninizm proletaryanın teorisi, dünya görüşü olarak yeterince açıktır. Bolşevik Partizan hangi ilkeleri açık görmüyorsa açıkça söylemelidir. Yazının başında buhranla ilgili olarak, Bolşevik Partizan'ın ilkelerin kavranamamasını gösterdiğini belirtmiştik, ama şimdi bununla da yetinemeyeceğiz. Çünkü önce ilkelere açıklığa kavuşmuş olanlarla, kavuşmamışları ayırt etmek gerekecek. Aslında işi bu dereceye getirdikten sonra, insanın aklına kimyasal bir bileşiği elemanlarına ayırma deneyi geliyor.

Şimdi gelelim "Marksizmin geliştirilmesi" ün lü görevine. Bolşevik Partizan yazarları, "Ama Marksizm-Leninizm ilerletme görevi derin bir teorik bilgiye; ideolojik sağlamlığa ihtiyaç duyar(...) Marksizm-Leninizm kavrayıştaki sığlığımız gözönüne alındığında, bugünkü seviyemizle Marksizm-Leninizm ilerletme görevini çözemeyiz(...) ve bu alanda bugün partinin bu tür bir çalışma içine çekilmesi mümkün ve doğru değildir" diyorlar. Burada Marksizmin fe-tişleştirilmesi ve pratikten koparılması çok açık olarak görülmektedir. "Marksizm-Leninizm ilerletme görevi derin bir teorik bilgiye, ideolojik sağlamlığa ihtiyaç duyar" da diğer görevlerin çözümü böyle bir şey gerektirmez mi? Öyle ya, Marksizmi kavrama derecesini biraz daha ilerletiyorlar: Biraz kavrayınca ilkelerin bazıları açığa çıkacak ve bazı görevler de çözümlenecek, kavrayışın derecesi ilerledikçe çözümlenecek görevler de değişecek — kim demiş ki BP göreceli mantığı savunuyorlar.

Marksist dünya görüşü tarihe ve topluma yaklaşımda bir perspektif sunar. Bu perspektifin koşulları irdeme, onun iç çelişkilerini açığa çıkarma ve çözüm araçlarını ortaya çıkarma süreci; aynı zamanda, teorinin kendisinin de gelişim sürecidir. Bilgiçlik taslayarak "Marksizmi ilerletme" görevi koymak tamı tamına skolastisizmdir. Çünkü Marksizm, pratikten kopuk, kendi kendine hareket eden özerk bir teori düzeyine indiriliyor. (Hegel'in kulakları çınlasın.) Marksizm pratikten koparıldığı an ölü hale gelir. Bu bakımdan başlı başına "Marksizmi ilerletme görevini çözme" şeklinde bir görev koymak, onu pratikten soyutlamak, öldürmektir.

Hiçbir zaman ve hiçbir yerde Marksistler, Marksizmi ilerletme diye bir görev önlerine koyma saçmalığına düşmemişlerdir, sadece sınıf mücadelesinin öne çıkardığı sorunları çözmeye görevere sarılmışlardır. Teorinin kavranışı, pratiğin analizi ve teorinin zenginleşmesi... Bunların üçü de aynı sürecin kapsamına girer ve sınıf mücadelesine yön verebilmek için bunun sürekliliği sağlamak zorundadır."

Tartışmanın bu aşamasında ben bu yazı ile de taylı bir uğraşma yerine, görüş ayrılıklarının bence **temel noktalarını** tezler halinde öne çı karan bir tavır takınmayı gerekli görüyorum. Çünkü görüşümce bu yazı 16/17. sayıda savunulan temel görüşlerde bir değişmeyi gösterme - mektedir. Görüşümce yazının yazar(lar)ı "Yön- tem Üzerine" başlıklı yazıdaki temel yanlışla rını sürdürmektedirler.

*

Ben temel ayrılık noktaları konusunda bir kez daha tezler halinde görüşlerimi belirtmeden ön ce, 16/17. sayıdaki yazımda yaptığım, ve "Mark sızmin Skolastik Yorumuna Açık Bir Örnek" yazısında da —haklı olarak— eleştirilen bir ö nemli hata üzerinde durmak istiyorum.

Önemli bir yanlışım üzerine

Sözü geçen yazıda ben, "Diyalektik materyaliz mi Marksizm ile eşitleme" şeklindeki düşünce ile polemik yürütürken, "Lenin'de Marksizmi, o nun bir ögesi olan Marksist Diyalektik Mater yalizmle eşitleme saçmalığı yoktur" dedikten sonra bir dipnotta şu açıklamayı yapmıştım:

" Dikkat edilsin, **Marksist** diyalektik mater yalizmden sözediyoruz... Çünkü "Marksist olma yan" diyalektik materyalizm ve diyalektik ma teryalistler de vardır. Bunu tabii Marksizmi diyalektik materyalizm ile bir ve aynı şey gö renler anlayamaz. Marksist diyalektik materya lizmi, Marksist olmayan diyalektik materya - lizmden ayıran şey; Marksist diyalektik mater yalizmin, diyalektik materyalizmi **toplumların gelişmesine uygulaması; toplumun gelişme yasa larını ortaya koyması; ve gelinen aşamada pro letaryanın toplumun en devrimci sınıfı olduğu nu bilimsel bir şekilde ortaya koyması; prole taryadan yana açıkça taraf olması, bunu ilan etmesidir.** Lenin Mart 1922'de

" Her halükarda Rusya'da hala komünist olma- yan (Siz isterseniz Marksist-Leninist olma- yan deyin. —YN) kamptan gelen materyalist- lere sahibiz, ve kuşkusuz oldukça uzun süre de sahip olacağız. Ve tutarlı ve militan ma teryalizmin tüm yandaşlarını (Komünist olma yanlarını da, Marksist-Leninist olmayanları nı da —YN) felsefi gericilikle ve sözde e- gitilmiş toplumun önyargılarıyla savaşmak yo lundaki ortak çalışmaya katmak bizim kesin görevimizdir" ("Militan Materyalizmin Önemi Üzerine", MEM s.548)

diyor. RKP bunun için "Marksizmin Bayrağı Al- tında" adında bir yayın organı çıkartıyor!

Lenin bu yayın organı çıkarken yazdığı ve yu karda alıntı yaptığımız yazısında şunları da söylüyor:

" Komünist Partisine mensup olmayan tutarlı materyalistlerle (Bakın siz şu Lenin'e! Ko- münist Partisine üye olmayan... Komünist ol

mayan, Marksist-Leninist olmayan "tutarlı ma teryalistler"den sözediyor. **Tutarlı** materya list olmak için de aynı zamanda diyalektik- çî olmak gerektiğini herhalde yazar da tes- lim etmek zorundadır. —YN) ittifaka ek ola- rak, militan materyalizmin yapacağı çalışma için en az bu ittifak kadar, belki de ondan fazla önemli olan bir şey de materyalizme e ğilim duyan ve sözde eğitim görmüş toplumda yaygın olan, idealizme ve kuşkuçuluğa doğru moda felsefi sapmalar karşısında onu savun- maktan ve öğütlemekten korkmayan DOĞABİLİM- CİLERİ ile bir ittifaktır." (age, s.555)

Burada Lenin'in söyledikleri açıktır. Lenin Komünist materyalistlerin, komünist olmayan tu tarlı materyalistlerle; sadece onlarla değil, DOĞABİLİMCİLERİ ile de ittifakını savunuyor. Çünkü bunları birleştiren, bu ittifakı mümkün kılan bir ortak temel vardır. O temel Marksizm değil ama, "diyalektik materyalizm"dir. Bugün her **doğabilimcisi**; kendi alanında bilimsel so nuçlara varıyorsa, o noktada diyalektikçi ve materyalist olmak zorundadır. Ama onun "Mark- sist diyalektikçi ve materyalist" olması ve Marksist olması zorunlu değildir. Diyalektik materyalizm ile Marksizmi eşitleyenler,

"Marksizmin toplumbilimsel yönteminin bütün belirli özelliklerini, SINIF MÜCADELESİ ÖÇ- RETİSİNİ VE ARAŞTIRMANIN DOĞRUDAN DOĞRU YA A MACINI, yani proletaryanın bunları kaldırma sına yardımcı olmak için bütün uzlaşmaz çe- lişki ve sömürü biçimlerini açığa çıkarma a macını bir kenara" bırakanlardır. (Lenin, Halkın Dostları, Bütün Eserler, Cilt 1, s. 333; Ülke Yayıncılık)" (Bolşevik Partizan 16/17, s.48-49)

Burada söylenenlerde savunulan, "Marksist ol mayan diyalektik materyalizm ve diyalektik ma teryalistler de vardır" şeklindeki tez yanlıştır.

Diyalektik Materyalizm, Stalin'in tespit et tiği gibi, "Marksist-Leninist Partinin dünya görüşüdür." (SBKP/B Tarihi - Kısa Ders, s.135) Bir **dünya görüşü**, bir düşünce sistemi **bütünlü ğü** olarak **diyalektik materyalizm bütün** olayla ra (hem doğa olaylarına, hem toplumsal olay - lara) yaklaşımda, ve olayları çözümlemede yal nızca Marksistlerin **bilinçli** olarak kullanaca ğı bir araçtır. **Bu anlamda** diyalektik materya lizm Marksizmin dünya görüşüdür, Marksizm'den ayrı olarak ele alınamaz; bu anlamda "Marksist diyalektik materyalizm" ve "Marksist olmayan diyalektik materyalizm" ayrımı yapmak yanlıştır.

Aynı şekilde, ve hatta bundan daha açık ola rak; "Marksist olan diyalektik materyalist" ve "Marksist olmayan diyalektik materyalist" ay- rımı yapmak da yanlıştır. **Diyalektik materya- list** bir genel değerlendirmedir. Diyalektik ma teryalist, **tüm olaylara yaklaşma açısı**, onları inceleme ve kavrama yöntemi diyalektik, öte

yandan tüm olayları yorumlayışı, bu olayları görüşü materyalist olan; bilinçli olarak diyalektik materyalist **dünya görüşü** temelinde olaylara, olgulara yaklaşan kişidir. İşte bu anlamda, Marksist olan, aynı zamanda diyalektik materyalisttir; diyalektik materyalist olan, Marksisttir. Bu anlamda, Marksist olan diyalektik materyalist; Marksist olmayan diyalektik materyalist ayrımı yapmak yanlıştır.

Burada şöyle bir soru çıkıyor: Bugün kendi alanlarında bilimsel sonuçlara varan **doğabilimcileri**, diyalektik yöntemi kullanmak zorunda (inceleme alanı içindeki olayı, olguyu; diğer olay ve olgularla bağıntı içinde, olayları birbirine organik olarak bağımlı ele alma; sürekli hareket ve değişim, sürekli yenileme ve gelişme durumu içinde ele alma; nicel bir kimlerin nitel sıçramalara yol açtığı bir süreç içinde ele alma; değişimin temeli olarak şeyin kendi içindeki çelişmeleri temel alma) ve **maddeyi** temel, çıkış noktası almak zorunda, materyalist olmak zorunda değil mi? Böyle olmasa, doğru, bilimsel sonuçlara varmaları imkanı var mı? Bu soruların cevabı içindedir. Eğer doğabilimcileri **kendi alanlarında** bilimsel sonuçlara varıyorlarsa, bu onların inceledikleri olayı; olguyu; şeyi, materyalist bir yaklaşımla, ve diyalektik bir yöntemle çözümledikleri anlamına gelir. Yani onlar doğru sonuçlara vardıkları **alanda**, diyalektikçi **VE** materyalist olarak davranmışlardır. Diyalektiği **VE** materyalizmi kendi ilgi alanlarında; **kendileri dünya görüşü** olarak diyalektik materyalizmin bilinçli savunucusu olmadıkları halde, **diyalektik materyalist olmadıkları halde**; inceledikleri olaylar, olgular, şeyler, onları **kendiliğinden oraya ittiği için**, uygulamışlar, uygulamak zorunda kalmışlardır. Bu anlamda Marksist olmayan, yani tartıştığımız bağıntıda diyalektik materyalizmi bütün olaylara yaklaşım da doğru sonuçlara varmak için tek bilimsel yol; dünya görüşü olarak kabul edip uygulamayan; onu yalnızca kendi alanında, incelediği olayın zorlaması sonucu kullanan burjuva bilimadamları, diyalektik materyalistler olarak adlandırılmamalıdır. Doğru olan şey, onların kendi alanlarında, olayların zorlaması sonucu, diyalektiği ve materyalizmi kullanmaları olgusunu tespit etmek, ve o alandan dışarı çıktıklarında baltayı taş vurdıklarını; eğer tutarlı olmak istiyorlarsa, mutlaka diyalektik materyalist olmak zorunda olduklarını tespit etmektir.

Bu bağıntıda, bu hatanın devamı olarak, Lenin'in "Militer Materyalizmin Önemi Üzerine" başlıklı makalesinin alıntı yaptığım yerdeki yorumu da yanlıştır. Sözü geçen makalede Lenin, "Komünist Partisine üye olmayan **tutarlı materyalistlerle**" ve onlardan da öte "materyalizme eğilim duyan... **DOĞABİLİMCİLERİ** ile ittifak"tan söz ediyor. Yorumda ben önce "tutarlı materyalist olmak, aynı zamanda diyalektikçi olmayı gerektirir" diyorum; sonra da, her

ikisi ile de ittifakın temelini **"diyalektik materyalizm"** olduğunu söylüyorum. Bu, Lenin'e söylemediği şeyi söyleten yanlış bir yorum. Çünkü Lenin kendisi açıkça ittifakın temelinin ne olduğunu söylüyor: Birincilerde "tutarlı materyalizm", ikincilerde "materyalizme eğilim duyan doğabilimcileri olma"... Tutarlı materyalizm, açıktır ki diyalektik materyalizm olarak da yorumlanabilir. Ama, makalenin devamında Lenin'in söyledikleri gözönüne alınır, böyle bir yorumun yanlışlığı ortaya çıkmaktadır. Çünkü Lenin makalenin devamında:

"Doğabilimcisi, bu mücadelede (idealizme, kuşkuculuğa doğru moda felsefi sapmalar karşısında materyalizmi savunmak ve öğütlemekten korkmama..—YN) gerilememek ve onu muzaffer bir sonuca ulaştırmak için bir MODERN MATERYALİST, MARX'IN TEMSİL ETTİĞİ MATERYALİZMİN BİLİNÇLİ BİR YANDAŞI **OLMALIDIR**, YANİ BİR DİYALEKTİK MATERYALİST OLMALIDIR"

diyor. Yani sözkonusu olan "tutarlı materyalist"ler, ve "materyalizme eğilim duyan... doğabilimcileri" henüz MODERN MATERYALİST, ya da "diyalektik materyalist" değildir. Öyle olmaları **istenmektedir**. Yani Lenin'in burada sözünü ettiği "tutarlı materyalistler" de "diyalektik materyalist" oldukları anlamında tutarlı materyalistler değil; TUTARLI bir biçimde, idealizmin moda olduğu bir ortamda, maddeyi temel ve çıkış noktası aldıkları, bunu korkmadan savundukları anlamında "tutarlı" olan materyalistlerdir.

Yanlışın nedeni ne?

Peki, benim burada Lenin'i böyle yanlış yorumlamamın; ayrımı yanlış bir şekilde "Marksist olan diyalektik materyalizm"; "Marksist olmayan diyalektik materyalizm" biçiminde yapmamın (aynı yanlış, Bolşevik 8'de yayınlanan ve benim de doğru bulup katıldığım "Marksizm-Leninizm kavranma yöntemi üzerine tartışmayla ilgili bazı noktalar" başlıklı yazıda da var. Celal Yenidünya bu yazıya cevabi olarak yazdığı "Diyalektik materyalizm mi, felsefi revizyonizm mi?" başlıklı yazısında **bu noktada** doğru bir eleştiri getiriyor. Aynı noktada "Marksizmin Skolastik Yorumuna Açık Bir Örnek" başlıklı yukarıda yayınlanan yazıda da benim yazıma getirilen eleştiri de doğru bir eleştiri) ortamı, temeli, nedeni ne?

Bir bütün olarak dünya çapında, özel olarak Türkiye'de Marksist-Leninist hareket derin bir buhran içinde. Marksizm-Leninizm adına konuşan birçok grup, kişi, buhrana çözüm arıyor, tartışıyor. Bu çözüm arama, tartışma içinde, Marksizm-Leninizmin **yöntemi** (burada yöntemsözünü yalnızca diyalektik için değil, diyalektik materyalizm için kullanıyorum) dışında ki bütün ilkesel öğretilerini, ilkelerini aşırı ölçüde küçümseyen; bunları soru işareti haline getiren bir sapma da giderek —devrimci-Marksist çevre içinde de— yaygınlaşıyor. Mark

sizm-Leninizmin sınıf mücadelesi alanındaki ilkesel öğretilerinin modern revizyonistlerin çarpıtmalarına karşı öğrenilmesi, kavranması, ve savunulmasının bugün çıkış noktası olarak alınması talebi, ve bu yöndeki çalışma "skolastizm", "dogmatizm", "ilkeleri Kuran-ı Kerim gibi tekrarlama" olarak nitelendiriliyor. "Yöntem Üzerine" yazısının yazarı açıkça, "yerleşik düşünce biçimi skolastisizmdir" tespitini yapıyor. Ve işte **böyle bir tartışma bağıntısı -sında**, Diyalektik materyalizm ile Marksizmin eşitlenmesi, Marksizm-Leninizmin özellikle sınıf mücadelesi konusundaki öğretilerinin temel eğitimde çıkış noktası, modern revizyonizm karşı mücadelede kavranacak esas halka vb. alınmasının reddinin **teorik temeli** olarak karşımıza çıkarıldı, çıkarılıyor.

Bir başka tartışma bağıntısında hiç bir zararı olmayacak olan; ne anlamda söylendiği açıklandıktan sonra, doğru bir teorik önerme olan diyalektik materyalizm ile Marksizm-Leninizmin eşitlenmesi olayı, bugünkü ortamda Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili doğrudan ilkesel öğretilerinin öğrenilmesi ve savunulmasının çıkış noktası alınmasının karşısına gerekçe olarak çıkarıldığında; gerçekte Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi öğretilerine karşı modern revizyonistlerin başını çektiği "şartlar değişti... artık şu şu ilkeler geçerli değil" biçimindeki haçlı seferinin yedeği; Marksizm-Leninizme **karşı** bir mücadelelenin yedeği haline geliyor. Bu, bu tavrı ta kınanların sübjektif niyetinden bağımsız olarak böyle.

Yukarıda açıklamaya çalıştığım gibi, her ML diyalektik materyalist **dünya görüşünü**, dünyayı açıklama ve değiştirme çalışmasında **bilinçli** olarak kendine temel alır. Diyalektik materyalizm, dünyayı doğru bir biçimde açıklamak ve değiştirmek için tek bilimsel yöntem ve görüştür. O bu yüzden Marksist-Leninist Partinin dünya görüşüdür. Marksizm-Leninizm, diyalektik materyalizm **temeli** üzerinde yükselen; **temeli** diyalektik materyalist dünya görüşü olan bir bilimdir.

Bu anlamda, Marksizm-Leninizmin temelini diyalektik materyalizm olması anlamında; Marksizmin dünya görüşünün diyalektik materyalizm olması anlamında; Marksizm-Leninizm diyalektik materyalizm ile; Marksist-Leninist olmak, diyalektik materyalist olmak ile eşitlenebilir.

Sorunun bir başka yönü

Diyalektik materyalizmi **dünya görüşü olarak kavrayan ve uygulayan** kişi; diyalektik materyalist olan kişi, Marksist-Leninisttir. Marksizmin temelini ne olduğu; onda kayıtsız-koşulsuz ne alınacağı, onda kayıtsız-koşulsuz ne dayanılacağı konusundaki ya da benzeri tartışma bağıntısında, ya da genel tanım düzeyinde yapılacak böyle bir eşitleme; mümkün ve doğrudur. Sorun, **çinde bulunan anda** yapılan

böyle bir eşitlemenin, ideolojik mücadelede ne için, nasıl kullanıldığı sorunudur. Ve tam da bu noktada, "Yöntem Üzerine" ve "Marksizmin Skolastik Yorumuna Açık Bir Örnek" yazar(lar) ı bu teorik önermeyi çok kötü bir şekilde; ideolojik mücadelede esas tehlike olan modern revizyonizme karşı mücadeleyi unutan; ve bu mücadelede bugün için mutlak gerekli olan mücadele yöntemlerini bir kenara koyan bir konumda kullanmaktadırlar. Çünkü bir anlamda, Marksizm-Leninizmin üzerinde yükseldiği temel olma anlamında, ve Marksizmin dünya görüşü olma anlamında; Marksizm-Leninizm ile eşitlenmesi doğru olan diyalektik materyalizm; bir başka tartışma bağıntısında, **Marksizmin öğrenilmesi ve Marksizmin alanları-öğeleri tartışması bağıntısında** Marksizmle eşitlenirse, çok yanlış sonuçlara varılır. Marksizmin nasıl öğrenileceği, nasıl savunulacağı; içinde bulunulan zaman ve mekan içinde Marksizmin savunulması için hangi adımların atılması gerektiği somut tartışmasında; Marksizm ile diyalektik materyalizmin bir ve aynı şey olduğu önerisinin kabul edilmesi, en iyi halde somut soruya somut cevap vermektan kaçınmak anlamına gelir; ve yanlış siyasi sonuçları ile birlikte savunulduğunda, kişiyi Marksizmin düşmanlarının yanında konaklatır.

o Sorun bu bağıntıda tartışıldığında, Marksist-Leninistler Marksizmin diyalektik materyalizm temelinde yükseldiği halde; onun yalnızca diyalektik materyalizm demek olmadığını; dünyanın; ekonomik ve toplumsal gelişmelerin, toplumsal olayların, sınıf çatışmalarının diyalektik materyalist çözümlenmesi temelinde ortaya çıkarılmış olan **Marksist Ekonomi Politikası**; ve **Marksist Sınıf Mücadelesi-Sosyalizm** öğretilerini de içeren; diyalektik materyalizm, Marksist Ekonomi Politik ve Marksist Sınıf Mücadelesi Öğretisi öğelerinden oluşan bütünlüklü bir bilim olduğunu vurgulamak zorundadırlar.

Böyle bir tartışmada Marksizm ile diyalektik materyalizmi eşitleyen kişi, ister istemez Marksizmin diğer iki alanında vardığı bilimsel sonuçları reddeden, en azından soru işaretleri haline getiren bir konumdadır.

İçinde bulunulan belirli bir anda Marksizmin savunulmasında kavranacak esas halkanın ne olduğu gibi somut bir soruya, Marksizmin üç öğeden oluşan bir bütün olduğu; o halde bu üçünün de bütünlük içinde kavranıp savunulması gerektiği gibi bir cevap da yeterli değildir. Lenin:

" Genel olarak devrimci sosyalizm taraftarı veya komünist olmak yetmez...

Her belirli anda, zincirin en önemli halkasını çıkarıp bulmasını ve bütün zinciri kavrayabilmek, ikinci halkaya geçişi esaslı bir şekilde hazırlayabilmek için, ona sıkıca sa

rılmasını bilmek gereklidir" (Sovyet İktidarının Bundan Sonraki Görevleri.. Alm. c.27, s.265)

diyor. Açıktır ki, Marksizm üç öğeden oluşan bir bütündür; ve bütünlük içinde kavranıp savunulması gerekir. Ama bu bütünlük içinde kavrama işinin ve savunma işinin hangi somut adımlar atılarak nasıl yapılacağı sorusu somut cevap, **somut plan gerektirir**. Ve bu somut cevap, içinde bulunulan anda objektif ve sübjektif faktörlerin doğru bir değerlendirilmesi so nusunda ortaya konabilir.

**Bugünün temel şiarı:
Devrimci teori olmadan
devrimci hareket olmaz!**

Bugün içinde bulunduğumuz anda durum nedir? Marksist-Leninist hareket gerek bütün dünyada gerek Türkiye'de en buhranlı dönemlerinden birini (belki en buhranlı dönemini demek bile a bartma olmayacaktır) yaşamaktadır. Buhranın te meli, modern revizyonizmin —şartlar değişti gerekçesi ile— Marksizm-Leninizmin öncelikle sınıf mücadelesi konusundaki bir dizi ilkesel öğretilerine karşı giriştiği saldırı; ve bu saldırıların Marksist-Leninist güçler tarafından tutarlı bir şekilde geri çevrilmemiş oluşudur. Modern revizyonizme karşı mücadele eden, ettiğini söyleyen bir dizi grup içinde teori düşmanlığı alıp yürümüştür.

Marksist-Leninist hareket içinde teorik seviye aşırı ölçüde düşmüştür. Bu seviye düşüklüğü kendini yalnızca dünyadaki gelişme ve değişmeler karşısında, yeni olguları Marksist - Leninist açıdan çözümlene yeteneksizliğinde de göstermektedir. Aynı zamanda Marksizm-Leninizmin varolan bilgi hazinesini kavrayıp, onu, onu çarpıtanlara karşı bir silah olarak yeterli bir şekilde kullanmamada da kendini göstermektedir. Bu söylediklerimizin gerçek durumun doğru bir de ğerlendirmesi olduğu; bugün kendine Marksist-Leninist diyenlerin geçmişte de, bugün de yap cıkları teorik hatalarla; —mesela bu tartışmada yaptığımız hatalarla da kanıtlıdır.

Bunun sonucunda, bugün öncü olmak iddiasında olanlar, gerçekte bu iddianın gereklerini yerine getirememekte; kendiliğinden hareket, Marksist-Leninist önderlikten yoksun yürümektedir. Böyle bir durumda, "Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz" şiarı bizim bu günkü pratiğimize doğrudan yolgösteren bir ey lem şiarı olmaktadır.

Durum öyle bir durumdur ki, bugün bütün dün yada da, tek tek ülkelerde de Marksist-Leni nist hareket, ve Marksist-Leninist partiler, bir anlamda yeni oluşum süreci içindedir, ken di çehresini daha yeni (daha doğrusu yeniden) ortaya çıkarma durumundadır; "hareketi doğru yolundan saptırma tehdidinde bulunan" ("Ne Yap malı?", s.35) ve evet, geçmişte güçlü olan ML hareketi doğru yolundan saptırmış, ve en de rin buhranlarından biri içine itmiş olan mo-

dern revizyonizmle; ondan etkilenen her tür - den oportünizmle henüz hesaplaşmamıştır.

" Bu koşullar altında ilk bakışta "önemsiz" gibi görünen bir yanlıgı" —modern revizyo nizmle, oportünizmle en küçük bir ideolojik uzlaşma— "en kötü sonuçlara yolaçabilir." ("Ne Yapmalı?", s.35)

Bugün devrimci teoriye verilen önem; onun— tabii ki devrimci pratiğe hizmet edecek biçim de, ve ona bağlı olarak— Marksist-Leninist le rin çalışmalarının merkezine konup, konmaması konusundaki ayrılık; kendine Marksist-Leninist diyenler arasındaki en temel ayrılıklardan bi ridir. Bugünkü durumda devrimci teoriyi dev rimci pratiğe yolgöstermek için kavranması ge reken esas halka olarak görmeyenler, bu ayırım da objektif olarak çözümsüzlüğe; kendiliğın - dencilığe, revizyonizme yürümek durumunda ve zorundadırlar.

Nasıl bir teorik çalışma?

Ama teorik çalışmanın, bugün, devrimci prati ğe hizmet edecek bir biçimde, ve ona bağlı o larak çalışmanın merkezine konması gerektiğini söylemek de yetmez. Çünkü dünün teorisizli ği erdem yapan yanlısının pratikte vardığı fe laketli sonuçları gören, bunun sonucunda teo rinin önemli olduğunu, bugün çalışmanın merke zine konması gerektiğini vb. söyleyenlerin bir bölümü, bu teorik çalışmayı Marksizm-Leniniz min yöntem dışındaki alanlarını, öğelerini, ö zellikle de sınıf mücadelesi öğretilerini bir ke nara koyan, o konudaki öğretileri soru işare ti haline getiren bir çalışma olarak kavrayıp, öyle uygulamayı öğütlüyorlar. Marksizm-Leniniz min sınıf mücadelesi ile ilgili öğretilerine duyulan "kuşku" bu çevreler içinde moda. Böyle bir durumda biz bugün teorik çalışmanın Mark sist-Leninistlerin çalışmalarının merkezine konması gerektiğini söyleyip durma yerine; so mut olarak bu işin nasıl yapılacağı; yapılma sı gerektiği hakkındaki planımızı da ortaya koyduk.

Bugün yapılacak teorik çalışmanın, öncelik le Marksizm-Leninizmin klasiklerinin temel e serlerinin belirli bir sistem içinde kollekt if **incelenmesi**, Marksizm-Leninizmin **öğrenil mesi**; öğrenilerek her türlü çarpıtmaya ve sal dırıya karşı **savunulması** çalışması olması ge rektiğini, Marksist-Leninist eserlerin sistem li **temel eğitiminin**, bir Marksist-Leninist par tinin bütün yaşamı boyunca hayati önemde olan bu çalışmanın, bugün içinde bulunulan durumda **büsbütün önem kazandığını** söyledik.

Temel eğitimde izlenecek yol olarak SBKP / B Tarihi'nin kaynakları ile incelenmesini öner dik; uygulamaya başladık. Çünkü

"SBKP/B Tarihi'nin bizzat kendisi, uygulama içinde Marksizm-Leninizmdir."

SBKP/B Tarihi'nin kaynakları ile incelenmesi, Marksizm-Leninizmin üç öğesinin de doğrudan e

serlerinin süreç ve belli bir sistem içinde, tarihi olgulara bağlı olarak incelenmesi demektir. Ve fakat ağırlıkta olan Marksizm-Leninizmin diyalektik materyalist dünya görüşü, ve Marksist Ekonomi Politik temelinde ortaya koyduğu sınıf mücadelesi ile ilgili doğrudan eserleridir. VE diyalektik materyalizm ile ilgili ilk doğrudan geniş eser, dördüncü bölümde gündeme gelmektedir. Peki bu yanlış değil mi? Biz nasıl olur da Marksizm-Leninizmin **temeli** olan diyalektik materyalizmi, o alanı **doğrudan** açıklayan eserlerden inceleyip öğrenmeden; o temel üzerinde yükselmiş olan sınıf mücadelesi ile ilgili sonuçları öğrenip, savunuruz?

Böyle bir soru, bir olguyu atlamaktadır: ML ustaların sınıf mücadelesi ile ilgili olarak ortaya koyduğu ve pratikte doğruluğu onlarca kez ispatlanmış olan görüşler; diyalektik materyalist dünya görüşü ile, o görüşler temelinde ortaya konmuş görüşlerdir; ve sınıf mücadelesi ile ilgili bu sonuçların incelenmesi, kavranılması; **aynı zamanda** onların temeli olan dünya görüşünün de, bizzat sınıf mücadelesi pratiğine bağlı olarak, sınıf mücadelesinin sorunlarının çözümü tartışması bağıntısı içinde öğrenilmesi ve kavranılması çalışmasıdır. Mesela bir "Ne Yapmalı?"nın incelenmesi, kavranması, oradaki görüşlerin savunulması; yalnızca "Ne Yapmalı?"da ortaya konan "devrimciler örgütü", "bir siyasi gazetenin gerekliliği" vb. **siyasi sonuçların** değil; aynı zamanda onların temeli olan **bakış açısının, yaklaşımının, dünya görüşünün de** kavranılması demektir.

Diyalektik materyalizmi, ancak diyalektik materyalizm ile ilgili doğrudan eserlerden inceleyerek kavramanın mümkün olduğunu düşünenler; ya da savundukları düşüncelerin mantık silsilesi kendi içinde tutarlı izlendiğinde bu sonuca vardırılmaz zorunda olanlar; gerçekte diyalektik materyalizmin **Marksizm-Leninizmin bütün eserleri içinde** olduğunu kavramayanlardır. Evet, Marksizm-Leninizmin bütünselliğini bozan; ya da bundan salt diyalektik materyalizmi anlayanlardır. Bu yaklaşımın ardında, Marksizm-Leninizmin özellikle sınıf mücadelesiyle ilgili öğretilerinin bugün geçerliliği konusunda duyulan kuşku yatmaktadır. "Skolastizm", "dogmatizm" vb. suçlamaların ardında yatan budur. İşte bizim Marksizm-Leninizm ile diyalektik materyalizmin eşitlenmesine karşı çıkmamıza temel olan durum ve düşünce bu idi. Doğru olan, sorunu değişik düzeylerde tartışmak, bir anlamda bu ikisinin eşitlenmesinin yanlış olmadığını, doğru olduğunu; ve fakat bizim tartışmamız içinde bunu yapanların, bu tespiti Marksizm-Leninizmin diğer öğelerini —özellikle de sınıf mücadelesi ile ilgili doğrudan ilkelerini— küçümseyen ve reddeden bir konumda bulduklarını ortaya koymak idi. Biz bunu yapacak yerde, yanlış bir biçimde, diyalektik materyalizm ile Marksizm-Leninizmin hiçbir şekilde eşitlenemeyeceği; Marksist-Leninist di-

yalektik materyalizm ile, Marksist-Leninist olmayan diyalektik materyalizm biçiminde bir ayrım yapılması gerektiğini vb. savunduk. Ve bu tartışma bağıntısında biz objektif olarak diyalektik materyalizmin önemini küçümseyen bir konuma girdik. Bu noktada hem Celal Yenidünya'nın "Diyalektik materyalizm mi, felsefi revizyonizm mi?" yazısı; hem de yukarıda yayınlanan yazı, hatamızı göstermede yardımcı; uyarıcı; bu anlamda ilerletici oldu.

*

Şimdi gelelim yeniden, değişmemiş olan temel ayrılık noktalarına:

1. Varolan durumun değerlendirilmesi, ya da has talığın teşhisinde ayrılık

Bu ayrılık konusunda iki tarafın birbirleri ne bütünüyle zıt görüşleri ortadadır. Ben (biz) bugün Marksist-Leninist hareket içinde hakim olan durumu ve bundan çıkan görevi:

"... modern revizyonistlerin Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili ilkelerine karşı giriştiği haçlı seferinde; onların bu ilkeleri çarpıtmalarına karşı bu ilkelerin **tutarlı bir şekilde savunulmamış** olmasıdır. Ve yer yer, gerçekte Marksizm-Leninizmin ilkesi olmayan birtakım görüşlerin, Marksizm-Leninizmin "üst aşamaya yükseltilmesi" olarak savunulmuş olmasıdır. Marksizm-Leninizmin (Sınıf Mücadelesi-Sosyalizm bilimi alanındaki) ilkelerine saldırırken modern revizyonistler bu işi "dogmatizme" karşı mücadele adına yapıyorlardı. Onlar gerçekte içinde bulunulan anda gerçek tehlike olmayan bir sapmaya karşı mücadele maskesi altında revizyonizmlerini gizlemeye, haklı çıkarmaya çalışıyorlardı.

Onların "dogmatizme" karşı mücadelesi, gerçekte Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerine karşı mücadele; Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasını "dogmatizm" olarak gösteren bir mücadele idi.

Şimdi "Yöntem Üzerine" yazısı da Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili ilkelere savunulmasını korkunç düzeyde küçümseyen; esas tehlikeyi "skolastizm", "belli ilkelerin Kuran-ı Kerim gibi adım başı tekrarlanması" olarak görüp gösteren tavrı ile modern revizyonistlerin —"dogmatizme" karşı mücadele dönemindeki— konumuna benzer bir konumdadır.

Biz kesin bir şekilde şunu söylüyoruz: Marksist-Leninist hareketin esas hatası "ilkeleri Kuran-ı Kerim gibi tekrarlamak"; bu anlamda ilkeleri laf düzeyinde de olsa savunmak değil; **İLKELERİ** (yanlış anlamaya meydan vermemek için bir kez daha söyleyelim: Burada ilkelerden anladığımız, Marksizm-Leninizmin diyalektik bir yöntem, materyalist bir bakış açısı ilkesi; ve Marksist Ekonomi-Politik biliminin de

ışığında, sınıf mücadelesi konusunda ortaya koyduğu ilkelerdir) **YETERİNCE VE TUTARLI BİR ŞEKİLDE KAVRAYIP, HER TÜRLÜ ÇARPITMAYA KARŞI SAVUNMAMAKTIR!**" (BP 16/17, s.43)

şeklinde ifade ettik.

Geçen yazılarında "Yerleşik düşünce biçimi skolastizmdir" şeklinde durum tespiti yapanlar, yeni yazılarında bu konuda bize savunmadığımız bir düşünce malediyor (pratikten kopuk bir teori düşüncesi savunuyormuşuz!); sonra da durum hakkında şu tespiti yapıyorlar:

"Buhranın sebebi ortaya çıkan olguların çözümlenememesi, proletaryanın yolunun aydınlatılmamasıdır. Mevcut olguların doğru bir analizi yapıldığında çözüm yolu açılacaktır."

Gayet doğru! Peki ama, "mevcut olguların çözülebilmesi" için bugün hangi adımlar atılmalıdır? Biz, mevcut olguların çözülebilmesi için Marksizm-Leninizmin —sınıf mücadelesiyle ilgili— ilkelerine dayanabilir miyiz? Bunları bugün de çıkış noktası alabilir miyiz? Tartıştığımız sorun budur. Bu soruna yukarıdaki tavrı cevap vermiyor. Ama biraz ilerde cevap var. Şöyle deniyor:

"İlkeler nasıl ele alınacak? İlkelerin Marksist-Leninist dünya görüşüne bağlı ve o mantığın pratiği yorumlaması sonucu oluşan formülasyonlar mı oldukları, yoksa ondan kopuk kendi başına sorunların çözümünü sağlayacak formüller mi olduğu — işte sorunun odak noktası."

Biz tam da ilkelerin, "Marksist-Leninist dünya görüşüne bağlı, mantığın (sizin kelimelerinizi kullanıyoruz) pratiği yorumlaması sonucu oluşan formülasyonlar" olduğunu düşündüğümüz, ilkeleri "Marksist-Leninist dünya görüşünden ayrı, onlardan bağımsız şeyler olarak almadığımız" için, ilkeler doğru dünya görüşünün temelinde yükseldikleri için, onların bugün de mücadelemizde çıkış ve dayanak noktası alınması gerektiğini düşünüyoruz. Bugün ilkelerin "Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili ilkelerinin), Marksizm-Leninizmin öğrenilmesi ve savunulmasında çıkış noktası alınması gerektiğini söyleyenlere karşı, onların ilkelerin "Marksist-Leninist dünya görüşünden kopuk, kendi başına sorunların çözümünü sağlayacak sihirli formüller olduğu"nu savundukları suçlamasını getirenler, gerçekte kendileri ilkeleri, dünya görüşünden ayrı ele alma durumundadır.

2. Buhrandan çıkış yolu

Ya da Marksizm-Leninizm yalnızca bir yöntem midir?

Bu noktada da ben geçen yazımda yaptığım temel bir yanlış konusunda yukarıda tavrı takındım. Bu önemli hata dışta tutulursa, bu nokta da temel ayrılık noktası, yeni yazıda — eski yazıdaki kategorik "Marksizm bir yöntemdir" v. b. tespitler geri çekilmediği sürece— varlığını

korumaktadır. Yazar Marksizmi **yanlış bir bağintıda** yöntem ile eşitleme hatasını sürdürmektedir. İlginç olan, yazarın (yazarların) ben yazıma cevap verirken, getirilen birçok eleştiri üzerinde hiç durmadan geçmiş olmalarıdır. Ben kendilerini "Marksizm bir yöntem —dir" biçimindeki kategorik tespitleri hakkında getirdiğim görüşler üzerine tavrı takınmaya çağırıyorum.

3. Marksizm-Leninizmin öğrenilmesine nereden başlanmalı?

Bu noktada yazar belirsizliği sürdürmeyi tercih ediyor. "Önce felsefe üzerine okumak, sonra diğer kitapları okumak diye veya tersi bir kaide getirilemez" diyor. Kendi planının, önerisinin ne olduğunu söylemekten titizlikle kaçınıyor. Biz Marksizm-Leninizmin eğitimi hep; her zaman böyle olacaktır biçiminde bir şey getirmedik. Söylediğimiz, "bugün böyle yapılmalıdır" biçiminde idi. Ve çok somut bir plan da koyduk ortaya. Bugün Marksist-Leninist eğitim yapılmalıdır, Marksizm-Leninizm öğrenilmelidir diyenler, planlarının ne olduğunu, somut olarak ne önerdiklerini koymalıdır, gerekçelerini koymalıdır. Tam bu somut sorunun tartışıldığı yerde, hiçbir şey söylemeyen, "bu konuda kaide konmaz" şeklinde bir tespit, somut soruya somut cevap vermekten kaçınan oportünist bir tavrıdır.

4. Marksist bilgi teorisi mi, idealizm mi?

Bu noktada Marksizm-Leninizmin öğrenilmesinin süreç işi olduğu konusunda söylediklerimize gelen en ciddi(!) itiraz, soruna böyle yaklaşıldığında "az Marksist", "çok Marksist" kavramlarının kullanılması gerekeceği... bunun Marksizmi ilerletmek olacağı... vb. şeklinde! Bu ciddi itiraz sahiplerine yalnızca, bir Lenin ile, bir Stalin ile, Partiye yeni üye olan birisi arasında —her ikisi de Komünist, Marksist olmasına rağmen— çok önemli farklar olduğunu; yine bir Lenin ile, devrimci bir Marksist olan Lüksemburg arasında çok önemli farklar olduğunu, bunların Marksizm-Leninizmi kavrama ve uygulama derecelerinin değişik olduğunu hatırlatmakla yetinelim.

Bütün bunlara şimdi bir de şu eklenmeli:

5. Çözüm önerisi mi? Yoksa genel laflar altında, plan yokluğunun, çözümsüzlüğü kronik —leştirmenin teorisi mi?

Bizim gerek teorinin çeşitli alanları ve bu alanlardaki görevler üzerine söylediklerimizle ilgili; gerekse teori/pratik ilişkisinde söylediğimiz şeyleri yazar eleştiriyor. Ve bizim tavrımızı, Marksizmi kademe kademe öğrenmeyi, ve pratiğe kademe kademe uygulamayı savunma olarak nitelendiriyor. Önce biz yazarın anladığı

ğı anlamda (o bizim tavrımızı, önce teori öğrenilecek, sonra pratiğe uygulanacak; önce uluslararası program çıkacak, sonra ülke programı ele alınacak biçiminde karikatürleştirerek, mekanik bir ilişki imiş gibi koyarak aktarıyor) bir kademe kademe öğrenme ve uygulama savunmuyoruz. Teorimiz ve pratiğimiz ortadadır. Ciddi olan, bize malettiği teoriyi ve pratiği değil, gerçek pozisyonlarımızı eleştirmelidir.

Bunun ötesinde, yazar bu konularda bizim savunduğumuz plan karşısında kendisinin planının ne olduğunu koymuyor. Bütünlük içinde çıkan şey, Marksizmin bütünlük içinde, pratiğin sorunlarına cevap verecek biçimde incelenmesi, savunulması gerektiği biçiminde bir düşünce.. Doğru! Doğru ya, bizim tartıştığımız, bugün bunun somut olarak nasıl olacağıdır. Bu somut soruya somut cevap vermeyen; ya da cevap parçaları içinde esasında bugün Marksizm-Leninizmin geliştirilmesinin esas sorun olduğunu ortaya koyan tavırlar; (daha Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerini bile kendi malı haline getirmemiş olanların, en temel konularda bile önemli hatalar yapanların — yani **bizlerin** bugün "sosyalizmde sınıf mücadelesinin nasıl sürdürüleceği konusunda açık fikir" üreteceklerini söylemeleri, iddia olmaktan öteye geçmeyecektir) çözüm getiren değil, çözümsüzlüğün teorisini yapan tavırlardır.

6. Bazı "ufak-tefek" şeyler

+ Demokratik devrim, eğer demokratik devrimi gerekli kılan bir altyapı ve siyasi iktidar sözkonusu ise; ve bu objektif olgular sonucu eğer işçi sınıfı ve emekçi yığınlar ancak demokratik devrim hedefleri için harekete geçebilme durumunda ise, atlanamaz bir aşamadır, ilkedir! Onu ilke yapan biz değiliz, Marksist-Leninist klasiklerdir. Lenin, 1905'de devrim aşaması demokratik devrim iken atlamayı savunanlar hakkında şunu diyor:

"Son olarak şunu belirtelim ki, karar, geçici devrimci hükümete minimal programı gerçekleştirmeye görevini vermekle, tam da bununla, maksimal programın dolaysız gerçekleştirilmesi, sosyalist devrim amacıyla iktidarın ele geçirilmesi şeklindeki saçma ve yarı-anarşist fikirleri dışlamaktadır. Rusya'nın ekonomik gelişme derecesi (ekonomik koşul) ve geniş proletarya yığınlarının sınıf bilinci ve örgütlülük derecesi (objektif koşullar), proletaryanın derhal bütünüyle kurtuluşunu imkansız kılmaktadır. Ancak karacahiller, oluşmakta olan demokratik devrimin burjuva karakterine gözlerini kapayabilirler; ancak en safdil iyimserler, işçi kitlelerinin sosyalizmin hedefleri ve onu gerçekleştirmeye araçları hakkında şimdiye dek ne denli az şey bildiklerini unutabilirler. Ve

hem de biz hepimiz üstelik işçilerin kurtuluşunun ancak işçilerin eseri olabileceği inancındayız. Kitlelerin sınıf bilinci ve örgütlülüğü olmaksızın, tüm burjuvaziye karşı sınıf mücadelesiyle onların eğitimi ve yetiştirilmesi olmaksızın, sosyalist devrim sözkonusu olamaz. Ve bizim sözümona sosyalist devrimi ertelediğimiz yollu anarşist itirazlara karşı şunu söyleyeceğiz: Biz onu ertelemiyoruz, bilakis ona doğru ilk adımı, mümkün olan tek tarzda ve tek doğru yolda, yani demokratik cumhuriyet yolunda atıyoruz. Her kim ki sosyalizm siyasi demokrasi yolundan başka (bir yolla -ÇN) gelmek istiyor, onun gerek ekonomik, gerekse siyasi bakımdan abes ve gerici sonuçlara varması kaçınılmazdır. Bazı işçiler bize, neden maksimal programı gerçekleştirmediğimizi uygun bir anda sorarlarsa, onlara demokratik eğilimli (o mentalitede -ÇN) halk yığınının sosyalizmden hala ne denli uzak olduğuna, sınıf zıtlıklarının ne denli gelişmemiş; proleterlerin ne denli örgütsüz olduğuna işaret etmekle cevap vereceğiz. Önce tüm Rusya'da yüzbinlerce işçiyi bir örgütleyin; milyonlar arasında programınız için sempati uyandırın! Bunu yapmaya çalışın; kendinizi şaşaalı, ve fakat içi boş anarşist laflarla sınırlamayın — o zaman derhal göreceksiniz ki, bu örgütlenmenin gerçekleşmesi, bu sosyalist aydınlanmanın yayılması, demokratik dönüşümlerin mümkün olan en tam gerçekleşmesine bağlıdır." (Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği, Alm. s.17-18)

+ "Hiçbir yerde hiçbir zaman Marksistler önlerine Marksizm-Leninizmi ilerletme diye bir görev koymamışlardır".

Biz sadece, Lenin'in "Rus Sosyal-Demokratlarının Protestosu", cilt 4, s.163-175; Stalin'in XVII.Parti Kongresinde devlet konusunda söyledikleri... deyip geçelim.

+ Bir de acaba, iddialı lafların, doğruluğunu kistası olmadığını hatırlatalım mı? Alçak gönüllü —yanılma payını dışalamayan— bir tartışmanın hepimizi ilerletecek olan bir tartışma olacağını; bunu yapmaya çalışmamız gerektiğini hatırlatalım mı?

İ. Güzel

13.6.1985

BÖLGELERDEN HABERLER

Aşağıda çeşitli bölgelerdeki Bolşevik Parti - zan taraftarlarının yaptıkları, katıldıkları eylemlerle ilgili; gönderdikleri haberleri ve yorumları yayınlıyoruz:

● HAMBURG ●

Nisan ayından bu yana şehrimiz ve çevre şehirlerde gelişen önemli kitlesel olayların bazıları hakkında takındığımız tavırlarla ilgili haber ve yorum vermek istiyoruz.

Bilindiği gibi, askeri faşist cuntanın si - vil görünümlü hükümet başbakanı Özal 16 Nisan Hannover Sanayi Fuarına geldi.

Özal'ın bu gelişi nedeniyle bazı Batı Alman grupları ve Türkiyeli gruplar, 20 Nisan'da Özal'ı protesto yürüyüşü düzenlediler.

Bu eylemle ilgili olarak biz, "Batı Alman emperyalizmi faşist Türk Devletini "kardeş" ilan etti!" başlıklı bir bildiri çıkararak tavır takındık. Bu bildirimizde, Özal hükümetinin faşist çehresini, Batı Alman hükümet başkanının Türkiye'yi "kardeş ülke" ilan etmesinin ardındaki gerçekleri, Türk devletinin ABD nin ve NATO'nun zincirli köpeği olduğu gerçeklerini vs. özlü bir şekilde ortaya koyduk. Bu bildiride özel olarak devrimcilerin talep ettiği ve uğrunda mücadele verdikleri kardeşliğin nasıl olması gerektiğini ortaya koyduk.

Yine bu yürüyüş eyleminde, "Faşist Türkeş ve 20 arkadaşının serbest bırakılması, MHP'nin ak lanması ve Özal hükümetinin gerçek bir aynasıdır" başlıklı çıkardığımız bildiriye de dağıtık. Bu iki bildiri arkalı-önlü olduğu için, aynı oranda dağıtıldı.

Bu bildiride, faşist Türkeş ve 20 yandaşının "serbest" bırakılmasının sürpriz olmadığı, beklenen bir gelişme olduğu; ve bunun nedenleri açıklanmaktadır. Bildiride, Türkiye'de yaşanan "demokrasiye geçiş" sürecinin, askeri faşist yönetimden parlamenter tipi faşizme geçiş olduğu da vurgulandıktan sonra şöyle denmektedir:

"Biz Komünistler ve devrimciler faşizme karşı mücadelenin aynı zamanda MHP'ye karşı da mücadeleye olduğunu, ancak esas sorunun Türk devletinin belkemiği faşist orduya karşı mücadele olduğunu; ve ancak silahlı mücadele ile faşist Türk devletinin yıkılacağını ilan ediyoruz."

Özal'ı protesto eden gruplar içinde en kala balık grup DİDF idi. Diğerleri çok zayıftılar. Biz bu eylemde gerek bildirilerimizle, gerekse

diğer yayınlarımızla yoğun bir propaganda ve ajitasyon yaptık, 80 DM tutarında yayın sattık. Yine bu eylemde, "Büyük Türk Şövenizmine Ölüm!" başlıklı Bulgaristan'la ilgili çıkan merkezi bildiriye de dağıttık. Denebilir ki, eylemde en güçlü propagandayı biz yaptık. Partizancıların durumu propaganda yönünden acınacak durumdaydı.

Bu eylemden bir ay kadar sonra, 17 Mayıs 85 de Hamburg'da Fikri Sönmez'in cezaevinde öldürülmesini protesto etmek için bir yürüyüş düzenlendi. Bizler bu yürüyüş eylemine, bir bildiri çıkartarak, kendi blokumuzla "ajitasyon-propaganda serbestliği" temelinde katıldık. Eylem bu şekilde bir katılımın doğru veya yanlış olduğu üzerine tartışılabilir. Ki böyle bir tartışma bölgemizde de sürmektedir.

Eylemde propaganda ve ajitasyonumuzu güçlü kılabilmek için megafon vb. gibi araçlara sahip değildik. Ancak buna rağmen eylem içinde, kendimizi eyleme katılan kitlenin görebileceği şekilde ayırdık. Partizan taraftarlarının hemen arkasında yürüyorduk; onlarla birlik olduğumuz sloganları beraber haykırdık. Bunun bir sonucu olarak şu ortaya çıktı: Yürüyüşte Partizan/Bolşevik Partizan sanki bir bloklarmış!

Bu olumlu olduğu gibi, aynı zamanda olumsuz da, onlardan da kendimizi daha iyi ayırbilmeliydik. Ancak buna imkanlar elvermiyor - du.

Eyleme yürüyüş olarak katılmamızın esas sebebi, eylemde karşı-devrimcilerin değil, devrimci gördüğümüz grupların ağırlıkta olacağı varsayımı idi. Ki gelişmeler de böyle oldu. Eylemde HK 30, Dev-Yol (iki kanadı da beraber yürüdü) 25/30, ATİF/Partizan 15-17, Dev-Sol 3-5 kişi idi. "Sol Birlik" 20-25 kişi idi. Biz 12 kişi yürüdük. Eylemde az sayıda da Alman ve diğer birtakım Türkiyeli gruplar yer aldı.

Daha açık bir ifade ile, eylemde yeralanların bir bölümü karşı-devrimci gördüğümüz gruplardı.

Bizim bu katılmamızın yanlışlığı veya doğuluğu üzerine tartışılmalıdır. Bunun için onların çıkarttığı platform, ve bizim bildiri de incelemelidir. Ancak şu an böyle birşeye gerek görmüyoruz. Bir başka yazıda bunu ele almayı düşünüyoruz.

Yalnız şimdiden bizim bildirimizin bir eksikliğine dikkat çekmek istiyoruz. Bu bildiride oportünistler eleştirilirken, geçmişteki yaptıklarından dolayı eleştiriliyorlar. Bugün yaptıklarını sanki doğru görüyormuşuz görünümü ortaya çıkıyor. Bu kesinlikle hatalıdır.

Bildirinin ikinci sayfasında 5. paragrafta şöyle deniyor:

"Düne kadar bu vb. konularda kampanyalar düzenleyen oportünist, reformist gruplar, eylemlerinin merkezine şu veya bu emperyalist gücün siyasi temsilcisini harekete geçirmeyi, cuntaya karşı "kullanmayı" koymuşlardır. Öyle ki, onlar Avrupa Parlamentosunu "Türkiye'de askeri faşist cuntaya" baskı yapmak için ikna etmeye özel bir önem vermiş ve bir yığın hayaller yayarak, devrim hedeflerini karartmışlardır. Onlar, Türk Devletini silahlı devrimle yıkmak isteyen ve bu mücadelesinden dolayı bugün zindanları dolduran onbinlerce devrimci ve komünisti "terörist" ve "anarşist" olarak damgalayan SPD, Yeşiller ve DKP gibi karşı-devrimcilerle "devrimcilerin idamına" karşı mücadele verdiler."

Bu paragraf yukardaki yoruma açıktır. Ancak bildirinin tümü okunduğunda, yukardaki anlayışı reddeden anlayışımızın bildiride mevcut olduğu görülür.

Bu eylemler, doğru bulduğumuz düşüncelerin, öncelikle ileri kitleler olmak üzere, devrimci kitlelere daha aktif ve daha sistemli bir şekilde ulaştırılması ve onlarla ilişkilerin sistemleşmesi açısından önemlidir. Ve bütün yoldaşlar esas sorunlarımızı aksatmayacak bir şekilde bu ve benzeri eylemlere karşı daha duyarlı olmalıyız.

18.6.1985
Cemil

● AACHEN ●

Aachen kentinde Mayıs ayı içinde "Yabancılar meclisi temsilciliği seçimi" yapıldı. Bu konudaki gelişmelerle ilgili olarak Aachen'deki BP taraftarları aşağıdaki bildiriye çıkarıp dağıttık:

" **B İ Z İ M L İ S T E**
K İ M İ N L İ S T E S İ ?

Kadın ve erkek işçiler,
Devrimciler!

2 Haziran 1985, Pazar günü "Yabancılar Meclisi" için seçimler yapılıyor. Seçime, MHP'li faşistlerin başını çektiği 1 nolu liste ile; kendini "Bizim Liste" olarak adlandıran 2 nolu liste katılmaktadır.

Burada öncelikle bir konuda tavır takınmak istiyoruz. Biz anti-faşist demokrat kadın ve erkek işçilerin, MHP'li faşistlerin başını çektiği 1 nolu listeye oy vermeyeceklerini biliyoruz. Dolayısıyla 1 nolu listeye karşı takılacak tavır üzerine; anti-faşist/demokrat

çevrede bu listenin teşhiri için özel bir çaba göstermeyi gerekli görmüyoruz.

Faşistler ve halk düşmanlarından oluşan bir liste, Aachen'deki Türkiyeli işçilerin gerçek temsilcisi olamaz!

Bunun, anti-faşist/demokrat çevre açısından açık bir konu olduğunu düşünüyoruz.

Burada kendini "Bizim Liste" olarak adlandırılan 2. listeye ilişkin, karşı-tavrımızı ve gerekçelerimizi ortaya koymayı gerekli görüyoruz.

Bu yılki seçimde "Bizim Liste"de yer alanların bir bölümünün, geçen seçimdeki BİZİM LİSTE ile hiçbir ilişkisi yoktur. Bu yılki seçimde biz, ve bizim dışımızdaki bir grup devrimci de "Bizim Liste"de yoklar.

Bu durum nasıl ortaya çıktı?

Gelişmelere kısaca bir gözatalım. Yine bu yılki seçimlerde, anti-faşist/demokrat çevrenin desteğini alabilecek, güçlü bir liste oluşturmak için yapılan ilk toplantılara katıldık. Bu toplantılara, geçen seçimde BİZİM LİSTE'yi oluşturan güçlerin dışında, ayrıca def'li sosyal-faşistler ve "Kürdistanlı Devrimciler" de katıldılar. Bunların ikisi de geçen seçimlerde, BİZİM LİSTE dışında iki ayrı liste oluşturarak seçimlere katılmış ve sonuçta hiçbir aday çıkartamayıp, boylarının ölçüsünü almışlardı. Dolayısıyla bunlar bu yıl kendi başlarına ayrı liste ya da listeler oluşturmayı göze alamadılar.

Biz bu toplantılarda, Fidef'li sosyal-faşistlerin içinde yeralacağı bir listeyi desteklemeyeceğimizi belirttik. Onların dışında kalan devrimci-demokrat kişi ve gruplardan oluşacak bir liste önerdik; ayrıca oluşturulacak listeye aday koymayacağımızı, ve fakat devrimci/demokrat adaylardan oluşturulacak listeyi tüm gücümüzle destekleyeceğimizi belirttik.

Bizim katıldığımız en son toplantıda herhangisi bir anlaşmaya varılamadı ve yeni bir toplantı tarihi saptanmadan dağıldı.

Sonradan (aylar sonra ve bundan bir hafta önce) öğreniyoruz ki, ortaya "Bizim Liste" adıyla bir liste çıkmış ve bu listeyi desteklememiz gerekiyormuş!!!

Neden? Anti-faşistlerin tek (!) listesi imiş!

"Bizim Liste"yi bu bileşimi ile gerçek BİZİM LİSTE olarak görmüyor, ve içinde demokrat adaylar da olmasına rağmen, demokrat bir liste olarak değerlendirmiyoruz.

Biz altını çizerek bir kez daha belirtiyoruz:

○ Anti-faşistliği sadece MHP'ne karşı olmakla
○ sınırlayan ve sosyal-faşistleri anti-faşist
○ cephenin unsurları olarak gören anlayışlara
○ kökten karşıyız. Biz Türkiyeli devrimciler,
○ özel olarak ülkemizde; faşist Türk devletine
○ ve bunun yanında, içinde yaşadığımız Batı
○ Alman emperyalist devletine karşı, genel
○ olarak uluslararası planda; emperyalizm, sos

o yal-emperyalizm ve her türlü gericiliğe kar
o şı tavrı almayanları gerçek anti-faşist/an
o ti emperyalistler olarak görmüyoruz.

Geçen seçim çalışmalarında, bizim çabamızla Fidef'in dıştalanmasına razı olmak zorunda ka lan Dev-İşçi taraftarları ve bir dizi kafada rı, bu yıl kapalı kapılar ardında yaptıkları toplantılarda "hata"larını düzelttiler. Açık tır ki, onların bu "hata" düzeltmeleri, arala rındaki ideolojik akrabalıklarının bir sonucu dur!

Onlar bize haber vermeden, kapalı kapılar ar dında, rahatsız edilmeksizin gerçekleştirdik leri toplantılarda, "sol güçlerin" "anti-faşist" "birliğini"(!) sağlayıverdiler!!!

Hesapları; nasıl olsa bizim ayrı bir liste girişimimiz yok. Karşıda ise MHP'lilerin lis tesi var. Ve "Bizim Liste" de nasıl olsa MHP' lilerin listesine karşı. O halde görev; "Bi zim Liste"yi desteklemektir!!! Aksi davranış MHP'lilerin işine yarar...

Hesap bu! Ve bu noktadan sonra düşünmesi ge çekenler, "Bizim Liste"nin dışında kalanlar... Biz, niyet ne olursa olsun, bu tür küçük "bak kal hesabı"nın sonuçlarından sorumlu değiliz!

Bu çirkin hesapların sonucundan; gerçek an ti-faşist; devrimci işçilere güvenmeyen, dev rimci işçilere karşı anti-demokratik ve komp locu tavrı koyanlar sorumludur.

Ama onlar, bu sorumsuzluklarının hesabını, kapalı kapılar ardında değil; anti-faşist/de mokratik çevrenin ö n ü n d e vermek zorun dadırlar.

Buraya kadar anlattıklarımızın açık bir dil konuştüğünü düşünüyoruz.

"Bizim Liste" sahiplerinin bizden destek bek lemeleri, bir yerde onların sorunlara ne den li ciddi(!) yaklaştıklarının göstergesidir.

Biz, devrimci işçilerin, anti-faşist/demok rat çevrenin bu ciddiyetsizliğe alet olmasına karşıyız.

"Bizim Liste"yi desteklemiyoruz ve "Bizim Liste"nin desteklenmesini doğru bulmuyoruz.

YAŞASIN DEVRİMCİ GÜÇLERİN İ L K E L İ BİR LİĞİ!

31 Mayıs 1985

Aachen
Bolşevik Partizan
Sempatizanları "

Bu bildiride, seçimi yapılan kurumun niteli ğinin teşhir edilmemiş olmasını önemli bir ek siklik olarak görüyoruz.

Aachen'den
Bolşevik Partizan
Sempatizanları

(Bolşevik Partizan'ın 12 Eylül '85 için ey - lembirliği görüşmeleri platform önerisi)

11/12 EYLÜL'ÜN YILDÖNÖMÜNDE DEVİRİM PROPAGANDASINI MERKEZE KOYAN DEVİRİMCİ BİR EYLEMBİRLİĞİ İÇİN İLERİ!

Şili'deki askeri faşist darbenin 12. yıldönü mü, Türkiye'de askeri faşist cuntanın iktida ra bütünüyle elkoymasının 5. yıldönümü dolayı sılla 14 Eylül 1985 Cumartesi günü Batı Alman ya'da yapılacak yürüyüş kendisine şu platfor mu temel almalıdır:

- 1- 11 Eylül 1973 Şili - 12 Eylül 1980 Türkiye Emperyalizmin ve uşaklarının kanlı faşist diktatörlükleri halkların devrimi ile yıkı lacaktır!
- 2- Askeri faşist cuntaya karşı mücadele, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devri mi mücadelesinin bir parçasıdır!
- 3- Katliamların, soykırımının, işkencelerin, devrimcilerin idamının, faşist baskıların hesabı devrimle sorulacaktır!
- 4- Ne Cunta - ne parlamenter demokrasi maske li faşizm!
Tek yol demokratik halk devrimi!
- 5- Ülkemizde demokrasi devrimle kazanılacak tır!
Emperyalizme bağımlı hakim sınıfların dev leti; işçi sınıfı önderliğinde; işçilerin, köylülerin, tüm emekçi halkın örgütlü, si lahı mücadeleleri ile parçalanacaktır!
- 6- Milli zulme son!
Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!
Tüm milliyetlere tam hak eşitliği!
Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!
Yaşasın Kıbrıs halkının devrim mücadelesi!
- 7- Askeri faşist cunta, emperyalizmin uşakla rının faşist diktatörlüğünün bir biçimidir!
- 8- Kahrolsun emperyalizm, sosyal - emperyalizm ve her türlü gericilik!
- 9- Batı Alman emperyalizmi, askeri faşist cun tanın baş destekçilerinden; Türkiye, Şili ve dünya halklarının can düşmanlarından bi ridir! Batı Alman emperyalizmine ölüm!
Alman ve yabancı işçiler - bir mücadele cep hesi!
- 10-Eylembirliği adına, Devrim ile Karşı - Dev rim arasındaki ayrım çizgilerinin silinme sine hayır!
- 11-Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!
- 12-Yaşasın bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm!

*

<p>BOLŞEVİK PARTİZAN</p>

11 EYLÜL'ÜN 12. YILDÖNÜMÜNDE —
12 EYLÜL'ÜN 5. YILDÖNÜMÜNDE
DEVİRİMCİ BİR EYLEM BİRLİĞİ İÇİN
ÇAĞRI

Arkadaşlar,

11 Eylül 1985, Şili'de askeri faşist bir cuntanın yönetime el koymasının 12. yıldönümü. 12 Eylül 1985, Türkiye'de askeri faşist bir cuntanın yönetime doğrudan el koymasının 5. yıldönümü.

Biz Batı Almanya'daki **Bolşevik Partizan** taraftarları, gerek Şili ve Türkiye, gerekse bütün dünya halkları açısından acılı tecrübelerle dolu olan 11/12 Eylül'ün yıldönümünde, her iki ülkede emperyalistlerin ve uşaklarının; bütün dünyada emperyalist ve sosyal-emperyalist burjuvazinin halkların mücadelesini bastırmak için gerçekleştirdiği askeri faşist cuntaları protesto etmek; ve askeri faşist cuntalara karşı mücadeleyi devrim mücadelesine tabi kılan bir anlayışın propagandasını yapmak amacı ile bir yürüyüş düzenlemek istiyoruz.

Bu yürüyüş, görüşümüze göre, askeri faşist cuntaya karşı mücadele adına, Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki ayrım çizgilerini ortadan kaldırmayı; ve cuntaya karşı mücadele adına karşı-devrimcilerin bir bölümü ile eylembirliği ve ittifakı gündeme getiren anlayışları kökten reddeden bir eylem olmalıdır.

Böyle bir yürüyüş, Batı Almanya'da, Batı Alman emperyalizmine karşı mücadeleyi, onun Türk faşist devleti ile, Şili'deki faşist yönetim ile işbirliğini teşhiri merkezi görevlerinden biri olarak kavramalı, ve Batı Alman emperyalizminin gizli-açık propagandacıları ile eylem birliğini reddetmelidir.

Böyle bir yürüyüş, Türkiye ve Şili'deki askeri cuntalara karşı mücadele adına, bu cuntaların baş destekçilerinden olan Amerikan emperyalizmine karşı mücadele adına; Rus sosyal-emperyalizminin suçlarını örtenlerle, onun açık propagandacıları ile araya berrak bir sınır çekmelidir.

Böyle bir yürüyüş, öncelikle emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı olduğunu söyleyen, cuntaya karşı mücadeleyi Devrim mücadelesinin bir parçası olarak gördüğünü söyleyen güçlerin, eylemde birlik - ajitasyon-propagandada serbestlik temelinde gerçekleştirdiği bir yürüyüş olmalıdır.

Böyle bir yürüyüş, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin doğrudan uşaklığını üstlenmiş karşı-devrimci örgütlerle eylembirliğini en başından reddetmelidir.

Sosyal-emperyalizm konusunda orta-yolcu bir tavır takınan, ve fakat onun doğrudan uşağı olmayan; devrimci konumda bulunan güçlerle de eylembirliği aranmalıdır. Ama böyle bir eylembirliği kesinlikle aradaki görüş ayrılıklarının üzerini örtmemeli; sosyal-emperyalizm ve diğer önemli konulardaki köklü ayrılıkların varlığı açıkça ortaya konmalıdır.

Böyle bir yürüyüş, bütün ülkelerden devrimcilerin pratikte birliğini sağlayan bir yürüyüş olmalıdır.

Ekte böyle bir yürüyüş için eylembirliği platform önerimizi gönderiyoruz. Sizi aşağıdaki tarihte; ve yerde eylembirliği görüşmesine çağırıyoruz:

Tarih: ...

Yer: ...

Saat : ...

(Platform önerisi s.55'te basılmıştır.)